

κι' εκείνος γιατί συνέχιζε να με κυττάει επίμονα, έρωτηματικά. Τέλος ξεπαρήλασε και γνωριστηκαμε. Ήταν ο Περικλής, ένας από τους πολλούς εξαδέλφους της γυναίκας μου. — Τι γυρεύεις στην Πάτρα, Περικλή; τον ρώτησα. — Οικογενειακά! απάντησε ξερά ο Περικλής.

Κέρασα δυο κονιάκ με την έλπιδα να του πάρω λόγια. «Εκανε όμως εκείνος την αρχή. — Κι' εσύ; με ρώτησε.

— Οικογενειακά... — Μήπως ήρθες για το θείο Μαρουδά;

Κουνούσα το κεφάλι. Το ίδιο έκανε κι' εκείνος. — Άδικα έκανες το ταξίδι, και καλύτερα να τον αποφύγεις, με πληροφορήσε ο Περικλής. Στη θεία σου ενώ, μάλιστα, θάπαιρνα το λεωφορείο και θα ξαναγύριζα στην Άθινα. Είχα γράμμα από το θείο Μαρουδά χτες το πρωί. Ή μήτε μου ήταν η πιο αγαπημένη του αδελφή...

«Και όταν ήταν παιδιά ήταν ακούσιοι... Τώρα λοιπόν που νοιώθει πως πλησιάζει το τέλος του έκανε μια διαθήκη κι' αφήνει μόνο σε μένα την περιουσία του. Δεν θα μούγερσε, αλλά δεν ήταν βέβαιος για το βαφτιστικό μου όνομα και φοβόταν μην κάνη κανένα λάθος, γιατί — ξέρεις; — μισεί όλους τους άλλους της οικογένειάς μας, επειδή δεν του φέρθηκαν καλά.

Ξανακούνουσα το κεφάλι μου, θλιβέρα αυτή τη φορά.

— Ξέρεις κάτι, Περικλή; του είπα. Ο θείος Μαρουδάς μας δουλεύει κανονικά. Το ίδιο ακριβώς γράμμα έστειλε και στην εξαδέλφη σου τη Βασιλική. Και γι' αυτό έτρεξε εδώ. Για να τον πάρω στο σπίτι!

Κέρασε τότε κι' ο Περικλής άλλα δυο κονιάκ, σαν όμοιοπαθείς που ήμαστε, όταν ξαφνικά μπήκε χαρούμενος στο καφενείο ένας δεύτερος εξαδέλφους της Βασιλικής.

— Αν ήρθατε κι' οι δυο σας από την Άθινα για να... ξεκονισείτε το θείο Μαρουδά, μας πληροφορήσε, κάνατε άδικα τον κόπο! Μόλις τον βολέψα ο' ένα ταξί με όλες τις αποσκευές του και θα τον συνοδεύω στο σπίτι μου στην Καλαμάτα. Δεν μπορούσα να τον αφήσω να πεθάνη ο' ένα ξενοδοχείο τη στιγμή, που ο πατέρας μου ήταν ο πιο αγαπημένος του αδελφός. Όταν ήταν παιδιά κι' οι δυο τους ήταν ακούσιοι! Γι' αυτό έκανε τη διαθήκη του και όλη του την περιουσία την αφήνει σε μένα. 200 χιλιάδες δολάρια! Γίε!

Και τώρα για σ'ας, παιδιά. Σκεφθήκαμε κι' οι δυο πώς δεν ήταν φρόνιμο να τον ξυπνήσουμε από τα γλυκά του όνειρου και τις χρυσές του ελπίδες. Τον άφησαμε να κοιμηθεί, τον πονόρρι και απένταρο θείο, που είχε βολευτή καλά στην Καλαμάτα.

Αυτό έγινε πέρσι. Προχτές είδα τον εξαδέλφο από την Καλαμάτα στο δρόμο.

— Τι γίνεται ο θείος; τον ρώτησα. Πέθανε και δεν μάς ειδοποίησε;

— Ποιος να πεθάνη; είπε ο εξαδέλφος. Από την ημέρα που ήρθε, τότε, πήρε προς το καλύτερο. Ξεγύρισε και τώρα είναι μια χαρά.

— Και θα περνάς μια χαρά, του είπα. Θάχει φέρει τα δολάρια από την Άμερική και τον κληρονομήεις ζωντανό.

— Δεν είμαι τόσο ανόητος! απάντησε πειραγμένος ο εξαδέλφος. Τα δολάρια του τα έχει καταθέσει στην Άμερική σε μια τράπεζα και δεν μπορεί να τα πάρη πριν από τρία χρόνια. Τότε τα λέμε. Μπα-μπάου.

Ο εξαδέλφος με χαιρέτησε. Κι' ενώ θαύμαζα το θείο από την Άμερική, που είχε εξασφαλίσει δυο χρόνια καλοπέραση ακόμα...

X. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

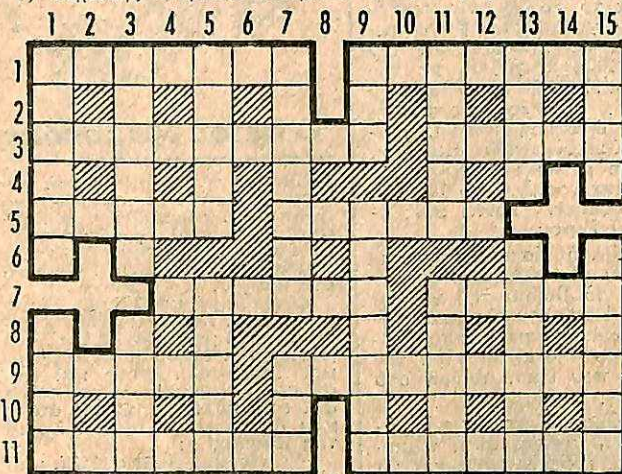
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με κρυμμένη λέξη

Τα αρχικά γράμματα των 12 οριζοντίων λέξεων σχηματίζουν ένα άγνωστο προσφιλές στους Ρωμαιοίους:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Δημόδης ονομασία ιστορικού ποταμού μας.

— Είχε για πρωτεύουσα την Φιλιππούπολη. 3) Χορεύτρια. — Βρίσκεται σε αρκετή απόσταση από το κέντρον.

5) Μας είναι καθημερινώς απαραίτητη. — Τον βλέπομε.

7) Εφαρμοζώ τους νόμους. — Παιγνιόχαρτο.

9) Κάθε άνθρωπος έχει τουλάχιστον ένα. — Κάτι πολύτιμο για τους γέροντες και τους αναπήρους.

11) Μεγάλη οροσειρά της Γης. — Σημειον του όριζοντος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Εύχαριστούν την άκρη. — Άκρον του σώματος.

3) Μαλακός. — Διευκολύνει την χώνευσή.

5) Νησί του Αιγαίου. — Άσια.

7) Μία των Ήνωμένων Πολιτειών της Άμερικής. — Αριθμητικόν (θηλ.).

9) Θεά της μυθολογίας μας. — Τοποθετούνται σε μικρά κομμάτια μουκαλάκια.

11) Επιτρέπει την σκέψη. — Φυλή.

13) Μουσικό όργανο. — Φρούτο ακατάλληλο για φάγωμα.

15) Γυναικείο όνομα. — Αμόλυπτη.

Μαθηματικά παράδοξα

9x9+7=88

98x9+6=888

987x9+5=8888

9876x9+4=88888

98765x9+3=888888

987654x9+2=8888888

9876543x9+1=88888888

Μικρά προβλήματα

4) Ένας καθηγητής των μαθηματικών στη διάθεσή του χαρτονομίσματα των 10.000, 5.000 και 1.000 δραχμών προσπαθεί να βρή με πόσους συνδυασμούς μπορεί να εξοφλήση ένα χρέος 12.000 δραχμών, που έχει. Μπορείτε να τον βοηθήσετε να βρή με πόσους τρόπους μπορεί να πληρώσει το χρέος του;

2) Η κυρία Άντιγόνη έχει έναν ώριμο κήπο με άπωροφωρα δέντρα. Μία μέρα που έχει γεμίσει ένα καλάθι με μήλα του κήπου της, την επισκέπτονται τα τρία ανήψια της. Αποφασίζει λοιπόν, να τους δώσει μερικά ανάλογα με την ηλικία τους και δίνει στον πρώτο τα μισά μήλα του καλάθιού και μισό μήλο. Στον δεύτερο τα μισά μήλα που απομένουν και πάλι μισό μήλο και στον τρίτο τέλος το ήμισυ του υπολοίπου και μισό μήλο.

3) Δυο πρόσωπα γεννήθηκαν στις 29 Φεβρουαρίου και γιορτάζουν συνεπώς τα γενέθλιά τους κάθε τέσσερα χρόνια. Έν τούτοις, ενώ έχουν 8 χρόνια διαφορά, γιορτάσαν ο ένας 12 φορές τα γενέθλιά του και ο μεγαλύτερος μόνο 13. Μπορείτε να βρήτε πώς συμβαίνει αυτό;

4) Δυο βαρέλια περιέχουν το καθένα μια ποσότητα

τα κρασιού. Αν πάρουμε 4 οκάδες κρασί από το καθένα απ' τα βαρέλια τότε το ένα θα περιέχει ακριβώς τριπλάσιες οκάδες από το άλλο. Αν όμως προσθέσουμε 4 οκάδες κρασί στο καθένα, τότε το ένα θα περιέχει τις διπλάσιες οκάδες από το άλλο.

Πόσες οκάδες κρασί περιέχει τώρα το κάθε βαρέλι;

5) Ο Κάρολος, ο Άνδρέας, ο Πέτρος, ο Γιώργος και ο Μάριος επιδιίδονται ο καθένας απ' ένα από τα ακόλουθα σπορ: Κολύμβηση, ποδόσφαιρο, πυγμαχία, τένις και ποδηλασία.

Η Άννα είναι άρραθωνισμένη με τον Κάρολο, η Μπέρτα με τον Γιώργο, η Άλίκη με τον Μάριο και η Κλάρα με τον Πέτρο.

Η μεγαλύτερη χαρά της Άννας είναι να βλέπει τον αγαπημένο της να παίζει ποδόσφαιρο. Η Κλάρα σκαίνει ταίους πυγμαχίας, η Μπέρτα δεν αγαπά το τένις και η Άλίκη τρελλανιέται για ποδηλασία. Ο Άνδρέας και η Κλάρα έχουν τελείως αντίθετα γούστα.

Μπορείτε να βρήτε με τα δεδομένα αυτά σε ποιο σπορ επιδίδεται ο κάθε νέος;

Τι είπες;

Γυρίζοντας στο σπίτι του ο κ. Άγαθιάδης αντιλαμβάνεται ότι έλασε μια δέση χαρτονομισμάτων των 50.000 που είχε μόλις πάρει από την Τράπεζα.

Ξαναδενώνει στο δρόμο ελπίζοντας να βρή τα χαμένα χρήματα και πράγματι ύστερα από λίγο βλέπει κάποιον να σκύβει και να μαζεύει από χόμα τη δέση των χαρτονομισμάτων που είχε χάσει.

Τρέχει τότε και διεκδικεί τα χρήματά του, ο άλλος όμως αρνείται να του τα δώσει.

Καλεί τότε έναν αστυφύλακα ο οποίος βρισκόντας καλύτερη λύση τους οδηγεί και τους δυο στο τμήμα.

Ο αστυνόμος, ύστερα από ερωτήσεις που δεν κατέληξαν σε κανένα αποτέλεσμα κατέφυγε σ' ένα έξυπνο τεχνάσμα που έκανε τον άγνωστο να παραιτηθ' απ' τα χρήματα του κ. Άγαθιάδη.

Μπορείτε να βρήτε τι είπε στον άγνωστο ο αστυνόμος αναγκάζοντας τον να εγκαταλείψη τα χρήματα στον πραγματικό κάτοχό τους;

Ένα πραγματικά μαγικό τετράγωνο

15	96	93	38
94	37	16	95
36	91	98	17
97	18	35	92

Οι τέσσερες αριθμοί της κάθε σειράς, προστιθέμενοι οριζοντίως και καθεώς θα σάς δίνουν πάντοτε για σύνολο 242.

Εάν κατά τον ίδιο τρόπο προσθέσετε χωριστά τις δεκάδες ή τις μονάδες των αριθμών αυτών, θα έχετε πάντοτε για σύνολο 22.

Η πιο καταπληκτική όμως ιδιότης του μαγικού αυτού τετραγώνου είναι ότι, εάν αναστρέψετε όλους τους αριθμούς, θα έχετε και πάλιν ένα τετράγωνο, του οποίου η κάθε σειρά αριθμών θα σάς δινή το ίδιο πάντοτε σύνολον, δηλαδή 242.

Μαγική εικόνα

Η Λιλίκα έχει έξη σκύλους που πήραν μέρος

σε μία έκθεση. Βραβεύτηκε ο ένας, αυτός που βλέπετε μαζί της στην εικόνα. Θα μπορούσατε μήπως ν' ανακαλύψετε και τους πέντε άλλους σκύλους της που κρύβονται διαί κάπου εκεί κοντά, σαν να ντρέπονται για την αποτυχία τους.

Οι λύσεις στη σελ. 98

ΤΟ ΑΛΑΒΑΣΤΡΙΝΟ ΣΤΗΡΙΓΜΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ντέκετιβ Μπίλ Σπενσερ σάτισσε, όταν είδε να όρμηξή μεσ' στο γραφείο του η Ντόλλη, μία μακρινή του συγγενής. Πριν προλάβη να τη χαιρετήσει, εκείνη έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της και ψιθύρισε, αναστατωμένη:

— Φοβάμαι, Μπίλ!...

Παραμέρισε ύστερα τα ξαυθά μαλλιά της κι' έδειξε ένα πρήξιμο από χτύπημα, πίσω απ' τ' άριστερό αυτί της.

Η Ντόλλη ήταν νωσοκόμα στο σπίτι του Γιαπωνέζου Μουράκ, ενός πλουτίου εμπόρου, που ζούσε από πολλά χρόνια στη Ν. Υόρκη, σε μία παραθαλάσσια βίλλα γεμάτη πολυτίμα κι' εξωτικά αντικείμενα. Ήταν χήρος, γέρος κι' άρρωστος. Γι' αυτό είχε μαζί του μία νωσοκόμα.

Έμεναν ακόμα μαζί του ο ανήψιός του — ένας νέος τεμπέλης κι' ανίκανος — η κουινάδα του — μία στρυφνή γεροντοκόρη, που αντιπαθούσε όλη την κίτρινη φυλή — ένας γραμματεύς και μερικοί υπηρέτες. Την προηγούμενη νύχτα, αφού κοιμήθηκε ο γέρος, η Ντόλλη είχε μπή κατά τις 2 στη βιβλιοθήκη για να διαβάση κάτι. Ξαφνικά, της φάνηκε πως άκουσε ένα έλαφρο θόρυβο στο διάδρομο. Σηκώθηκε, για να κυττάξη έξω.

Αμέσως όμως έκλεισε απότομα η πόρτα κι' η Ντόλλη ένοιωσε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι κι' έπεσε ανείσθητη.

Όταν συνήλθε, κατάλαβε γιατί είχε κλείσει η πόρτα: Είχε χαθεί το στήριγμά της, ένας κυβικός όγκος από αλάβαστρο, σκαλισμένος παράξενα με δράκοντες και τέρατα!

Μα πούδς μπορούσε να χε κλέψει ένα πράγμα που δεν είχε ασφαλώς σπουδαία αξία;

Ολ' αυτά τα μυστήρια τη φόβισαν και την έσπρωξαν ν' αποταθή στον αστυνομικό. Εκείνος την άκουσε με προσοχή. Ύστερα πήγε μαζί της στη βίλλα.

Δυο πράγματα τούκαναν εντύπωση, όταν μπήκε στο χώλο. Η σιωπή και το ήμισος απ' ενός, κι' απ' έτερου ένα λεπτό άρωμα που ζάλιζε...

Καλώς εξέταζε τα παράξενα επίπλα,

Οι άνθρωποι της βάρκας έβγαζαν από το νερό το γυμνό σώμα ενός γέρου.

Μα η μεγάλη πέτρα και το γυμνό σώμα ενός γέρου!

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

πόρτας που είχε χαθεί. — Ήταν ένα ιαπωνικό έργο, από αλάβαστρο, με παράξενα σκαλισματα, απάντησε ο Φρέντ. Τόχε χαρίσει στο θείο μου κάποιος συμπατριώτης και φίλος του.

— Ο κ. Μουράκ αλληλογραφούσε συχνά με την Ίαπωνία; ρώτησε ο αστυνομικός. Είχε λάβει ποτέ κανένα απειλητικό γράμμα;

Μα δεν ήξερε κανείς να του απαντήσει.

— Πιστεύω πως θα υπήρχε κάποια κρύπτη μέσ' στο στήριγμα της πόρτας, είπε ύστερα ο Μπίλ. Άλλωθως, γιατί θα το κλέβανε;

Ο Φρέντ χλώμισε έλαφρά. Ο ντέκετιβ το πρόσεξε και του είπε:

— Μάντεψα σωστά λοιπόν... Τί είχε μέσα αυτή η κρύπτη; Πενήντα χιλιάδες δολάρια, ψιθύρισε ο νέος.

Ανακρίνοντας τον επιτήδεια, ο αστυνομικός έμαθε πως είχε δη

πρό ολίγου καιρού το θείο του να κρύβη τα λεφτά εκείνα μέσα στο στήριγμα της πόρτας. Ο Μουράκ βρισκόταν στα πρόθυρα της χρεωκοπίας κι' είχε προσπαθήσει να σώση έτσι τα τελευταία λείψανα της περιουσίας του.

Φυσικά, ο νέος δοκίμθηκε πως δεν ήξερε τίποτε για την κλοπή. Δεν είχε άλλωστε συμφορον να την κάνη αυτός, εφόσον ήταν ο γενικός κληρονόμος του θείου του.

Το μυστήριο δεν είχε ακόμα διαφωτισθ'. Ο ντέκετιβ σύστησε να ειδοποιηθούν την αστυνομία κι' έφυγε.

Ξαναγύρισε το ίδιο βράδυ, μαζί με τρεις-τέσσερες άντρες, που δεν μπήκαν όμως στη βίλλα, αλλά χάθηκαν στο σκοτάδι.

Μόλις βρέθηκε μπροστά στους ενοίκους του μυστηριώδους σπιτιού, τους είπε ψυχρά:

— Μπορώ να σ'ας βεβαιώσω πως δεν κλέψανε το αλάβαστρινο στήριγμα για τις 50 χιλιάδες δολάρια! Ο κλέφτης το πήρε για άλλο σκοπό...

Ένας άνθρωπος γέρος, πλούσιος, άρρωστος κι' αδύνατος χάνεται μυστηριώδως. Συγχρόνως εξαφανίζεται μια βαρεία πέτρα. Η θάλασσα απέχει μόνο λίγα βήματα. Αν τα συνδυάσουμε, όλ' αυτά...

Τον δέκομε μια φωνή, από μία μικρή βάρκα που τριγύριζε έξω απ' τη βίλλα. Όλοι βγήκαν στο παράθυρο να δουν τι συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Στο φως του φεγγαριού, ξεχώριζε μία σκληρή μακάβρια: Οι άνθρωποι της βάρκας βγάζανε απ' το νερό μία βαλίτσα συνέβαινε. Μόνον ο ντέκετιβ έμεινε άδισφορος.

Η δημοφιλής στάρ Μαίριλιν Μονρόε αποτελεί τον χαρακτηριστικό τύπο της σημερινής 'Αμερικανίδας.

Πώς βλέπουν οι ξένες τις Αμερικανίδες

Ανέσεις και νοικοκυριό

Η αμερικανική έφημερίδα «Κρίστιαν Σάιενς Μόνιτορ» ζήτησε από 12 επισκέπτες των 'Ηνωμένων Πολιτειών, οι οποίες είχαν διαφορετικές εθνικότητες, να εκθέσουν τις αντιλήψεις τους — καλές ή κακές — για τις 'Αμερικανίδες, που συνήθισαν σε οποιοδήποτε εκδηλώσεις της ζωής.

Ετσι, η Γαβριέλα κυρία Σούμι Σέο Μισίμα είπε ότι θαυμάζει τις 'Αμερικανίδες για την ικανότητα που έχουν να δημιουργούν οργανώσεις και να μετέχουν σ' αυτές προσφέροντας υπηρεσίες σε θέματα που αφορούν άλληλεγγυή και περιβαλ. Ή επίσης το ζήτημα του συνδυασμού του γάμου με τη σταδιοδρομία της γυναίκας φαίνεται στην κυρία Σούμι ότι είναι από τα σοβαρότερα προβλήματα, που αντιμετωπίζουν σήμερα οι 'Αμερικανίδες.

Το ίδιο ακριβώς πρόβλημα, παρένθεσης, αντιμετωπίζουν και οι γυναίκες της μεταπολεμικής 'Ιαπωνίας, μολονότι απέκτησαν μεγάλη κοινωνική και πολιτική ελευθερία.

Στην 'Ιαπωνία μία παντρεμένη γυναίκα εργάζεται γιατί έχει απόλυτη ανάγκη του ημερομισθίου της αντίθετα με πολλές 'Αμερικανίδες, που εργάζονται για να προσθέσουν περισσότερες ανέσεις στο σπίτι τους.

Δοκιμάστε τις καλύτερες Νάιλον «Millady Linda». Είναι οι στερνότερες. ΑΡΑΧΝΟΨΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ, ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ.

Πωλούνται: 'Αθήνας Κεντρικά Καταστήματα, Πειραιά: Κατάστημα Η. Ζέρβα, Φιλόνο 52.

Θεσσαλονίκη: Κατάστημα Στρατού Κυριακίδη, Φράγγων 36, (στο α' Αλληλεγγύη).

Διά χαρδονιών πώληση άσπασθιτε εις τον εν 'Αθηναις αντιπρόσωπον 'Απόστ. Γεωργιάδην, Βερανζέρου 26β.

Τηλ. 52-448 και 83-687

Κατά τη κυρία 'Αλίν ντε Γκράνχαμ, υπάρχει μεγάλη διαφορά στη νοοτροπία των γυναικών των 'Ηνωμένων Πολιτειών και της Γαλλίας. «Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες γυναίκες με μεγάλα παιδιά δεν διατάζουν να δημιουργήσουν μία καινούργια ζωή απ' την αρχή. Στη πατρίδα μου όμως, τη Γαλλία, δεν θα συναντήσουμε ποτέ μία γιαγιά να πιναίνει ζαλά στο κολλέγιο, για να πάρει το δίπλωμά της, επειδή παντρεύτηκε πριν τελειώσει το σχολείο, ή ν' αρχίσει να παρακολουθεί μαθήματα ζωγραφικής ή μουσικής. (Τώρα είναι πια άρνη)... Αυτή είναι η νοοτροπία της Γαλλίδας και η γυναίκα που θα τολμούσε να κάνει κάτι τέτοιο, θα φανότανε γελοία στα μάτια των συμπατριωτών της».

Μία άλλη Γαλλίδα, δημοσιογράφος, που πήγε να εγκατασταθεί στην 'Αμερική με το σύζυγό της είπε τα εξής:

«Στην Ευρώπη λέμε ότι η 'Αμερική είναι ο ιδεώδης τόπος για τη γυναίκα, ενώ η αλήθεια είναι ότι η 'Αμερικανίδα δεν νομίζει ότι τα πάντα πρέπει να γίνονται για κατήρι της».

«Τα σπινιά με τις πολλές ανέσεις και τις ευκολίες κάνουν τη ζωή της νοικοκυράς στις 'Ηνωμένες Πολιτείες πολύ διαφορετική από τη ζωή της νοικοκυράς στην Αυστραλία, είπε η δεσποινίς Βαλερία Πέιλιγκ. Συνάμα οι ευκολίες, που παρέχουν οι συγκεντρωμένες αγορές στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, ή συνήθεια της αγοράς έτοιμων ενδυμάτων και ή χρήση έτοιμων φαγητών, κάνουν το έργο της 'Αμερικανίδας νοικοκυράς ευκολώτερο».

Η δεσποινίς Πέιλιγκ, η οποία έπερσέθηκε τελευταία τις 'Ηνωμένες Πολιτείες και κυριζεί τώρα στην Αυστραλία, ύστερα από παραμονή 6 χρόνων στην Γερμανία είπε:

«Σε σύγκριση με τη Γερμανίδα νοικοκυρά, εμείς οι Αυστραλίδες έχουμε περισσότερες ανέσεις. 'Αλλά σε σύγκριση με τις 'Αμερικανίδες ύστεροίμε και εμείς αρκετά».

Τον συνεχώς αυξανόμενο αριθμό των 'Αμερικανίδων που εργάζονται έξω από το σπίτι, η δεσποινίς Πέιλιγκ τον χαρακτήρισε ως καταστροφή των παιδιών.

Η κυρία Τζίνια Ράκα, από την 'Ιταλία είπε ότι οι γυναίκες της πατρίδας της πρέπει να αγωνίζονται ακόμη για να εξασφαλίσουν την ελευθερία και την ισοτιμία που είναι κληρονομία των γυναικών στις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

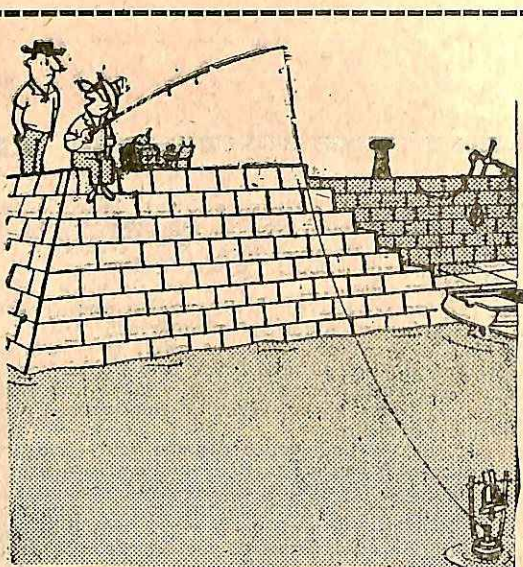
«Εδώ είναι, λέει, μία από τις μεγαλύτερες διαφορές μεταξύ των γυναικών της 'Αμερικής και της 'Ιταλίας. Εμείς βαδίζουμε αργά-αργά βήμα προς βήμα, με τη βαρβαρία συνθημάτων των εμπόρων, που συναντούμε έξω από το σπίτι, σ' ένα κόμο που είναι φτιαγμένος για τους άντρες».

Για τις 'Αμερικανίδες που εργάζονται έξω από το σπίτι και είναι συγχρόνως νοικοκυρές, η κυρία Ράκα αναφέρει:

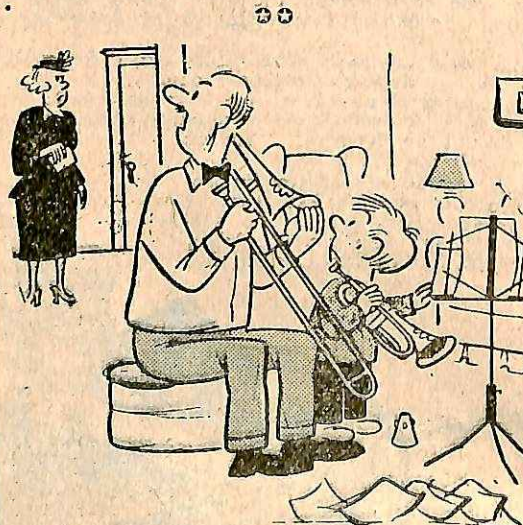
«Έχουμε και μεις, πολλές εργαζόμενες γυναίκες στην 'Ιταλία... 'Αλλά σε πολλές περιπτώσεις έχουν τη μητέρα τους, τη θεία τους, την αδελφή τους, ή καμιά υπέρτα για να κρατή το νοικοκυριό, να κάνει τα ψώνια, το μαγειρέμα κλπ.

Οι 'Αμερικανίδες, κάνουν και τις δυό δουλειές, εργάζονται και συγχρόνως έχουν και το νοικοκυριό, εκτός αν έχουν πολύ μικρά παιδιά όποτε κατ' ανάγκη δεν μπορούν να εργασθούν έξω από το σπίτι. Πάντως τα καταφέρνουν και κάνουν και τις δουλειές χωρίς μισοιρίες».

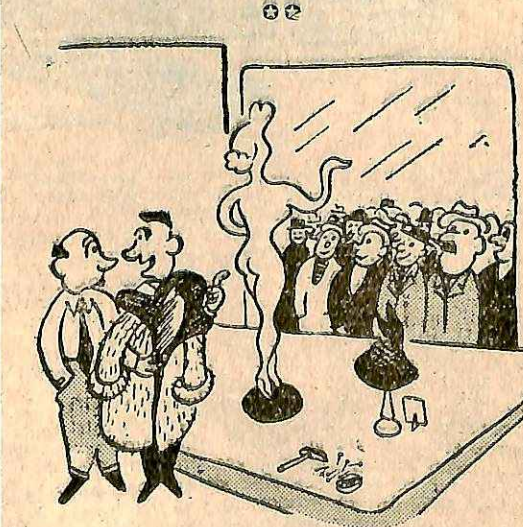
Αυτές είναι μερικές απαντήσεις, οι οποίες είναι και οι πιο χαρακτηριστικές για τη ζωή της 'Αμερικανίδας. Το περίεργο όμως είναι ότι όλες οι ξένες που απάντησαν, απέφυγαν ουστηματικά να πουν κάτι σχετικά με την ερωτική ζωή της 'Αμερικανίδας και τις συζυγικές της σχέσεις. Ίως γιατί δεν θέλησαν να τη δυσμενίσουν. Γιατί είναι γνωστό ότι ο μεγάλος αριθμός των διαζυγίων στις 'Ηνωμένες Πολιτείες οφείλεται όχι και τόσο οικονομικά για τις 'Αμερικανίδες από τους ξένους.

Δεν βλέπω καλά, έχω όμως γερό αυτί!...

Πάλι για τον κινηματογράφο; Μά, βρε γυναίκα, δεν θα μείνης και μία φορά στο σπίτι!...

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΙΔΩΝ — Είδες τι γίνεται; 'Όταν δεν την έχουμε ντυμένη, όλο άντρες μαζεύονται στη βιτρίνα!

Ερωτική άσογοήτεσι

Κ + Μ : Ε. — "Όσο μικρούλα και αν είστε, έχετε ώστόσο κάποια μέρη και με τη γυναικεία διαίθεσή σας, θα έπρεπε να καταλάβετε ποιά είναι η αλήθεια σχετικά με την αισθηματική σας περιπέτεια: 'Απλούστατα, ο νεαρός δεν σας αγαπάει πιά ή μάλλον ποτέ δεν σας αγάπησε ειλικρινά, όπως έσείς. Γιατί, αν αισθανόταν αγάπη και αφού σας ξέρε, δεν θα έπρεπε ν' αμφισβάλει για το αισθημ. σας και για την πίστι σας και ωφείλε να σας έχει εμπιστοσύνη. Συνεπώς ούτε ή παρεξήγησης θα έπρεπε να τον στενοχωρήσει και, αν αυτό συνέβαινε, έστω, πάλι θα έπρεπε να δεχθί ν' ακούσει τις εξηγήσεις σας, να τις εξετάσει και να βεβαιωθεί, κατόπιν με οποιοδήποτε τρόπο για την αλήθεια των δικαιολογιών σας. Για να μην κάνη λοιπόν αυτό το στοιχειώδες και αξιοπρεπές, καταλαβαίνετε πως δεν είχε διόλου εν τάξει αυτός. Γιατί και αν ακόμα είχατε πέσει σε σφάλμα και ή παρεξήγηση, που την πήρε τοις μετρητοίς, ήταν βάσιμη, πάλι, αν σας αγαπούσε ειλικρινά, θα έπρεπε να σας συγχωρήσει. Και το συμπέρασμα: 'Ότι σίγη κακοπιστία του νεαρού πρέπει έσως ν' απαντήσετε με τη μεγαλύτερη περιφρόνηση, διακόπτοντας άμεσα κάθε σχέση μαζί του. Είναι στοιχειώδης αξιοπρέπεια να ενεργήσετε έτσι. Και ύστερα ν' αφοσιωθείτε στα μαθήματα σας και στα οικγενειακά σας καθήκοντα, σαν καλό και λογικό κορίτσι. 'Όσο για τις σκέψεις σας γι' αυτόκτονία, ύστερ' από τα όσα σας εξήγησα, θα καταλαβαίνετε βέβαια καλά ότι είναι άνοητες, που μονάχα την ματαιοδοξία του νεαρού θα κολάωναν να τον παραστήσουν τάχα για Δόν Ζουάν, που γι' αυτόν αυτόκτονου ν' ανόητα κοριτσάκια!...

Βουδ' ο μαρτύριο Σάμον: — Είναι από τις πιο παράξενες και συνάμα κάπως παιδρές ή δική σας αισθηματική «δυστυχία». 'Αγαπιέστε μ' ένα καλό παλληκάρι, από τον οποίον όμως μένετε χωρισμένη, επειδή τώρα μέν ύπηρετεί τη θητεία του, άργότερα δε θα σας λείψι πάλι, για να σπουδάσει. Καταλαβαίνω φυσικά, πως το να μη βλέπετε με το άγαπημένο σας πρόσωπο, να μην το έχετε κοντά σας αποτελεί βέβαια κενό. Πως όμως να γίνη αλλοιώς; Δεν είναι χωρισμός οριστικός που να σας απελπίζει. Μήπως δεν γίνεται κι' αυτό για την εύτυχία σας; 'Ό νός θα σπουδάσει, θα δημιουργήσει και αυτό θα του επιτρέψει να γίνη οικονομικός ανεξάρτητος. 'Η προσοπτική ακριβώς αυτή πρέπει να σας θάρρος και σας ακόμα φρείσετε να δινετε κοράγιο στο νέο με την τρυφερή αλληλεγγύη σας. 'Όσο θα λείπη μακριά σας, δεν πρέπει μέσα στα γραμμάτια σας ν' αρπάζετε, μοιρολόγια του χωρισμού κι' επικλήσεις των καύσμων, παρά, πνιγόντας τον καύμό σας για την απουσία του και τη λαχτάρα σας για να τον εναυδίστε, να το έμπνεετε την έμψυ-

ποσύνη, ώπου να έρθουν όλα κατ' ευχήν. Ζήτημα χρόνου είναι. Και περνάει τόσο γρήγορα.

Α σ π ρ ο π ε ρ ι σ τ έ ρ ι, Γ. Χ.: 'Αντιλαμβάνομαι το αισθηματικό σας δίλημμα: 'Αγαπάτε ένα παλληκάρι φτωχό κι' αδημούρητο, που σας αγαπάει, αλλά θυσιάζεται και σας αφήνει ελεύθερη να πάρετε άλλον, έπειδή αυτός προς το παρόν δεν μπορεί να σας χαιρήσει την εύτυχία και να σας παρηγορήσει. 'Εξ άλλου, οι δικοί σας προξενεύουν μ' έναν ευκατάστατο νέο, που σας ξεπροβάλλει για γαμπρό, τρυφά από τον πατέρα του. Και σεις, ανάμεσα σ' αυτούς τους δυό, δεν ξέρετε τί να κάνετε. 'Επειδή ή άποκατάστασις ενός κοριτσιού είναι μεγάλο πρόβλημα, με εύθυνες πολλές, που δεν τις ικανοποιεί μονάχα ή αγάπη, ίσως θάπρεπε να επωφεληθήτε από την πρότασι που σας κάνει ο αγαπημένος σας και να κυτάξετε το μέλλον σας. 'Αλλά πρέπει να προσέξετε πολύ αν αποφασίσετε για τον δεύτερο που σας προξενεύουν. Και πρώτα-πρώτα, δεν αρκεί μονάχα ή μητέρα του κι' ή αδελφή του να σας θέλουν και να έρθουν να σας ζητήσουν από τους δικούς σας. Πρέπει κυρίως ο πατέρας του να λάβη γνώση και αυτός να έγκρινη, έπισμως, γιατί έτσι μονάχα θα εξασφαλισθήτε έσεις για την σοβαρότητα και το κύρος αυτού του προξενιού. Γιατί, αν ο πατέρας του είναι αντίθετος για τον γάμο του μαζί σας, μπορεί να φτάση ως το σημείο ν' αποκληρώση το γυίο του, όποτε καλήγετε στον ίδιο... Παρονομαστή, της φτώχειας! Και σ' αυτό επίσης θέλω να σας έπιστώσω την προσοχή σας: 'Αν ο πατέρας του σας θέλη για νύφη, πρέπει ν' αναλάβη πρώτα την υποχρέωση ν' εξασφαλίση στο γυίο του μία δουλειά, από τώρα δε και όχι άοριστα, όταν θα τελειώσει το καινούριο του σπίτι. Γιατί, όταν έσεις θυσιάζετε τον έρωτά σας για μιά άποκαταστασι οικονομικής ευχάρειας, αυτή πρέπει τουλάχιστον να είναι σίγουρη. Γι' αυτό, ότε σεις ότε οι δικοί σας δεν πρέπει ν' αναλάβουν υποχρεώσεις και να δεσμευθούν, αν δεν κανονισθούν τα οικονομικά του υποψηφίου.

Θ λ ι μ μ έ ν η π ρ ο δ ο μ έ ν η ά γ α π η: Μου κάνει καταπληκτική έντύπωσι το γεγονός ότι κοπέλλες έσεις έξυπνη, παραδοθήκατε, άμαχητι, στην παραπειστική τακτική του νεαρού κι' έγινате θύμα του! Κι' αυτός ο κατεργάρης, έγγελώντας σας με χίλια δυό γλυκύλογα έβαλε χέρι στη μικρή σας προίκα και σας άρπαξε τις τριάντα λίρες σας! 'Αλλά φαίνεται πως σας έχει μαγέψει παράξενα, ώστε και σήμερα ακόμα να τον άνεχστε και να δέχεστε τις ένοχλήσεις του και ν' ακούτε άπαθως τις αξιώσεις του να του δώσετε και τ' άλλα σας λεπτά, με την ύποσχεσι του γάμου, ενώ θα έπρεπε από την πρώτη στιγμή, που καταλάβατε τι άνθρωπος ήταν, να τον είχατε καταγγείλει στην άδουνομία, για να τιμωρήθι για την άπότη του. Τι ωφέλει να μού ζητάτε τη συμβουλή μου και πως θα 'αγλυτώσετε' άπ' αυτόν, ενώ συγχρόνως μού τονίζετε πως τον αγαπάτε; Αυτό πιά είναι από τ' άγραφα! Δεν μπορώ να πιστώσω πως στην εποχή μας υπάρχουν κορίτσια τόσο έπιπολάνα. Τι θέλετε λοιπόν, να σας πώ, αφού δεν θέλετε να παραδεχθήτε ό,τι βλέπετε κι' ό,τι παθαίνετε; Πάντως σας λέω τουτό: 'Ο άνθρωπος αυτός, με τον οποίο έχετε μπλέξει είναι άπατεώνας και ένδιαφέρεται για τα λεπτοδράκια σας κι' όχι για την αγάπη σας. 'Αν πιστεύετε πως σας αγαπάει, είστε αξία της τύχης, που

θα έχετε μαζί του. Μέσος όρος, λοιπόν, δεν υπάρχει, παρά να λογιλευθήτε, να στείλετε τον νεαρό στη φυλακή και να πάρετε πίσω τις τόσο σκληρά άποκτημένες λίριτσες σας!

Μ ι κ ρ ή 'Ε λ ι σ σ ά θ ε τ, 'Α ρ κ α δ ι α: Μου γράφετε ότι κάποιος νεός σας 'ακάνει τα γλυκά μάτια' και θέλει κάτι να σας πη. 'Ακούη ότι έσείς τον συμπαθείτε, αλλά φοβάστε να πάτε κοντά του, γιατί έσας πώς οι άνδρες είναι ψευδείς στον έρωτα. Κάνετε πολύ καλά να διατάξετε και να μην θέλετε να σχετισθήτε μαζί με τον νεαρό που σας γλυκοκυτάζει. Γιατί ανεξάρτητα από τις διαθέσεις του κι' από τους σκοπούς του, είστε σε ήλικία τόσο μικρή, που αν τύχη να μπλέξετε υπάρχει κίνδυνος να παρηγορηθήτε με καμιά άσχημη περιπέτεια, που θα σας στοιχίση φάρμα. Είμαι βέβαιη, ότι τόσο το δικό σας αισθημ., όσο και ή δική του συμπεριφορά δεν έχουν τίποτα το σοβαρό, παρά είναι μιά περιέργεια, που έχει ό νός για τον άλλον. Κάνετε, λοιπόν, πως δεν βλέπετε στο έξης τις πονηρές μάτιες του νεαρού και κυτάξετε καλύτερα τα μαθήματά σας και το νοικοκυριό του σπιτιού σας! Δεν θα έχετε τίποτε να χάσετε.

Α γ α π η π ο υ κ ι ν δ υ ν ε ύ ε ι: Φαντάζεστε και θέλετε να πείσετε και μένα ότι ο νεαρός σας αγαπάει πραγματικά, όταν μού έμυστηρεύεστε πως τον τσακώσατε με την μικρότερη αδελφή σας! Και το άνεχθήκατε αυτό, ενώ το πρώτο που έπρεπε να είχατε κάνει, ήταν να του είχατε δώσει... άπολυτήριο από την καρδιά σας! 'Όσοδήποτε και αν τον αγαπάτε ακόμη δεν σας επιτρέπεται πιά να συνεχίσετε τον αισθηματικό δεσμό μαζί του, αφού σας έπρδωσε διπλά, προδίνοντας την αγάπη σας και προσβάλλοντας την άνοστη αδελφή σας. Μη θέλετε να τον δικαιολογήσετε και να μού γράφετε ότι δεν άντέχετε να τον χάσετε! Πρέπει να δήτε τα πράγματα πιο καθαρά. Πάρτε το άποφασι: 'Ο νέος δεν σας αγαπάει ειλικρινά, αφού έφτασε σε ένα τέτοιο κατάντημα. Δεν αξίζει την αγάπη, που του έχετε. 'Ελπίζω ότι ή' αντιληφθήτε ποιά είναι ή αλήθεια!

Π λ η γ ω μ έ ν ο π ο υ λ ί: Καθώς θα ξέρετε, οι αγάπες δεν έπιβάλλονται, ότε και έσορίζονται με συμβουλές... Γι' αυτό, αφού αγαπάτε ειλικρινά τον καλό σας, έντιμο είναι να συνεχίσετε να τον αγαπάτε και τώρα που είναι άρρωστος, πρό πάντων δε τώρα, που

έχει τόσο ανάγκη από τη στοργή σας και το ένδιαφέρον σας. Αυτό το αισθημ. θα του δώση κοράγιο και με την πίστη σας συμπαράσασι θα του ενισχύσετε το ήθικό του, που παίζει σπουδαίο ρόλο στην ύγεια. Βέβαια, οι δικοί σας, έξ αίτιας της άρρώστειας του, δεν θα βλέπετε μαζί του με γάμο. 'Εκείνο όμως που πρώτα, είναι να γίνη ο αγαπημένος σας καλός και αυτό, έστω και αν χρειασθι καιρός, θα συμβή, γιατί, καθώς ξέρετε, με την πρόοδο της έπιστήμης ή νόσος καταπολεμάται. 'Ετσι, πρέπει να κάνετε. Μόνο που κατά το διάστημα αυτό θα πρέπει να προσέχετε και να λάθετε όλα τα κατάλληλα μέτρα.

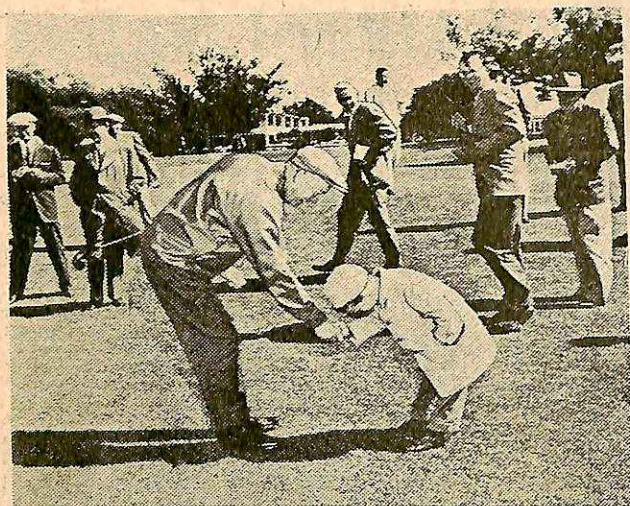
Α ν α π ο φ ά σ ι σ τ η κ α ρ δ ι α, 'Ε λ λ η ν ι κ η: 'Όταν με τόσο ένθουσιασμό μιλάτε για αγάπη αληθινή και με βεβαιώνετε πως λατρεύετε τη φτωχούλα και τίμια κοπέλλα, πως είναι δυνατόν να μη ρωτάτε αν πρέπει να πάρετε αυτήν ή να προτιμήσετε να παντρευθήτε κάποιαν άλλη για λόγους συμφέροντος; 'Εντύπωσι μού κάνει που μπορείτε έτσι έπιπολάνα να παίζετε το αισθημ. σας εκκωάνα - γράμματα'. 'Η απάντησι μου καταλαβαίνετε ποιά μπορεί να είναι: 'Εσείς μόνος σας θ' αποφασίσετε να διαλέξετε ανάμεσα στην αγάπη και στο χρήμα. Βέβαια, το οικονομικό μέρος παίζει σπουδαίο ρόλο και στον έρωτα καθώς και στη ζωή. 'Αλλά μιά και είστε τόσο νέος, γιατί βιάζεσθε ν' άποκατασταθήτε; Φροντίστε πρώτα να εργασθήτε με όρεξι και ύπομονη, να εξασφαλίσετε κάποιο σίγουρο πόρο ζωής και τότε να πάρετε γυναίκα σας αυτήν που αγαπάτε και σας αγαπά πιστά.

Α λ ε κ, π ο υ ά γ α π ά Ε ό θ.: 'Η κοπέλλα που σας είχε συμπαθήσει πέρουσι το καλοκαίρι ασφαλώς δεν θα έδωσε σοβαρότητα στη μικρή εκείνη περιπέτεια της και γι' αυτό τώρα φαίνεται τόσο έπιφυλακτική. Αυτή είναι ή γνώμη μου, που ενισχύεται από το γεγονός ότι ή κοπέλλα, και με όποιονδήποτε κίνδυνο, που φαντάζεται, πάλι θα έπρεπε να σας δώση μιά εξήγηση για τη στάσι της ή να σας κατατοπίσι για τα αισθημ. της, ώστε να ξέρετε και σεις πού στηρίζετε. Γιατί δεν το κάνει αυτό; Μιά κοπέλλα που αγαπάει αληθινά, θα έκανε κάθε τρόπο για να συναντηθή με τον αγαπημένο της και, έστω και αν δεν έπρεπε να τον βλέπη τακτικά, να του εξηγήσει γιατί τον άποφύγει. Πάντως έ-

ΠΑΡΙΣΙ: Η ΒΑΒΕΛ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ — Μη φανταστήτε πως τα μαυνέκν του Παρισίου είναι γήστεις Παριζιάνες ή τουλάχιστον Γαλλίδες. Οι παρισίνοι σίκη μόδας χρησιμοποιούν γάρ μαυνέκν κοπέλλες, που προέρχονται από τις πιο άπιδανες γάρ άρκε φυσικά να έχουν τα εξής βασικά προνότια: όμορφη, καλλίγραμμα σώμα, θρόσφι, χάρη κι' ένα δικό τους τύπο. Σ τη φωτογραφία μας μία συντροφιά από μαυνέκν της γαλλικής πρωτεύουσής, που προέρχονται από διαφορετική χώρα το καθένα και που μιλούν δέκα διαφορετικές γλώσσες.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
'Ιατοός
Δερματολόγος - Αισθητική
Δέχεται 11—1 και 5—7
Σέκρη 4 α' άσοφος. Πάροδος Κανάση, Τηλ 612-450

«Όταν ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών περνάει τις διακοπές του στη νότια Πολιτεία της Γεωργίας, ο έγγονός του Ντέιβιντ πηγαίνει συχνά μαζί του και τον παρακολουθεί πού παίζει γκολφ. Παππούς και έγγονός έχουν ένα ιδιαίτερο τρόπο να χαιρετιούνται και ο φωτογράφος στάθηκε τυχερός που τους πήρε σ' αυτή τη στάση.

Η οικογενειακή ζωή του Αϊζενχάουερ

Είνε υπόδειγμα οικογενειάρχου!...

Η άφοσίωσι του Προέδρου Αϊζενχάουερ στην οικογένειά του, ήταν ένα από τα χαρακτηριστικά, που τον κατέστησαν δημοφιλή στον Αμερικανικό λαό.

Οι ρίζες αυτές της αφοσίωσης είναι βαθιές. Όταν ήταν παιδί, ο Πρόεδρος ζούσε σ' ένα αγρόκτημα των Μεσοδυτικών Πολιτειών, μαζί με τα πέντε αδελφία του. Οι μικροί Αϊζενχάουερ επέρασαν μία εύχυσμένη παιδική ζωή. Βοηθούσαν στον κήπο, μοίραζαν το γάλα και πουλούσαν λαχανικά. Παράλληλα όμως, εύρισκαν τον καιρό να παίζουν ποδόσφαιρο και να πηγαίνουν για ψάρεμα όλοι μαζί.

Πέντε από τ' αδελφία είναι ακόμη στη ζωή. Και τακτικά εξακολουθούν να πηγαίνουν για ψάρεμα, όπως τότε που ήταν παιδιά. Τώρα βέβαια έχουν τις δουλειές τους, αλλά από καιρό σε καιρό, συναντώνται για να ξεσκάσουν και να θυμηθούν τα παλιά.

Ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ αγαπάει και τους τέσσε-

ρις αδελφούς του (ο πέμπτος πέθανε το 1942) εξίσου. Έχει όμως μία αδυναμία στον μικρότερο, τον Μιλτωνα, που σήμερα είναι διευθυντής του Κρατικού Κολεγίου της Πενσυλβανίας. Έχει δε μεγάλη εκτίμησι στις γνώμες και κρίσεις του νεωτέρου αδελφού του.

Η συμπάθεια αυτή εξακολουθεί από την εποχή που ο Μιλτων εύρισκε προστασία και κατανόησι, από τον Ντιουαίτ, όταν ήταν παιδιά.

Τα υπόλοιπα αδελφία του είναι ο Άρθουρ ο μεγαλύτερος, τραπεζίτικος υπάλληλος, ο Έντγκαρ, δικηγόρος, και ο Έρλ, μηχανικός. Στις διάφορες οικογενειακές γιορτές, συναντώνται όλοι μαζί και διασκεδάζουν διηγούμενοι ο ένας στον άλλον διάφορες περιπέτειες της νεαρής τους ηλικίας.

Ο Ντιουαίτ Αϊζενχάουερ έφτιαξε δική του οικογένεια το 1916, όταν ήταν ακόμη νεαρός ύπολοχαγός του Αμερικανικού στρατού. Τότε παντρεύτηκε τη Μάμι Ντάουτ, μία όμορφη κοπέλλα

από τη δυτική Πολιτεία του Κολοράντο.

Η Μάμι απέδειξε ιδέας σύζυγος στρατιωτικού. Τον ακολούθησε σε όλες τις μεταθέσεις του και δεν τον άφησε ποτέ να αισθανθή την τραχύτητα της στρατιωτικής ζωής. Το πρώτο παιδί τους πέθανε, όταν ακόμη ήταν βρέφος.

Το 1922 γεννήθηκε το δεύτερο, ο Τζων, ο μόνος γιουός του Προέδρου. Η οικογένεια του Ντουαίτ Αϊζενχάουερ έζησε στην Ουάσιγκτων, στο Παρίσι, στις Φιλιππίνες, στη ζώνη της διώρυγας του Παναμά και σε διάφορες μονάδες σ' όλες τις φρουρές των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Τζων είναι τώρα ταγματάρχης του Αμερικανικού στρατού και παλαίμαχος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου και του πολέμου της Κορέας. Είναι παντρεμένος και έχει τρία παιδιά, τον Ντέιβιντ, τη Βαρβάρα-Άννα και τη Σουζάνα.

Μία μεγάλη αδυναμία του Προέδρου, είναι ο έγγονός του Ντέιβιντ, που του μοιάζει καταπληκτικά. Είναι εξυπνότατος και αξιοπρεπέστατος, παρά τη νεαρή του ηλικία: είναι μόλις 5 ετών. Ο Πρόεδρος προτιμάει να καθίσει μαζί με το μικρό έγγονό του και να κουβεντιάσει ή να παίξει κατά τις ώρες της αναπαύσεώς του, παρά να κάνει οτιδήποτε άλλο. Συνήθίζει δε να λέει, ότι ο μικρός έγγονός του τον ξεκουράζει και τον αναζωογονεί!

Τη χαρά αυτή του Προέδρου συμμερίζεται και η κυρία Αϊζενχάουερ, η οποία αγαπάει υπερβολικά και τα τρία έγγονάκια της.

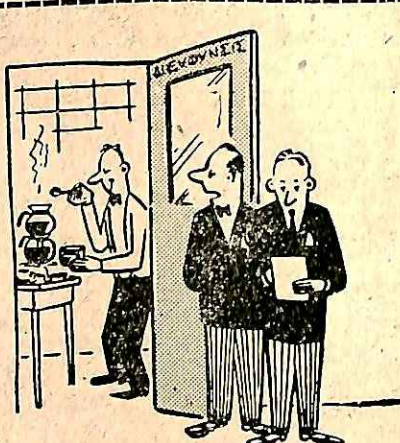
Όταν ο γιουός του Προέδρου, ο ταγματάρχης Αϊζενχάουερ, βρίσκεται στην Κορέα, η γυναίκα του και τα παιδιά του ζούσαν στο Λευκό Οίκο. Τώρα όμως που ο Τζων γύρισε στις Ηνωμένες Πολιτείες, μένει μαζί με την οικογένειά του στο Φόρτ Μπένιγκ της Γεωργίας. Βεβαίως, πηγαίνουν τακτικά στην Ουάσιγκτων όπου περνούν τις διακοπές τους και τις γιορτές, αλλά και ο Πρόεδρος, με τη γυναίκα του τους επισκέπτεται στη Γεωργία κάθε φορά που οι υποθέσεις του Κράτους το επιτρέπουν.

Ο Αμερικανικός λαός παρακολουθεί με μεγάλο ενδιαφέρον την αφοσίωσι του Προέδρου στην οικογένειά του και συνήθως τον φέρονει για παράδειγμα στους οικογενειάρχες!...

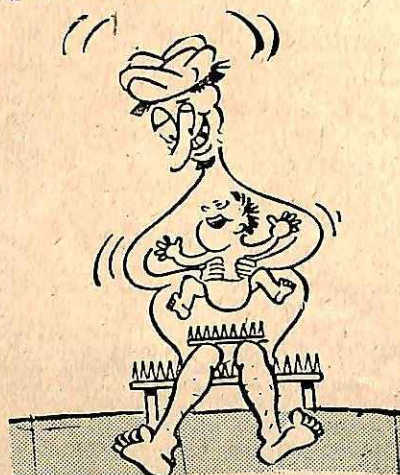
Δέν έκλεισε μάτι από το 1932

Ένας Ισπανός καμαριέρης ξενοδοχείου, ο Μιγκουέλ Γκοντζίλ, ηλικίας σήμερα 54 χρόνων, έχει να κοιμηθή από το 1932. Όλες οι προσπάθειες των γιατρών για να τον κάνουν να ξαναβρῇ τον ύπνο του, δεν έφεραν αποτέλεσμα.

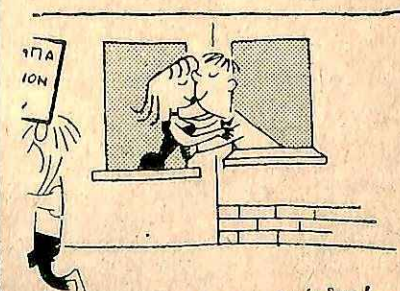
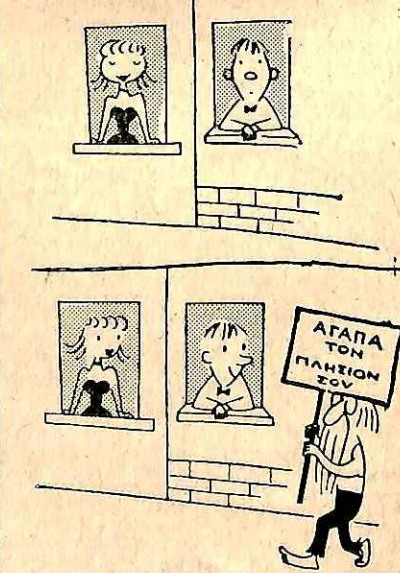
Το αξιοσημείωτο είναι, ωστόσο, ότι αυτή η άπννια δεν έχει εξαντλήσει καθόλου τις δυνάμεις του. Ο Γκοντζίλ είναι πάντοτε άκμαιστος.

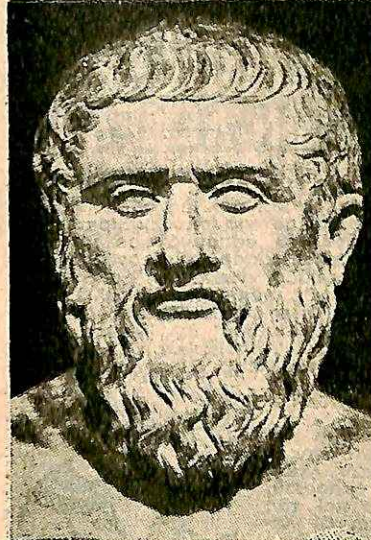
— 'Αδύνατον! Τον Άτυχίδη δεν πρέπει να τον απολύσουμε... Είναι ο μόνος στο γραφείο που ξέρει και φτιάχνει καλό καφέ!

Ο φακίρης παίζει με το γυίο του...

Η δύναμι της προπαγάνδας!...

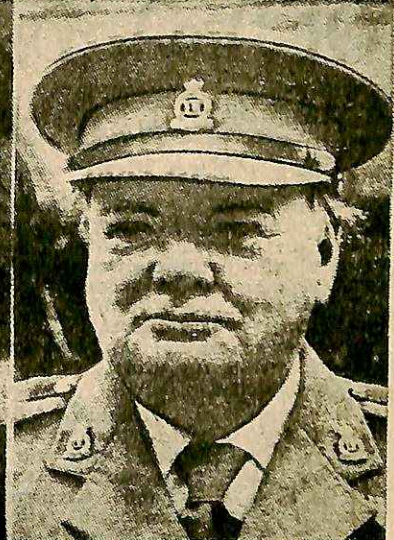
Ο Πλάτων

Ο «αγγελικός δόκτωρ»

Η Μεγάλη Αικατερίνη

Ο Τσάρτσιλ

Η παχυσάρκεια είναι αναπηρία;

Ούτε το ένα ούτε το άλλο, εφ' όσον δεν οφείλεται σε διαταραχή του οργανισμού, αλλά αποτελεί τη φυσιολογική σωματική διάπλασι ενός ατόμου.

Στην Ιστορία, άλλωστε, αθάνατον τα παραδείγματα παχυσάρκων, που ξεπέρασαν το κοινό μέτρο με την ευφυΐα και τη δραστηριότητά τους. Στην Αίγυπτο, μάλιστα, η παχυσάρκεια εθεωρείτο σαν δώρο των θεών και οι παχείες γυναίκες εύρισκαν ευκολότερα συζύγους από τις αδύνατες.

Η αρχαία Ελλάδα, μ' όλη τη λατρεία της προς τα καλοφτιαγμένα και αρμονικά σώματα, είχε επίσης τους παχυσάρκους της. Ο Διονύσιος, ο τύραννος της Ηρακλείας, ήταν τόσο πολύ χοντρός, που δυσκολεύτηκαν να τον βάλουν μέσα στον τάφο του. Έξαιμενώντας. Οι σύγχρονοι του ιστορικοί αναφέρουν, ότι τρεις άνθρωποι μόλις μπορούσαν ν' αγκαλιάσουν το σώμα του! Η υπερβολή αυτή — γιατί δεν είναι δυνατόν να μην πρόκειται για υπερβολή — δείχνει πόσον μεγάλες ήταν οι διαστάσεις του σώματός του.

Αλλά κείνο που θα φανή παράξενο είναι, ότι μεταξύ των παχυσάρκων της αρχαιότητας, συγκαταλέγεται και ο θεός Πλάτων. Ο διδάσκαλός του ο Σωκράτης ήταν κοντός και κακοφτιαγμένος.

Αν ο Πλάτων είχε καλλίγραμμα σώμα, όπως οι σύγχρονοί του Άθηναιοι, είναι πιθανόν, ότι θα προσπαθούσε να διακριθῇ στα στάδια αντί ν' αφορώση όλη τη ζωή του στη φιλοσοφία.

Ο παχύσαρκος Πλάτων δεν ήταν, ωστόσο, νωθός τύπος. Ταξίδεψε πολύ στη ζωή του κι' όταν γύρισε στην Αθήνα, παρέδιδε τα μαθήματά του, περπατώντας μαζί με τους μαθητές του μέσα στους ώραιους κήπους της Ακαδημίας του.

Παχύσαρκος ήταν και ο άγιος Θωμάς ο Ακινάτος, που είχε επωνομασθή «αγγελικός δόκτωρ». Ο άγιος Θωμάς ο Ακινάτος, που καταγόταν από τη Νεάπολι, έδιδε πολλά χρόνια στο Παρίσι. Ο βασιλεύς Λουδοβίκος 9ος ο επωνομασθείς Άγιος, τον κάλυψε πολλές φορές από τραπεζί του και ο «αγγελικός διδάσκαλος», τιμούσε με το παραπάνω τις βασιλικές τροφές. Πέθανε πηγαίνοντας κατά διαταγή του Πάπα στην συνοδεία της Λυώνος. Ο θάνατός του ώφειλετο σε καρδιακή προσβολή.

Ένας άλλος παχύσαρκος ήταν ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 6ος που απέκτησε χοντρός. Είχε γεννηθῇ από μητέρα Όθλωνη και στην καταγωγή του αυτή ωφείλετο ίσως το υπερβολικό πάχος του. Στα τραπέζια όπου καθόταν, παρίσταντο ανάγκη να φτιάχνουν ένα κοιλώμα σε σχήμα πετάλου για να χωράη μέσα σ' αυτό η κοιλιά του.

Ο Λουδοβίκος 6ος δεν αποκλήθηκε μόνον «χοντρός», αλλά επίσης «έξυπνος» και «μαχητής». Ελάχιστοι βασιλείς της Γαλλίας ήταν τόσο δραστήριοι και τολμηροί όσον αυτός. Ταξίδευε συχνά

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΠΑΧΥΣΑΡΚΕΙ

Η παχυσάρκεια δεν είναι αναπηρία

Θηκε εμπόδιο ούτε στην εκπληκτική δραστηριότητά της, ούτε στις

άναριθμες κατακτήσεις της. Την άκορεστη ερωτική δίψα της, τη ζωτικότητα και τις μεγάλες λήψεις εμπνεύσεως της της χρωστούσε άρα γε σε μία υπερλειτουργία των αδένων της; Πιθανόν.

Οι χοντρές γυναίκες είναι συνήθως νωθρές και άδουλές. Με τη μεγάλη τσαρίνα, όμως, γίνονται το αντίθετο. Άγνοούσε την κουράσι σ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής της. Άλλα και τα γράμματα έχουν να επιδείξουν έναν μεγαλοφυή παχύσαρκο: τον Μπαλζακ, που θεωρείται σαν ο πατέρας του σύγχρονου μυθιστορηματος και που το τεράστιο έργο του είναι η πιο αντιπροσωπευτική είκονα της γαλλικής ζωής κατά τον 19ον αιώνα.

Η σκυλίσις ζωή που ζούσε — έγραφε πέντε ως έξη μυθιστορήματα το χρόνο — δεν του άφηνε τον καιρό να κυττάξη την υγεία του, αλλά ούτε καν και να κάμη έναν περίπατο για ν' αναπνεύση λίγον καθαρόν αέρα. 'Επί πολλά χρόνια, εργαζόταν μέσα και νύχτα, έτρωγε ελάχιστα για να μην βαραίνη το μυαλό του κι' έδιωχνε τον ύπνο, πίνοντας αναρίθμητα φλυτζάνια καφέ.

Εφθείρε έτσι την υγεία του και πέθανε στα πενήντα ένα χρόνια του, από καρδιακή προσβολή. Άφηνε, όμως, πίσω του ένα αληθινά θάνατο έργο.

Εκπληκτική δύναμις εργασίας, θάρρος, αγάπη προς τον κίνδυνο, επιμονή, αυτοκυριαρχία, αδιάσπστη θέλησις, ευθερκεία, κανείς δεν θα μπορούσε άσφαλώς ν' άρνηθῇ πως υπάχουν όλ' αυτά τα προσόντα στον Ούινστον Τσάρτσιλ.

Κι' όμως, ο σημερινός Άγγλος πρωθυπουργός, είναι ένας παχύσαρκος. Τόσο προς το πάχος είχε μάλιστα από την εποχή ακόμη που υπηρέτούσε ως ύπολοχαγός στο στρατό των Ίνδιαν.

Ο Τσάρτσιλ είναι, έξ άλλου, αδιάρητος καπνιστής και δεν μπορεί να κάμη χωρίς ούισκν. Κι' ωστόσο, ο δυναμισμός του, παρά τη μεγάλη ηλικία του διατηρείται άμείωτος, χωρίς να παρουσιάση ως σήμερα ούτε καν την παραμικρή κάμψι.

Το πάχος του Τσάρτσιλ, όπως κι' όλων των άλλων που αναφέραμε, δεν έχει, βέβαια, σχέση με την άξία των. Το παράδειγμα τους δείχνει, όμως, ότι το λίπος δεν αποτελεί εμπόδιο στη σταδιοδρομία ενός ανθρώπου.

Καλό είναι να το ξέρουν οι παχύσαρκοι, για να παρηγορούνται για το πάχος τους!

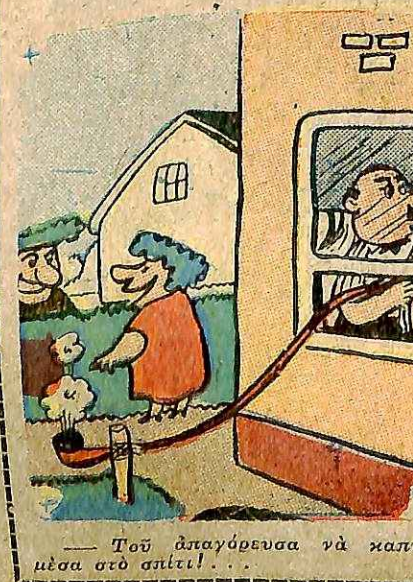
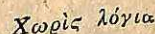

Ο Μπαλζακ

Στὸ Μάν

A cartoon illustration of a man with a large nose and a bow tie, looking surprised or excited. He is wearing a suit and a bow tie. The illustration is in a simple, stylized manner with bold lines.

74

— Τοῦ ἀπαγόρευσα νὰ καπνίσῃ
μέσα στὸ σπίτι! . . .

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

A black and white illustration of a woman with short, dark, curly hair, wearing a dark, patterned dress. She is standing and ironing a light-colored, long-sleeved shirt on a flat ironing board. A bottle of liquid, likely fabric softener or starch, sits on the surface next to the ironing board. The background is plain.

Αἶμα:

"Όπως στα μαλλινά.
"Αλλά, τώρα;

" Ἄλλοι τρόποι

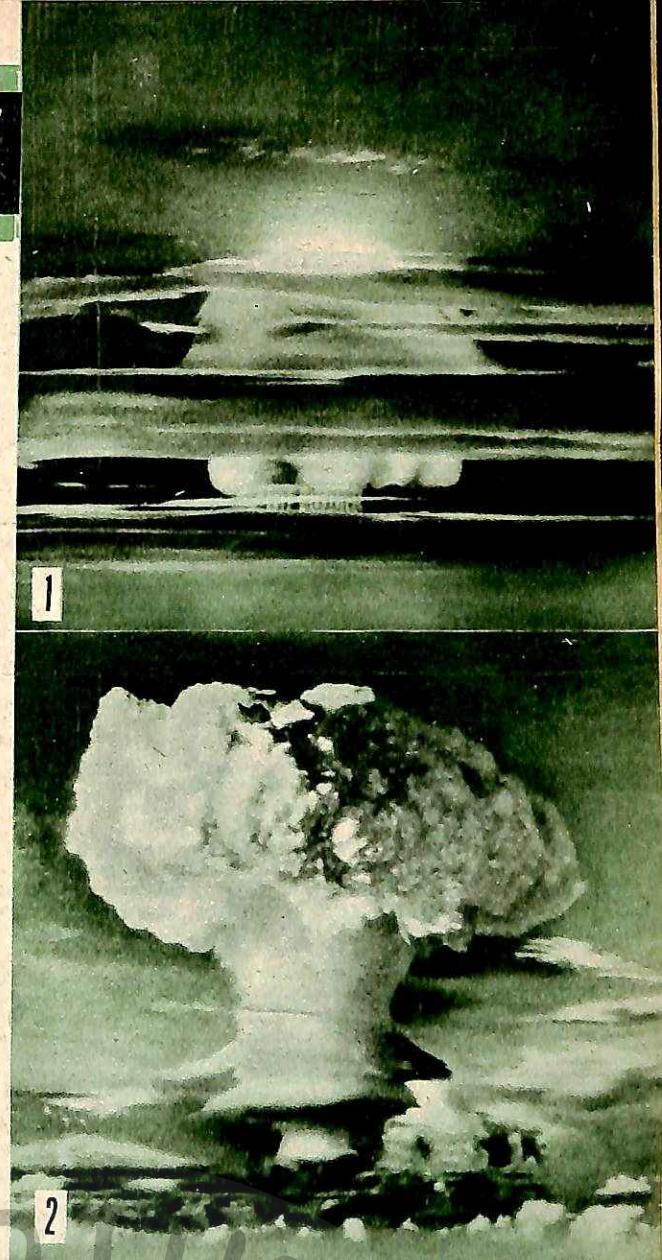
“Όταν τὸ ὕψος δὲν πλένεται, θὰ ὀρεῖται
ζετοεπὶ προσεκτικὰ μόνον τὸ λεκὲ μὲν λί-
σασπουνάδα, βάζοντας ἀπὸ κάτω μιὰ χε-
τρή χνουδωτὴ πετσέτα γιὰ νὰ μὴν ἀπλ-
σῇ τὸ νερὸ. ΠΡΟΣΟΧΗ! Τὸ ζεστό νε-
ρὸ σταθεροποιεῖ τὸ λεκὲ τοῦ αἵματος.

★

Οί λεκέδες από αίμα πρέπει πρώτα
ζύνωνται ελαφρά με την ανάποδη άκ-
του μαχαριού κι' έπειτα να πλένονται
σαπουνάδα χλιαρή κι' όχι ζεστή. Ή ζέο-
πίζει το λεκέ, γιατί περιέχει λευκώμα

Ἀσθέστη

Θα στάξετε πάνω στο λεκέ μερικές
γόνες κιτρινό οξυ. Τρίβετε το λεκέ
Σε βαμβάκερα: Τρίβετε το λεκέ
διαλυσι οξαλικού οξέος 10% και τον
θάλασε με άφθονο νερό.

Α ν ω: Πειραματική έκρηξης βόμβας υδρογόνου στο "Ενίτεκοτ (1952). Η πυρίνη σφαίρα είχε τότε διάμετρο 5.400 μέτρων. Το 1954 έφθασε το 16 χιλιόμετρα. Κά τ ω: Το "ατομικό μονιτάρι" ανεδείναι πάνω άπο τ ά σύννεφα. Η φωτογραφία αυτή έχει ληφθ ή άπο ύψος 4.000 μέτρων και άπόστασι 80 χιλιομέτρων.

σημείο της έκρηξης. "Όσο κι' αν παρέ-
λειψε να τους αναφέρει ο καθηγητής όρις
—προφανώς για να μη τρομοκρατήση τους
ακροατές του — η ύπαρξή τους είναι αναμ-
φιστήσιμη. Την επιβεβαιώνουν δε και δύο
ζώοιη ραδιολογικά: Στ' όρειοι "Ιαπωνία
έπεσε ραδιενεργός τέφρα, προερχομένη
προφανώς από πειραματικές έκρηξεις ρυ-
σικών βόμβων στη Σιβηρία. Και σε μία
περιοχή της αμερικανικής πολιτείας Μον-
τάνα σημειώθηκε πτώσις χιονιού, που είχε
ραδιενέργεια αυξημένη πολύ πάνω απ' τα
φυσιολογικά όρια.

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ πεσκέσια

Όταν ο Ναστραδίν Χότζας μάθαινε γράμματα στα μικρά παιδιά του χωριού του, έπαιρνε, αντί για φλουριά και γρόσια, διάφορα πεσκέσια απ' τους γονείς τους. Έτσι εύρισκε πώς τον συνέφερε καλύτερα, μιά και ήξερε τη μεγάλη φτώχεια που έδερνε τους συχωριανούς του.

Στο τέλος, λοιπόν, κάθε φεγγαριού, οι μικροί μαθηταί πήγαιναν στο σχολείο φορτωμένοι με δώρα για το δάσκαλό τους, που ανάλογα με την αξία τους έδινε και τους...βαθμούς!

Μιά φορά, όμως, κάποιος από τους μαθητάς του Χότζα, ήρθε με άδεια τα χέρια και γεμάτος δάκρυα.

— Τι έχεις, κακόμοιρε Άλη, και κλαίς σαν χανουμάκι; τον ρώτησε ο Χότζας, που τον λυπήθηκε.

— Νά, ο πατέρας μου ο Σελήμ, μου είπε πως δεν έχει τίποτα να σου στείλη, γιατί το χαλάει ρήμασε τα χαράφια μας!

Ο Ναστραδίν δεν είπε τίποτα, παρ' όλο που ήξερε την τσιγκουνιά του Σελήμ.

Στο άλλο φεγγάρι όμως ο μικρός Άλης ήθελε και πάλι στο σχολείο μ' άδεια τα χέρια και κλαίγοντας.

— Πάλι κλάμματα και φτώχεια, έχουμε, Άλη; τον ρώτησε ο Ναστραδίν.

— Αι, τί να κάνω, δάσκαλε;... Ο πατέρας μου, σου στέλνει μαντάτο πως οι ακρίδες έφαγαν όλο το σιτάρι...

— Χμ, ξανά τα ίδια!... μουμούρισε ο Ναστραδίν, γεμάτος νευρά.

Όταν ήρθε όμως το τρίτο φεγγάρι, ο γιουός του Σελήμ πήγε στο σχολείο, κρατώντας ένα καλάθι... Χαρούμενος τότε ο Χότζας, έτρεξε κοντά του, σίγουρος πως θα φέρνε καλό πεσκέσι.

Φαντασθήτε, λοιπόν, την έκπληξη και το θυμό του, όταν είδε μέσα στο καλάθι του Άλη μιά πελώρια...νεροκολοκύθα!

— Ο πατέρας μου ο Σελήμ, είπε τότε τρομοκρατημένος ο μικρός, μου έπε να σου πω πως οι βροχές δεν άφησαν παρά μονάχα αυτή τη κολοκύθα.

— Τσακίσου από δώ, παληόπαιδο! φώναξε τότε ο Χότζας.

— Ο Άλης τόβαλε στα πόδια, αλλά σέ λίγο γύρισε με τον πατέρα του, που παρακάλεσε το Ναστραδίν:

— Άμάν, Χότζα φένητμη, κράτησε το γιού μου στο σχολείο να γίνη άνθρωπος!

Ο Ναστραδίν έκανε πως δέχτηκε, μ' την ίδια μέρα κιόλας, έστειλε τον Άλη να βοηθήσει τη γυναίκα του στη λάτρα του σπιτιού.

Μόλις τόμασε όμως ο Σελήμ, πήγε άμέσως στο Χότζα, μ' άγριες διαθέσεις.

— Εγώ, Ναστραδίν, σου στέλνω το γιού μου να του μάθω γράμματα κι όχι για να γίνη δούλος σου!

Μά ο Χότζας τον έκοψε:

— Νά με συχωράς, Σελήμ φένητμη, αλλά σέ παρεξήγησα... Η γυναίκα μου, βλέπεις, με ρωτάει συχνά για τα πεσκέσια, που μου στέλνουν οι πατεράδες των μαθητών μου. Κι όταν με ρώτησε για σένα, της είπα πως ο Σελήμ στέλνει το γιού του μ' άδειαν τα χέρια... Γεμάτη χαρά τότε, μουπε να σ' ευχαριστήσω, γιατί αυτό ήταν ακριβώς που μάς έλειπε από καιρό!... Δυό χέρια ελεύθερα, για να την βοηθούν στις δουλειές του σπιτιού!...

Κι ο Ναστραδίν χαμογέλασε, ευχαριστημένος, βλέποντας πως είχε αποστομώσει τον παμπόνηρο Σελήμ.

Τὰ βάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Πάσκα ιπέρσασε άμμα χίτες καλά ντέν είμαι γιάχο! Πολύ άρνι φαγωμένο έκανα. Άμα τί είναι τούτο; Κάθε φορά γιορτή μορτή έρχεται κοιλιά μας τσιμνιόνο ενε... Άριστος ένεται, τρώμε. Χριστός άνάσσει έκανε, τρώμε. Άιος γιορτασμένο ένεται, τρώμε και πάλι.

Με το φίλος μου το Μανωλάκης στοίχημα έβάλαμε.

— Μπορείς να φας ένα άρνι, βρέ Καραμπέτ; — Εγώ; Έγώ τρώω ένα λυκό, μπέ! Τί είναι το άρνι; Μεζές ένεται! Άμα κάτω το έβαλα, γιάδας γιάδας φαγωμένο να έκανω.

— Βάζεις στοίχημα; — Εδώ, μπέ.

Στοίχημα έκατο Ιλιάδες βάζουμε άμμα άρνι ψημένο έρχεται. Έπάνω στο τιραπέζι έβάλα, ύρω-ύρω οι άλλοι κυταγμένο με κάλινου.

Συμπρωίτα μου φοβισμένος ένεται:

— Καραμπέτακι, με λέει, τρελλός είσαι; Πώς θα το φας όλο αυτό το άρνι;

— Στοίχημα έβαλα, κουζούμ.

— Καλά γιατί έβαλες στοίχημα;

— Έτσι, έβαλα ντέ!

Το φίλος μου το Μανωλάκης λέει στοίχημα βαλμένο ένει, άμα Καραμπέτ ντέν συπορέση άρνι φαγωμένο να έκανη, έκατο Ιλιάδες να πιληώση.

— Βάι κιονόγλου κιονεκλέρ, λέω, τί είναι ένα άρνι, μπέ; — Εγώ, άμα πεισμα με πιάνη, ένα βωδι φαγωμένο έκανω.

Το λοιπόν όλοι ύρω-ύρω στο τιραπέζι καθισμένοι ένονται άμμα κανείς χέρι ντέν άπλώνει. Μόνο εγώ και τα δυό μου χέρια άπλωμένα έκανω, χίτες μαχαίρι, χίτες πηρούνις ντέν ήθελα. Κομμάτια μεάλα κόβω Ιστόμα μου χωμένα έκανω.

— Καλή όρεξι, Καραμπέτ.

— Ευχαριστώ. Μπουζιούρου!

— Κανείς δεν θα σέ βοηθήση. Μόνος σου θα το φας.

— Έν τάξει, γιάδρουμ.

Κομμάτες μεγάλης κομένες έκανω, Ιστόμα μου έβαζω — χράτς χρούτς, χράτς χρούτς, κατεδαμμένες ένονται.

Πιρώτα πιρώτα μπουτία έτρώω, ύστερα νεφρεμιά, παιδάκια, φελιάν φιστίκ καθαρισμένα έκανω. Οι άλλοι ιδέπουνε άμμα μάτιας τους γουρλωμένα ένονται.

— Θα σκάσης, βρέ!

— Εγώ; Εγώ έτρώω ένα γάιδαρο, μπέ!

Τώρα θα ιδήτε κεπνόγλου κιονεκλέρ! Γιαβάς γιάδας πιλάτι έτρώω — χράτς χρούτς, χράτς χρούτς — δόντια μου δουλεύουν, σάγνια μου χίτες σταματημένα ντέν ένονται, ολόκληρος Καραμπέτ ένας μύλος ένει, άρνάκι γιάδας γιάδας άλοσμένο έκανε.

— Τι κανείς εκεί, βρέ;

— Τι κάνω, γιάχο;

— Θα σκάσης βρέ!

— Σούς, μπέ! Στοίχημα ντέν έβαλα; Στοίχημα κερδισμένο να έκανω!

Γιαβάς γιάδας ντουλεία μου συνεχισμένος έκανω, δόντια μου άκονισμένα ένονται, χράτς χρούτς, χράτς χρούτς άλλες κομμάτες κατεδαμμένες έκανω. Οι άλλοι κυτάζουν, μπέ τί είναι τούτο, γιάχο;

— Για στάσου, μπρέ Καραμπέτ, τί κανείς εκεί; Θα το φας όλο το άρνι;

— Άμέ τί θα έκανω;

— Στάσου, μπρέ!

— Στάσου ξεστάσου ντέν ήσέρω. Εγώ στοίχημα έβαλα. Ντέν έβαλα;

— Καλά, μπρέ, στοίχημα έβαλες, αλλά θα μάς άφίσης πεινασμένους; Άσε να πάρουμε κι έμεις ένα μεζεδάκι!

— Άππορευμένος ένεται.

Το φίλος μου το Μανωλάκης λέει:

— Άντε, βρέ Καραμπέτ, έτσι κι' άλλοις θα το χάσω το στοίχημα. Έσύ μπορείς να φας κι' ένα βουδάκι. Άσε να σέ δεν πειράζει. Άσε να σέ βοηθήσουμε κι' έμεις λιγάκι.

Χέρι του άπλωμένο έκανε, άμμα με το πηρούκι χτυπημένο έκανω:

— Γιόκ μπέ! Στοίχημα τίμιο να ένεται.

Στοίχημα τίμιο ένει, άμα έμένα κοιλιάς μου τούμπανο κατάντης. Τί να ήνη; Ζαράρ γιόκ. Αύθιριο όλα χωμένα να τ' έκανω. Καί άλλη φορά να τ' ήσέρετε. Καραμπέτ ένα λυκό έτρώει, γιάδρουμ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Πώς από δώ;

Δηλαδή; Τί πάει να πη αυτό το «πώς από δώ, κύριε Πελοπίδα;», που μου πέταξες, μόλις με είδες; Τί έννοιαν έμπεριέχει; Για δώσε μου να καταλάβω, σέ παρακαλώ, γιατί δεν είμαι εις θέσιν να εισέλθω εις το νόημα της βαρυστημάντου αυτής φράσεως. Διότι εγώ βαδίζω άνύποπτος εις την δημοσίαν αυτήν όδόν, όπου κυκλοφορούν έλευθέρως και χιλιάδες άλλοι άνθρωποι. Αί φινιδίως με σταματάς, με καλημερίζεις — μεγάλη σου καλωσύνη — και μου πετάς αυτή την άπρεπη ερώτησι:

«Πώς από δώ, κύριε Πελοπίδα;»

Λοιπόν; Τί πάει να πη αυτό το «πώς από δώ;». Τί είπες; Από δώ είναι τα λημέρια σου; Μέγας είσαι Κύριε και θαυμαστά τα έργα σου. Ποιά λημέρια σου, βρέ; Θέλεις να πής, ότι είναι η περιφέρειά σου, η γειτονιά σου να πούμε; Άς το παραδεχθούμε. Είναι τα λημέρια σου... Και λοιπόν; Τί γίνεται; Άπαγορεύεται να περνά άλλος άνθρωπος από δώ; Έχεις άποκλειστική ιδιοκτησία μήπως σ' αυτό το δρόμο και όποιος περνά, πρέπει να γνωρίζη σύνθημα και παρασύνθημα, να σου ζητά την άδεια και να δίνη εξηγήσεις για τους λόγους της διελεύσεώς του; Πες μου να καταλάβω, για να σου άπαντήσω καταλλήλως.

Τί έκαμε λέει; Έτσι από περιέργεια ρωτάς, γιατί πρώτη φορά με βλέπεις από «τα λημέρια σου»; Και πρώτον σου άπαγορεύω να έχης όποιαδήποτε περιέργεια αναφορικώς με τας κινήσεις μου και την κυκλοφορία μου. Και δεύτερον τί σημαίνει αυτό το «πρώτη φορά με βλέπεις από τα λημέρια σου;». Ότι σου δίνω το δικαίωμα να μου κάνης άνάκρισι; Ή μήπως, ότι ώφειλα να ζητήσω προηγουμένως άδεια διαβάσεως της κομμαντατούρ της άφεντιάς σου, ύπέρτατον άρχοντα της περιοχής;

Τί με κυττάς έτσι, βρέ ανίσχυντε; Και επί πλέον μειδιάς και ήλιθίως. Παρεφύλασσα μιά άπλη ερώτησι; Αútεις τίς άπλές ερωτήσεις εγώ τις θεωρώ ως έκδηλωση θράσους — και άναίδειας. Και άκόμα περισσότερο τη θεωρώ περί «λημέριών». Λες και δεν δικαιούται πώς πολίτης να διέρχεται, άπ' όπουδήποτε του κάνει κέφι, γιατί υπάρχει φόβος καταπάτησεως των οικόπεδων των λημεριούχων. Και θα σταματάμε όποιο χροϊστιανό περνάει και θα τον ρωτάμε «Πώς από δώ;». Και μάλιστα θα του ζητάμε και τα χαρτιά του. Μήπως θέλεις να λ' άν χρειάζεται κι' αυτή η διατύπωση να σου την δώσω. Να σηκώσω την ταυτόγούρα και να σου δηλώσω την παντογυρία μου, να την μάθης άπαξ δια παντός και να μην ξανακάνης τον κόπο να ξαναρωτάς.

Πώς; Είναι μιά τυπική φράσις, που της μεταχειρίζονται πολλοί; Τόν κακό τους τον καιρό. Κι' εκείνων που τη μεταχειρίζονται και σένα περισσότερο, που έτυχες μπροστά μου για να μου ταράξης τα νευρά με την άναίδη σου ερώτησι. «Πώς από δώ», λέει. Αυτό μάς έλεπε. Να δώσουμε άναφορά στη γελοιοσύνη σου για το σκοπό της διελεύσεώς μας. Κάνε τόπο να περάσω, γιασεώς μας. Κάνε τόπο, ότι σκοπός της διελεύσεώς μου από δώ, θα είναι η διανοήεις της χοντροκεφάλας σου. Άχρείς. Ούστ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΟΑΣΙ

Ητανε σούρουπο. Ή έρμος φλεγόταν, σαν άπέραντο καμίνι. Τού κάκω τα κατσίκια κι' οι καμήλες ζητούσαν να σβύσουν τη δίψα τους σέ κάθε πηγάδι που συναντούσαν. Ήταν ξερά όλα τα πηγάδια, δίχως σταλαγματιά νερό.

Ένας θαλερός γέρος έφερε το κοπάδι του απ' τη βοσκή. Άφου τόκλεισε στο μαντρί, τον ζύγωσε ένας νέος, ο γιουός του, ο Μπέν-Άχμέτ. Τόν χαϊρέτησε με σεβασμό.

— Είθε ό Άλλάχ να εύλογη πάντα τα βήματά σου, πατέρα, του έπτε.

— Σ' ευχαριστώ, έλπίδα της ζωής μου και τιμή της φυλής μας, άπάντησε τρυφερά ο γέρο Σίντι-Άχμέτ.

— Μόνο ό Άλλάχ είν' η έλπίδα μας, πατέρα. Μά κι' αυτός μάς έχασε. Μιά μέρα άκόμα, κι' ο θάνατος θ' άπλωθ' σ' όλο το Τατσίβ! Δεν έχουμε πιά ούτε στάλα νερό...

— Κι' οι γκιαιορήςδες;...

Με μαλακό ύφος, για να μην έξερεθίσ' το γέρο, που ήταν άσπονδος έχθρος των Γάλλων, ο Μπέν-Άχμέτ, του έξηγησε πως οι χριστιανοί είχαν βάλει σκοπούς στα δυό πηγάδια που είχαν άκόμα νερό, κι' είχαν άπαγορεύει στους κατοίκους της όάσεως να ύδρευνται από κεί.

Ο Σίντι-Άχμέτ κούνησε το άσπρόμαλλο κεφάλι του. Ύστερα έσκυψε κι' έπτε σ' αυτό του γιουό του:

— Έλα τη νύχτα στη σκηνή μου. Θα σου βρώ εγώ νερό...

Κρυμμένος πίσω από ένα άγκαθωτό θάμνο, ένας άλλος ίθαγενής, είχε παρακολουθήσει όλη την κουβέντα τους. Άκόμα κι' όταν χωρίστηκαν πατέρας και γιουός, αυτός έμεινε εκεί, στην ίδια θέση, περιμένοντας...

Μπέν-Άχμέτ, καταραμένο σκυλί! μουρμούριζε κάθε τόσο, τρίζοντας τα δόντια του. Θαρρώ πως σέ κρατάω επιτέλους!...

Κατά τα μεσάνυχτα, ο Μπέν-Άχμέτ γλύστρησε έξω απ' τη σκηνή του κι' άπομακρύνθηκε μέσ' στο σκοτάδι. Ο άλλος τον άκολουθήσε, με χίλιες προφυλάξεις.

Σέ λίγο, κρυμμένος έξω απ' τη σκηνή του Σίντι-Άχμέτ, κρυφάκουσε.

— Νατε άρνιέσαι;... έλεγε ο γέρος στο γιού του με βαρεία, θυμωμένη φωνή.

Δέν βαστάει η καρδιά μου να σκοτώσω, πατέρα...

— Μά ποιός σου έπτε να τον σκοτώσης, το φυλάκα; Μπορείς να τον άπομακρύνης απ' το πηγάδι, μ' ένα τέχνασμα.

— Ναί, αλλά πώς;

Ο Σίντι-Άχμέτ χτύπησε με θυμό το πόδι του.

— Εγώ θα σου το πώ; φώνα-

Ο άγνωστος που παραφύλαγε, παρακολουθούσε το Μπέν-Άχμέτ, που έφευγε σκυφτός, θλιμένος...

θυσιαστούν ό ένας για τον άλλον. Κι' άποφάσισε να τους δώση χαρί, άφίνοντας όμως τους άλλους να πιστέψουν πως είχαν τιμωρηθ' σκληρά. Έδωσε, λοιπόν, κρυφά διαταγές στο λοχία: Θα τους οδηγούσε στα σύνορα της Τριπολιτιδος και θα σκηνοθετούσε το βράδυ μιά ψεύτικη θανατική έκτέλεσι για τα μάτια του κόσμου.

— Καταδικάζονται κι' οι δυό σέ θάνατο! έπτε ύστερα δυνατά.

— Ω, τί εύτυχία! μουρμούρισε ο Μπέν-Κασίμ. Ή Μπαγιά θα γίνη τώρα δική μου!...

Γύρισε τρέχοντας στην όασι και πήγε στη σκηνή του Μπέν-Άχμέτ. Μά εκεί βρήκε τη Μπαγιά έατλωμένη χάμω, άκίνητη, ενώ ή Φατμά, άναμωμένη, θρηνούσε σέ μιά γωνία, λέγοντας:

— Πέθανε!... Πέθανε!...

Ο Μπέν-Κασίμ γονάτισε δίπλα στο άκίνητο κορμί της Μπαγιά.

— Πέθανε! στέναξε. Κι' εγώ που έλπιζα να τη σφίξω στην άγκαλιά μου!... Χά, χά! Μ' άκούς, Μπαγιά; Εγώ κατάδωσα τον άντρα σου... Τόκανα πιά σένα... Και με πιστέψανε! Χά, χά!...

Ενώ ό στρατιώτης τόχε σκάσει... Εγώ τον φυγάδεψα. Τούδωσα λεφτά, πολλά λεφτά, κι' ένα άλογο... Τώρα είσαι χήρα, Μπαγιά!

Στο παραλήρημά του, δέν είχε προσέξει την τρελή Φατμά, που είχε βγ' απ' τη σκηνή και σώρευε απ' έξω έύλα, φρύγανα, ό,τι εύρισκε...

Ύστερα πήρε την άναμμένη λάμπα και την πέταξε πάνω τους.

Όταν κατάλαβε ο Μπέν-Κασίμ τί συνέβαινε, ήταν άργά πιά: Όλόκληρη ή σκηνή είχε πάρει φωτιά! Και, μέσα απ' τις φλόγες, άκούγονταν μιά άνατριχιαστική γυναικεία φωνή:

— Πέθανε!... Πέθανε ή Μπαγιά!...

N. ΣΕΒΕΣΤΡ

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Άλλο χρώμα, που θα φορεθεί πολύ, ιδίως τα βράδια, είναι το αϊθέραιο που μενεξέ της Πάρμας.

ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ ΔΥΟ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

ΤΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΔΕΝ είναι βέβαια η πρώτη φορά, που εμάς ακούσετε να λέμε πως οι λεπτομέρειες είναι εκείνες πρωτίστως, που συντελούν στην κομψή εμφάνιση.

Φοράτε π. χ. ένα φόρεμα τόσο απλό στη γραμμή του, που ίσως θα περνούσε απαρατήρητο. Να όμως που έρχεται η λεπτομέρεια να το αναδείξει.

Μά τι είναι τέλος πάντων αυτή η λεπτομέρεια;

Εφέτος είναι χίλια δυο μικροπράγματα, από τα οποία θα σας απαρτιθώσαμε υερικά.

Κι' ως αρχίσουμε από την γραβάτα που βρίσκεται εφέτος στις δόξες της. Πρόκειται για την ανδρική φλοτάν γραβάτα με τον κλασικό κόμπο, αλλά... τελείως αγνώστη! Να την κατηγορήσουμε γι' αυτό; Κάθε άλλο. Η γυναίκα δεν φιλοδοξεί να μοιάσει στις σουφραζέτες του 1910, με το κολάρο και την υπέταξε στο δικό της γούστο.

Βλέπουμε έτσι ένα απαλό μεταξωτό, μια μινυσελίνα, ένα βαλουάκι άλλοτε στο χρώμα του φορέματος, άλλοτε σε λευκό, να στολίζουν μια τουαλέττα με τόν κόμπο δεμένο χαμηλά στο στήθος, ενώ τα δυο άκρα φτάνουν ενίοτε κάτω από τη μέση.

Άλλοτε το ίδιο δέσιμο περιβάλλει τη μέση και η γραβάτα μεταβάλλεται σε ζώνη, αλλά με τον κλασικό πάντοτε κόμπο. Άλλο σκέρσο της είναι να ξεφεύγει από τα δυο πλάγια του γιαντά, σκαλώνοντας με τις δυο άκρες σ' ένα είδος πāt από δυο κουμπιά.

ΡΙΓΩΤΑ - ΓΙΑΚΑΔΕΣ

Κοντά στη μόδα των «πουά» έχουμε εφέτος και τη μεγάλη μόδα των ριγωτών υφασμάτων. Χρησιμοποιούνται βέβαια για δολκλήρα φορεματάκια και μπλουζές, αλλά και για ένα σωρό εξαρτήματα της γυναικείας τουαλέττας, όπως ζώνες, γραβάτες, γιαντάδες. Η μεγάλη μόδα του ναυτικού γιαντά, για τον όποιον σας μιλήσαμε ήδη, έφερε την «άγκυρα», που τη βλέπουμε να κεντιέται στην τσέπη μιας μπλουζής ή στο μανίκι ενός φορέματος. Μην παραλείψετε επίσης το σεριργάκι του ναυτικού γιαντά, που παίρνει το χρώμα του φορέματος, ενώ ο γιαντάς είναι άσπρος.

Όταν εξ άλλου πρόκειται για ύφασμα λεπτό, όπως είναι η όργανζα, τότε ο ναυτικός γιαντάς δεν είναι μόνο ένας, αλλά δυο και τρεις, ο ένας άπάνω στον άλλον.

ΜΑΝΤΗΛΙΑ

Σ' ένα σεμικιέ φουστανάκι, μην παραλείψετε να τοποθετήσετε στο κορσάκι μια κάθετη τσέπη κοφτή από την οποία θα αφίσετε να βγαίνει, σχεδόν να κρέμεται ένα φανταζι μαντηλάκι. Μαντήλια θα χρησιμοποιηθούν και στις πλάτες. Αντικαθιστούν εσάρπες και θεωρούνται το απαραίτητο συμπλήρωμα μιας τουαλέττας.

Μερικές φορές πέφτουν χαμηλά στην πλάτη καλύπτοντας μόλις τους ώμους, ενώ περνώντας κάτω από τις μπρετέλλες, που συγκρατούν το κορσάκι δένονται μπροστά στο στήθος.

Δεκαπέντε ιδέες για ζώνες, γιαντάκια, εσάρπες, φλιγκούς, γραβάτες, γάντια, καπελλάκια και μπλουζές. Δεκαπέντε πραγματάκια, που μπορούν να σας βοηθήσουν με λίγα σκετικώς έξοδα ν' ανανεώσετε τη γκαρνταρόμπα σας.

ΜΥΓΚΕ ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η μόδα εφέτος έχει χαρίσει όλη την εύνοια στο λεπτό αυτό λουλούδι, που είναι σπάνιο στον τόπο μας. Γι' αυτό όμως έχει και μεγαλύτερη αξία. Έπειτα... είναι ανάγκη να είναι αληθινό;

Με τεχνητά μυγκέ στολίζουμε τα καπέλα, το ρεδέρ της ζακέτας, το άνοιγμα του στήθους, τη ζώνη. Θα το δούμε επίσης να εμφανίζεται σαν κολλίε, ού περιβάλλει τον λαιμό και καταλήγει σ' ένα φióγκο από στενή βελούδινη κορδελίτσα, που δένει πίσω στον λαιμό.

Άλλοτε στολίζουν με τα χαριτωμένα αυτά λουλουδάκια, που είναι σαν μύριες χαμόσυνες καμπανούλες, τις βραδυές μπρετούλες, που παίρνουν μ' αυτό το στολισματάκι το ανάλαφρο και χαρωπό.

ΓΡΑΜΜΗ ΓΕΜΑΤΗ ΒΙΑΤΑ

Γεμάτη βιάτα είναι η νέα γραμμή που μας παρουσιάζει φέτος η μόδα.

Θάλεγε κανείς πως η μόδα ένα έπεδωξε; Να νικήση το χρόνο. Και το πέτυχε. Όλες οι γυναίκες θα φαίνονται νέες. Μπορεί λοιπόν η νέα αυτή γραμμή να μη κατακτήσει όλον τον γυναικόκοσμο;

Όσο και αν προσπαθούμε να το αρνηθούμε, η επιθυμία κάθε γυναίκας είναι μία: Να κρύψει μερικά χρονάκια.

Η φετινή λοιπόν γραμμή έχει κάτι το ανεπιτήδευτο, κάτι το πολύ απλό, το απλό, που δίνει στο σώμα μια ιδιαίτερη χάρι.

Η μεγάλη «βόγκ» της κομπ ζαποναι, τα κορσάκι με το ελαφρό μπλουζέ, οι ναυτικοί γιαντάδες, οι ευθύγραμμες φούστες, όλα αυτά δίνουν στη γυναίκα τα όπλα που χρειάζεται για να δαμάσει το χρόνο.

Άλλοτε παράγον είναι το χρώμα. Ας μη ξεχνούμε τη μεγάλη επικράτηση του μπλέ που είναι πραγματικά το γενικό χρώμα και ιδιαίτερος εύνοικός για τα νιάτα. Έχει δε τόσους συνδυασμούς, που δεν ξέρουμε τι να διαλέξουμε.

Όσο για τα υφάσματα, θα φορεθούν πολλά σταμπάτα, πολλά ριγανά και αρκετά μονόχρωμα. Θα φορεθούν επίσης τα σκωτσέζικα, αλλά σε πολύ απλούστα χρωματισμούς, απρεσινμένα από την ανοίξη.

Σκόρπια λουλούδια, γεωμετρικά σχέδια και άλλα ζωοφόρα σε αρμονικές αντιθέσεις. Τα ριγανά εμφανίζονται με ραβδώσεις σε δυο χρώματα.

Το μπλέ χρώμα απλώνεται σε όλες τις αποχρώσεις, συνδυάζεται πολύ με άσπρο και φθάνει ως το παστέλ.

Οι Παρισίνοι ράπτες ξέρουν ότι δεν μπορούν να βασίζονται μόνο στις φιλάρεσκες γυναίκες, που δεν έχουν ν' ασχολούνται με τίποτ' άλλο παρά με το ντύσιμό τους. Είναι πάμπολλες οι γυναίκες που εργάζονται και δεν έχουν καιρό να κάθονται ατέλειωτες ώρες μπροστά στον καθρέφτη τους και να σκέπτονται τί θα φορέσουν. Τις περισσότερες φορές ανάμεσα στη δουλειά τους και στην ώρα της διασκεδάσεως δεν έχουν παρά ένα πολύ περιορισμένο χρονικό διάστημα. Τι θα κάμουν λοιπόν; Θα εμφανισθούν όπως - όπως; Αυτό δεν γίνεται, γιατί θ' αποβεί εις βάρος τους. Το να παίξουν να είναι έλκυστικές μπορεί να τις βλάψει ακόμη και στη δουλειά τους.

Εδώ λοιπόν έρχεται πολύτιμος βοηθός η μόδα. Λανσάρησε αμέσως ωραιότατα φορεματάκια με διπλό προορισμό.

Φοράτε ένα ωραίο σύνολο, που αποτελείται από μια φούστα μάλλον στενή σε χρώμα μπλέ και μια μπλουζάκι ριγέ μπλέ και άσπρη, κι' είσθε ωραιότατα ντυμένη για το γραφείο σας.

Μετά το γραφείο το απόγευμα είστε καλεσμένη σ' ένα κοκταίλ ή σ' ένα γεύμα και δεν σας παίρνει η ώρα ν' αλλάξετε φόρεμα. Τότε σκέπτεσθε αμέσως πως είχατε ακολουθήσει τη συμβουλή μιας φίλης και είχατε προσθέσει στη φούστα σας ένα εφάρμαστο κορσάκι, χωρίς μανίκια με μπρετέλλες. Έτσι χωρίς να πάτε στίτι σας, έχετε το ντύσιμο που χρειάζεται για την πρόσκλησή σας.

Άλλη εμφάνιση είναι ένα ανοιχτόχρωμο εμπριμέ φορεματάκι, χωρίς μανίκια, που μεταβάλλεται αμέσως σε φορεματάκι του δρόμου με ένα μπλουζόν όμοιο με μακρυά μανίκια και ναυτικό γιαντά.

Θέλετε κι' άλλον ένα συνδυασμό για φόρεμα περιπάτου και τουαλετίττα χορού; Διαλέγετε ένα όμορφο μεταξωτό εμπριμέ και κάνετε ένα φόρεμα πρενός με λεπτές «ενερβύρ» στην τιάλια και κλός φούστα. Ο μπουστός είναι ντεκολτέ με μπρετέλλες και είναι επίσης εντελώς απλό. Θα φιγουράρει πολύ αυτή η τουαλετίττα για βράδυ επίσης.

Θέλετε χωρίς πολλά έξοδα να έχετε και απαγευματικό φόρεμα; Μια κοντή βέρα με μανίκια τρουά κάρ, καμωμένη από το ίδιο ύφασμα, συντελεί σ' αυτή τη μεταμόρφωση. Μια ψαθούλα μπρετάν κι' ένα ζευγάρι άσπρα γάντια και είσθε έτοιμη για περίπατο.

Μη ξεχνάτε πως τα άσπρα γάντια είναι πολύ της μόδας εφέτος.

ΜΕΡΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Κάθε οίκος μόδας έχει τη δική του χα-

ρακτηριστική γραμμή και η φιλάρεσκη γυναίκα μπορεί αμέσως ν' αναγνωρίσει ένα μοντέλο ακριβώς, όπως ένας τεχνικός της αναγνωρίζει το ζωγάφο αντιπροσωπεύει ένα ταμπίλο.

Ας ρίξουμε λοιπόν μια ματιά στα χαρακτηριστικά σημεία μερικών παρισινών οίκων. Ο Ζάκ Φάτ άρέσκεται σε όριζόντιες πέντες ή κάθετες και σε άλλες που έρχονται και πηγαινούν σαν βεντάλιες. Οι πέντες αυτές αίχμαλωτίζουν θα έλεγε κανείς το σώμα και του δίδουν μια εξαιρετική χάρι.

Ο Ζαν Πατού επιδιώκει τη λεπτότητα της τιάλιας με ένα «εφέ» κορσελέ μυτερό, που συντελεί στο να δείχνει τον μπουστό στενό, παρουσιάζοντας ζωηρή αντίθεση με το άνοιγμα της φούστας.

Η Σκιαπαρέλλι εφαρμόζει τα φορέματά της στα σώματα χωρίς κλεισίματα, χωρίς άγκυρες, χωρίς ζώνες, ούτε έλκαιο, ούτε κουμπιά. Κάτι κρυφά λαστιχάκια παίζουν μεγάλο ρόλο.

Ο Μπαλεντισόγκα εμπνέεται από τα τελευταία χρόνια του 19ου αιώνα: Ντεκολτέ μπατώ, στρογγυλοί ώμοι, μακρύς μπουστός, φούστα φαρδιά.

Μολονότι δεν προσδιορίζει την τιάλια, την μαντεύει απαλή και λεπτή στην κανονική της θέσι.

Ο Ζάκ Γκρόφ εμπνεύσθηκε από τις Ταμαγρατίες και λανσάρει πλούσιες χλαμύδες, που πέφτουν με άρχεική χάρι.

Η Μαντελν ντε Ρόκ επιδιώκει στη γραμμή της, τι μπορεί να δώσει άνδραση, άερα. Το επιτυγχάνει με τον τρόπο της εφαρμογής των μανικιών, με το σχήμα των ντεκαλτέ, με τις ιδιόρρυθμες τσέπες και ντεκούπ, που συντείνουν σ' αυτό που επιδιώκει.

Ο Ζάκ Χαίμ επιζητεί μια νέα ισορροπία στις αναλογίες. Το κορσάκι δεν σταματά στη μέση, αλλά συνεχίζεται στους γοφούς και σχηματίζει ένα είδος μπάσκας, από την οποία ξεφεύγει η φούστα ευθύγραμμη στην άρχη, αλλά με φάρδος προς τα κάτω.

Ο Πιέρ Μπαλμαίν ακολουθεί τη γραμμή του σώματος, αποφεύγοντας όμως να το σκλαβώσει. Η γραμμή του μολονότι ευθύγραμμη, ποικίλλεται με εσάρπες και ντεπαρίσματα, που θυμίζουν τον άνεμο σαν περνά άνεμος από τα στάχυα.

Ο Πακέν, που είναι ένας από τους πιο διάσημους παρισινούς οίκους, προσπαθεί να διατηρήσει στη γυναικεία σιλουέττα τη φυσικότητά της, υπογραμμίζοντας χωρίς υπερβολή το στήθος και τη μέση.

Άλλος παρισινός Οίκος, της Νίνα Ρι-

1.— φόρεμα - σεμικιέ με μαλακές γραμμές. Η φούστα έχει ασιδερωτές πιέτες και το κορσάκι καταλήγει σε γραβάτα άσπρη. 2.— φορεματάκι με άσπρο πλαστρόν από λευκό πικέ. Φούστα στενή. 3.— Άπλο και ναυτικό φόρεμα, κατάλληλο για το σχολείο. Τσέπες και άμπεριον στο στήθος. 4.— Γραμμή Πρενός, που σχηματίζει την τιάλια με ψιλά πιετιάκια. 5.— φούστα πλισέ και κολ - σόμ με άμπεριον στο στήθος. 6.— Μοντέλο Ντιόρ με ναυτικό γιαντά. Φούστα στενή με μερικές πέντες στην τιάλια. 7.— φόρεμα από σιέλ ποπλίνα με ζώνη μπλέ μαρέν με άσπρα πουά. 8.— Σταυρωτό κορσάκι με δυο σειρές κουμπιά και φούστα με βαθιές πιέτες ασιδερωτές.

τας επιτυγχάνεται με κλός.

Παρακολουθήστε έτσι την μια πίσω από την άλλη τις διάφορες τάσεις της μόδας, όπως τις εμπνέονται και τις εφαρμόζουν οι διάφοροι παρισίνοι Οίκοι, που καθώς ξέρετε, έχουν το βέτο σε κάθε τι που έχει να κάνει με τη γυναικεία κομψότητα.

Θα παρατηρήσατε στο μεταξύ πόσο ρευστή είναι εφέτος η μόδα. Όλοτετα απηλαγμένη από κάθε σχολαστικότητα και τυπικότητα, δεν επιδιώκει άλλο παρά την απλότητα και την αρμονία.

Καταλαβαίνετε βέβαια πόσο εξυτηρτικό είναι αυτό, γιατί, αν θέλετε να παρουσιάσετε μια έλκυστική εμφάνιση, δεν έχετε παρά να κυταχθείτε στον καθρέφτη και με το ένστικτο που σας χαρακτηρίζει, να διαλέξετε μια από τις γραμμές που αναφέραμε ανάλογα με την σιλουέττα σας. Έτσι

Θα είσθε πάντα της μόδας και πάντο κομψή.

Η άλλη γραμμή μου

Οάσιαν Χ.: Για το πρόσωπο άσπριο δεν υπάρχει δυστυχώς θεραπεία, αλλά για την πιτυρίδα ώφελει το λούσιμο με κρόκον αυγού κάθε 15 ημέρες.

Κρυφό Μενεξέ, Άργος: Δεν σας συμβουλεύω ν' αρχίσετε κρέμες και μακιγιάρια στο 17 σας χρόνια. Μία λουσιόνη μόνο καμωμένη από 400 γραμμάρια ροδό-νερο και 4 γραμμάρια βάμμα βενζόνης.

Αστρο της Ανατολής: Τα πολύ σκούρα νύχια δεν είναι ωραία. Διαλέξτε ένα κόκκινο χτυπητό γυαλιστό ξέννης μάρκας.

Α. Λ. Μιν., Πάτρας: Προτιμήσατε την αμερικανική της ημέρας. Για τα χέρια: Γλυκερίνη, λεμόνι και όξιζενέ σε ίσα μέρη. Τα νύχια σας άφιασε 2-3 μήνες χωρίς βερνίκια και τρίβετέ τα τα βράδια με λίγο έλαιόλαδο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Οι δύο «Πέρτενερ», ο ψευτικός κι' ο αληθινός, έλαβαν μέρος στις κούρες κι' ο μαρκήσιος Κονφλάν άφισε άμέσως πίσω του σε άρκετη απόσταση το Μπόμπυ. Σε λίγο όμως ο «Πέρτενερ» ξεπέρασε το άλλο του Κονφλάν κι' έφτασε πρώτος στο τέρμα. Άμέσως κατόπιν άρχισε να βρέχει και ο ψευτικός «Πέρτενερ» έξέδωκε κι' από μικρός τζόκευ έπαινος. Ο δούκας του Λωζέν ύστερα παρουσίασε στη βασίλισσα το μικρό τζόκευ κι' εκείνος φίλησε το χέρι της. Έτσι ο Μπόμπυ έγινε ο άνθρωπος με την προφητεία του Καλλιότρο, θα έσπεζε το δούκα από την οικονομική καταστροφή. Όλοι τώρα αναπούσαν το Μπόμπυ κι' όπου παρουσιαζόταν έκανε μεγάλη έντυση.

19ον Παρ' όλες αυτές τις περιποιήσεις και τα άφαιμα λόγια, που άκούγε καθημερινά, ο Μπόμπυ έμενε αδιάφορος. Δεν περιφανεύθηκε, ούτε έκανε, όπως άλλοτε, τό λόρδο!

Τόν θριαμβό του τόν χρωστούσε στο γέρο δασκαλό του, τόν Τσάρλεϋ και στόν «Πέρτενερ». Κι' επειδή ο Τσάρλεϋ βρισκόταν μακριά του, όλη του ή ευγνωμοσύνη είχε συγκεντρωθή στο άλογό του. Άν και είχε στη διάθεσή του τώρα τους ύπηρετες του σταύλου, ο μικρός τζόκευ δέν επέτρεπε σε κανένα να άγγιξη τόν «Πέρτενερ». Μόνος του τόν περιποιόταν, τόν τάξιζε, τόν έβγαζε περίπατο. Άκολουθούσε πιστά τις οδηγίες που τόν έδωσε ο Τσάρλεϋ. Έτσι ήταν ευχαριστημένος που έβλεπε τό άλογό του να διατηρηται θαυμάσια.

Τό ίδιο εκείνο καλοκαίρι έγιναν κι' άλλες ιπποδρομίες στην πεδιάδα τού Σαμπλόν και στόν πεδών τού Άρεως. Παντού και πάντα ο «Πέρτενερ» νικούσε. Ο δούκας πετούσε άπ' τη χαρά του γιατί με τα στοιχήματα που έβαζε, είχε τώρα ένα άρκετά μεγάλο εισόδημα. Δυστυχώς, οι εύκολες αυτές νίκες κράτησαν πολύ λίγο. Κι' αυτό, γιατί έδωσαν όλοι ότι ο «Πέρτενερ» ήταν τό φαβορί τών ιπποδρομιών. Οι άλλοι ευαγρήδες δέν δειχόντουσαν στοιχήματα. Έλεγαν, ότι θα έβασαν έναν άπ' όντων. Άλλοι, όπως ο Λωζέν, άλογα από τήν Άγγλία.

Έξ άλλου, ο βασιλιάς Λουδοβίκος 16ος δέν έβλεπε με καλό μάτι αυτή τη διασκεδάση, γιατί οι αώλικοί του έπαιζαν μεγάλα ποτά. Κάποτε δέν δέν συμπαθούσε τις διέξυ στους παι- εκείνοι ποντίριαν εκατοντάδες χιλιάδες, αυτός στοιχημάτιζε μονάχα... ένα σκούδο!

Έτσι οι ιπποδρομίες γίνονταν τώρα σπαρ- ρες ώρες άνεργος. Έκτός από τόν καιρό που διέθετε για τήν να περάσει τις ύπολοιπες άρες του. Ένα άπόγευμα καθόταν σε μία γωνία της αώλης τού μεγάρου. Τη στιγμή εκείνη ο δού- κας Λωζέν με τη μεγάλη του στολή, έτοιμαζό- ταν ν' ανέβη στο άμάξι του. Είπε το Μπόμπυ σκεφτικό και τού φώναξε:

—Μπόμπυ, έλα μαζί μου! Άνέβα από πλά- σω, στη θέση τού Γκριμώ... Θα ής σημε- ρά κι' εσύ να διασκεδάσεις και θα πάμης να είσαι μελαγχολικός!

Ο μικρός τζόκευ, υπάκουος πάντα στις δια- ταγές τού κυρίου του, έτρεξε στην κάμαρά του, φόρεσε τήν πράσινη μεταξωτή στολή του, τό κασκέτο τού τζόκευ και γύρισε πάλι κοντά στόν δούκα, που φορούσε τη στιγμή εκείνη τά γάντια του.

Όταν έφτασε στο πίσω μέρος τού άμαξιού

για ν' ανέβη στη θέση τού λακέ, ο Γκριμώ πού τόν είδε, μουρμούρισε:

—Γαλήτοπαιδο! Όλο έσένα περιποιούνται!... Και τό άμάξι ξεκίνησε με τόν Μπόμπυ στη θέση τού Γκριμώ.

Ο μικρός τζόκευ νόμιζε στην άρχή ότι θα πήγαιναν στο Παρίσι. Άλλά όταν έφτασαν στη γέφυρα τού Σαιν-Κλου, ο Λωζέν διά- ταξε τόν άμαξά του να τραβήξει ίσα για τόν πύργο της Μπαγκατέλ.

Ο πύργος αυτός είχε χτισθή με περίεργο τρόπο: Ο κόμης Άρτουά είχε στο δάσος της Βουλώνης ένα οικόπεδο. Έβαλε λοιπόν, στοι- χήμα, πού ήταν τότε της μόδας, με τη βασι- λίσσα χίλια φράγκα, ότι θα έχτιζε εκεί μέσα σε έξη βδομάδες, ένα παλάτι.

Κι' άμέσως έννησάκοισι έργάτες άρχισαν να δουλεύουν νύχτα και μέρα. Κι' επειδή έ- λειπαν τά ύλικά, περιόλλες από Έλβετους σωματοφύλακες έπιαναν στους δρόμους όσα κάρρα εύρισκαν φορτωμένα με άγκωνάρια, ά- σέσθη, τούβλα κλπ. Όσα βέβαια έπιαιναν, τά πλήρωναν. Ο λαός όμως άναστατάθηκε με τήν αυθαίρετη αυτή κατάχρηση!

Υστερα λοιπόν από έξη βδομάδες, ο κό- μης έδωσε εκεί μία λαμπρή γιορτή για τήν βασιλίσσα. Ο Μπόμπυ ήξερε τήν ιστορία της Μπαγκατέλ κι' ευχαριστηθηκε πού θα έβλεπε τώρα κι' από κοντά αυτό τό παλάτι.

Σε λίγο έφτασαν εκεί.

Τό άμάξι τού δούκα τού Λωζέν πέρασε τήν καλωσόρισμα τού πύργου και μπήκε στην αώλη. Ο Λωζέν κατέβηκε, ενώ ο μικρός τζό- κευ έμεινε στη θέση του.

Ο δούκας όμως τού φώναξε:

—Μπόμπυ, κατέβα κι' έλα μαζί μου!...

Χαρούμενος ο Μπόμπυ πήδηξε κάτω και μα- ρι με τόν κύριο του έφτασε σε ένα καταπρά- ρισο και κυρίως.

Εκείνο τόν καιρό ή μόδα ήταν μία σωστή τρέλλα. Ο Μπόμπυ κύτταζε με άπορία τούς ευγενείς που, αντί να φορούν τήν κομψή αώ- κια, τά φράκα αυτά ήταν από κόκκινη φρά- με μεγάλα κουμπιά από έπιχρυσωμένο χαλκό.

Οι κυρίες πάλι φορούσαν άπλά και κομψά φορέματα. Η τρέλλα της εποχής περιριζό- ταν μονάχα στα χτενίσματα. Οι κάτοισι τούς ήταν ψηλοί, πελώριοι!

Μία κόμησης είχε χτενισθή άά λά ζαρνι- νιέρ. Είχε, δηλαδή, βάσει γύρω στόν κότσο της ένα μαυροκόκκινο ύφανμα, όπου κατά δια- στήματα ο διάσημος καλλιτέχνης Λεονάρ είχε στήριξει άγκινάρες, καρότια και ροπανάκια.

Η μόδα αυτή είχε μεγάλη επιτυχία. Πολ- λές μάλιστα κυρίες βλέποντας τό κεφάλι της κόμησης έλεγαν:

—Άχ, τί ώραιος και τί φυσικός είναι αυτός ο λαχανόκηπος!...

Όπως λοιπόν, οι τουαλέτες της εποχής έκείνης και τά χτενίσματα, έτσι και οι διασκε- δάσεις της άριστοκρατίας ήταν έξωφρενικές. Τά πιο τρελλά, τά πιο παράξενα στοιχήματα ήταν κι' αυτά της μόδας.

Ο Μπόμπυ σκεπτόταν, ότι ο κόμης Άρτουά είχε καλέσει τόση συντροφιά στόν πύργο του, ίσως για να τούς κάνει κάποια έκπληξη.

Και αληθινά, κάτι είχε έτοιμάσει ο Άρ- τούά.

Ένας καβαλλάρης παρουσιάστηκε ξαφνικά στόν κήπο και ή συντροφιά τόν ύποδέχτηκε με χειροκροτήματα.

Ο Μπόμπυ είδε τότε ότι ο καβαλλάρης αυτός ήταν ο αντίπαλός του, ο μαρκήσιος Κον- φλάν, πού είχε νικήσει στο Σαμπλόν.

Ο στρατιωτικός αυτός ήταν περίεργος άν- θρωπος. Δέν έκανε ποτέ ό,τι έκαναν οι άλλοι.

Έξ άλλου, ο βασιλιάς Λουδοβίκος 16ος δέν έβλεπε με καλό μάτι αυτή τη διασκεδάση, γιατί οι αώλικοί του έπαιζαν μεγάλα ποτά. Κά- πότε δέν δέν συμπαθούσε τις διέξυ στους παι- εκείνοι ποντίριαν εκατοντάδες χιλιάδες, αυτός στοιχημάτιζε μονάχα... ένα σκούδο!

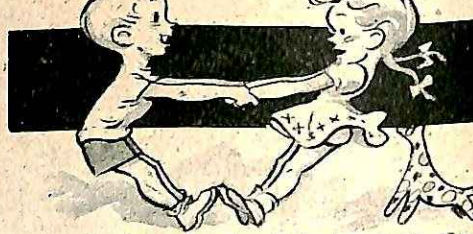
Έτσι οι ιπποδρομίες γίνονταν τώρα σπα- ρες ώρες άνεργος. Έκτός από τόν καιρό που διέθετε για τήν να περάσει τις ύπολοιπες άρες του. Ένα άπόγευμα καθόταν σε μία γωνία της αώλης τού μεγάρου. Τη στιγμή εκείνη ο δού- κας Λωζέν με τη μεγάλη του στολή, έτοιμαζό- ταν ν' ανέβη στο άμάξι του. Είπε το Μπόμπυ σκεφτικό και τού φώναξε:

—Μπόμπυ, έλα μαζί μου! Άνέβα από πλά- σω, στη θέση τού Γκριμώ... Θα ής σημε- ρά κι' εσύ να διασκεδάσεις και θα πάμης να είσαι μελαγχολικός!

Ο μικρός τζόκευ, υπάκουος πάντα στις δια- ταγές τού κυρίου του, έτρεξε στην κάμαρά του, φόρεσε τήν πράσινη μεταξωτή στολή του, τό κασκέτο τού τζόκευ και γύρισε πάλι κοντά στόν δούκα, που φορούσε τη στιγμή εκείνη τά γάντια του.

Όταν έφτασε στο πίσω μέρος τού άμαξιού

για ν' ανέβη στη θέση τού λακέ, ο Γκριμώ πού τόν είδε, μουρμούρισε:

Ήταν ο μόνος τήν εποχή εκείνη, πού είχε κοντά κι' άποδράστια μαλλιά κι' έτσι μά- λιστα παρουσιαζόταν και στην αώλη!

Κάθε μέρα εύρισκε να κάνει και κάτι και- νούργιο.

Είχε λοιπόν, στοιχημάτισε ότι θα έκανε δύο λεύγες καβάλλα στο άλογο, τρέχοντας και κρατώντας στο χέρι ένα ποτήρι γεμάτο κρασί.

Ο Μπόμπυ, πού τού έξηγησαν τό στοιχήμα, βρήκε ότι δέν έστεκε αυτό για έναν άντρα και μάλιστα ευπατρίδη. Και μικρά παιδιά ά- κόμα μπορούσαν να τό κάνουν.

Τη στιγμή εκείνη έφεραν μία μπουτίλλα κι' ένα ποτήρι κρασταλλίνο. Ο Κονφλάν πήρε τό ποτήρι και ή ώραια κυρία Γκραμμών τού τό γέμισε ως τό χείλι.

Όλα ήταν έτοιμα. Ο κόμης Άρτουά έδω- σε τό σύνθημα, κουνώντας τό μαντίλι του κι' ο μαρκήσιος ξεκίνησε για να κάνει τό γύρο τού κήπου.

Με τό χέρι του άπλωμένο, κρατούσε ψηλά τό γεμάτο ποτήρι και με μεγάλη επιδειξιότητα πα- ρακολουθούσε τις κινήσεις τού άλόγου του. Φρόντιζε μάλιστα να ρυθμίζει τό βήμα του με τό άλλο του χέρι.

Τρεις φορές πέρασε μπροστά στις κυρίες και στους κυρίους, πού τόν χειροκρότησαν. Στόν τέταρτο γύρο σταμάτησε αιγά-αιγά. Άμέσως έτρεξαν οι κριτάι για να βεβαιώ- σουν, ότι τά ποτήρι ήταν γεμάτο και ότι μ' όλους τούς γύρους δέν είχε χυθεί ούτε στα- γόνα.

Τη φορά αυτή ο μαρκήσιος Κονφλάν κέρ- δισε τό στοιχήμα. Όλοι τότε τόν περικύκλω- σαν για να τόν συγχαρούν.

Ο Μπόμπυ παρακολουθούσε άτάραχος.

Έπειτα, ο κόμης Άρτουά παρακάλεσε τούς προσκαλεσμένους του να τόν ακολουθήσουν στο δεξιό μέρος τού πύργου. Μαζί με τις κυρίες και τούς κυρίους πήγε και ο Μπόμπυ. Έκει ήταν ένας άπέραντος πορτοκαλεώνας. Ένα σκονίι ήταν τεντωμένο σε κοντούς και σε ύ- φους έφτα περίπου μέτρων από τό έδαφος.

«Μπα; Θα δούμε και σκονιοβάτες; σκέφθηκε. Τόσο τό καλύτρω!»

Άτόρησε όμως ο Μπόμπυ, όπως και οι άλ- λοι θεατάι, όταν έμαθαν ποιός θα ήταν ο σκονιοβάτης της γιορτής.

Στόν κήπο παρουσιάστηκε ο κόμης Άρτουά, με κόκκινο μαγιό και μ' ένα μακρύ κοντάρι. Κοντά του στεκόταν ο Πλασίντ, ο διάσημος άκροβάτης της εποχής εκείνης, συνοδεύοντας τόν ύψηλο μαθητή του.

Ο κόμης, άφού χαίρετσε με σεβαρότητα τη συντροφιά τών προσκαλεσμένων του, άνέ- βηκε πάνω στο σκονίι, με τη βοήθεια τού δα- σκαλού του. Έκει άρχισε με καταπληκτική έ- πιδεξιότητα να κάνει όλα τά γυμνάσματα τών άκροβατών. Περπάτησε από τη μία άκρη τού σκονιού ως τήν άλλη. Έκανε κατόπιν τούμπες στόν αέρα, ξεπλώθηκε πάνω στο σκονίι ανάσκελα, κρεμάθηκε από τη μέση του, χωρίς να χρησιμοποιή καθόλου τά χέρια του, και στο τέλος χόρεψε μενουμετό!

Τις άσκήσεις αυτές ακολουθούσαν παταγώ- δη χειροκροτήματα κι' ο άδελφός τού βασι- ληά ευχαριστημένος και συγκινημένος, σάν να είχε κερδίσει καμιά μάχη, έστελεσε στη συν- τροφία φιλιά!

Ενώ οι προσκαλεσμένοι έδιναν συγχαρητή- ρια στόν κόμητα, ο Μπόμπυ βγήκε από τόν πορτοκαλεώνα και πήγε κοντά στην είσοδο τού πύργου, όπου ήταν οι ύπηρετες, σχολιάζοντας από μακριά τά άκροβατικά γυμνάσματα.

Παρ' όλη τη μικρή του ηλικία τό εύρισκε άλ' αυτά γελοία και άπρεπή. Έλεγε δέ μόνος του:

—Κομποί και χαριτωμένοι αυτοί οι Γάλλοι, μά... λιγάκι τρελλοί! Δέν βλέπουν τη φοβερή άβυσσο, πού άνοίγεται κάτω από τά βήμα- τά τους!

Όχι, δέν έβλεπαν τίποτα, ούτε μάντευαν τίποτα, κείνοι οι κομποί κι' έλαφοί Γάλλοι ευπατρίδες.

Πλησίαζε όμως ή στιγμή πού θα πλήρωναν όλοι άκριβά τήν άμεριμνήσια και τήν τρέλ- λα τους...

Ο δούκας εξορίζεται!...

Υστερ' από άπουσία πολλών ήμερών ο δού- κας Λωζέν έμφανίστηκε ένα πρωί στο μέγα- ρό του.

Φαινόταν στενοχωρημένος. Ο Μπόμπυ, «Πάλι τά ίδια άράχουμε σκέφθηκε ο Μπόμπυ. Πάλι τά ίδια άράχουμε καμιά τρακομαρία χι- θά τού χρειάζονται καμιά τρακομαρία χι- λιάδες φράγκα. Εύτυχώς πού είμαι εγώ εδώ. Κι' ο «Πέρτενερ» εδώ είναι! Ωλ ράϊ!... Άλλά, δέν έπρόκειτο για χρηματική στενο- χωρία. Κι' άν ο δούκας φαινόταν κατσούφης, είχε άλλους σπουδαίους λόγους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ : Ή συνέχεια,

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ή «χρυσή βροχή»

Στά παλιά τά χρόνια ζούσε στην Πε- ρσία ένας σουλτάνος, πού ήταν ξακουσμέ- νος για τή δικαιοσύνη του, τήν καλή του καρδιά και τή γενναιοδωρία του. Σκοπού- σε άφέντα τά χρήματά του στους φτωχούς και στους πεινασμένους. Γι' αυτό ο λαός του τού έδωσε τό όνομα «Χρυσή Βροχή».

Ο σουλτάνος αυτός είχε ένα σπουδαίο άλογο, πού τό υπεραγαπούσε. Έτρεχε τό- σο πολύ, πού τά πέταλά του πετούσαν σπί- θες. Άκόμα κι' οι άετοι δέν μπορούσαν να περαδούρν στη γρηγοράδα του.

Η φίλη τού καλού αυτού σουλτάνου έ- φτασε ως τά πέρατα της γής.

Μία μέρα ένας βασιλιάς κάλεσε τόν ύ- πασπιστή του και τού είπε:

—Είμαι περίεργος να μάθω άν ο σουλ- τάνος αυτός είναι τόσο καλός, δίκαιος και γενναιοδωρος.

—Όχι, σάν και σένα, πολυχρονεμέ- μου, τόν καλάκευ εκείνος. Άνέ πολλά γι' ούδάν, πού ή άξία του είναι σάν τό τούμπα- νο, πού κάνει πολύ θόρυβο κι' από μέσα είναι κοίφιο. Μην πιστεύεις τά λόγια τού κό- σμου!

Γι' αυτό πήρα τήν άπόφαση να σε στείλω και να τού ζητήσης να σου δώση τό ακριβό άλόγο του για δέκα μέρες, για να πάω στο κυνήγι. Άν σου τό δώση, τό- τε θα πιστέψω ότι είναι «Χρυσή Βροχή».

Τήν άλλη μέρα ο υπασπιστής μαζί με δε- κατέντε στρατιώτες έφυγε για τή χώρα τού σουλτάνου.

Δύο μέρες περπατούσαν, ώσπου τέλος έ- φτασαν στο παλάτι τού σουλτάνου. Έκει- νός, μόλις τούς είδε κατάκοπους και σκυ- νισμένους, πρόσταξε να σφάξ-... τό περι- φημο άλόγο του και να έτοιμασουν φαγητό για έξένους!...

Έτσι, όλη τη νύχτα τούς περιποιόταν γεμίζοντας πρόβια τά πιάτα τους με φα- γητό και τά ποτήρια με έκλεκτό κρασί.

Όταν ξύπνησαν τήν άλλη μέρα, ο ύπα- σπιστής είπε στο σουλτάνο:

—Ο βασιλιάς μου μ' έστειλε να σου ζητήσω τό άλόγο σου για να πάω κυνήγι. Σε δέκα μέρες πάλι δικό σου θάβαι.

Καλέ μου ξένη, τού άποκρίθηκε ο σουλτάνος στενοχωρημένος, γιατί δέν μου είπες άπό χτες τό σκοπό της έπισκέψης σου; Τό άλόγο μου, τό έσφαξα. Τις ήμέρες αυτές τά λειβάδια μου και τά βοσκοτόπια μου έχουν πλημμυρίσει από τις βροχές. Μου ήταν άδύνατο να στείλω να φέρουν ά- πό τού σφαχτά. Κι' επειδή ή καρδιά μου δέν κρατούσε ν' άφήσω τούς μουσαφιρούς να πεθάνουν από τήν πείνα, πρόσταξα να σφάξουν τό άγαπημένο μου άλογο. Προτί- μησα να τό θυσιάσω, παρά να μείνετε έ- σεις νηστικοί!

Ο υπασπιστής ευχαρίστησε τό σουλτά- νο κι' έφυγε. Όταν έφτασε στο βασιλιά και τού είπε τί είχε γίνει, αυτός δέν τό πι- στεψε. Φρόνιμα, έγινε θηρίο και είπε στόν υπασπιστή του:

—Αύριο θα φορέσης φτωχικά ρούχα και θα πάς πίσω στο σουλτάνο. Θα τού κλα-

φής να σου δώση βοήθεια. Άν, αυ- τός, πού φημίζεται ότι είναι «Χρυσή Βροχή», δέν σε έλεήσει, τότε θα τού πάρης τό κεφάλι και θα μου τό φέ- ρης εδώ.

Ο υπασπιστής, ντυμένος τώρα ζητιάνος, ξεκίνησε για τή χώρα τού σουλτάνου. Στο δρόμο, εκεί πού πήγαινε, άντάμωσε έναν γέροντα εύγενικό και ταπεινό.

—Πού πάς από δω, ξένη μου; τόν ρώτη- σε εκείνος.

—Ο άφέντης μου άκουσε πώς ο σουλ- τάνος σας είναι «Χρυσή Βροχή» για τούς φτωχούς. Με έστειλε λοιπόν να ζητήσω τή βοήθειά του. Μου είπε μάλιστα ότι άν δέν μου δώση έλεημοσύνη, να τού πάρω τό κε- φάλι, γιατί θα είναι άνάξιος να λήψ πώς εί- ναι δίκαιος, καλός και γενναιοδωρος. Άν ξέρης τώρα, πές μου ποιόν δρόμο ν' άκο- λουθήσω, για να πάω να τόν βρώ!

Ο εύγενικός γέροντας τότε τού είπε:

—Ξένη μου, εγώ είμαι εκείνος πού ζη- τάς... Έγώ είμαι ο σουλτάνος... Βγάλε τό σπαθί σου και πάρε μου τό κεφάλι... Δέν έπιθυμώ να γυρίσης στόν άφέντη σου με ά- ξειανά χέρια!...

Τότε ο υπασπιστής γονάτισε μπροστά του. Φίλησε τά πόδια του κι' έσπασε τό σπαθί του λέγοντας:

—Πολυχρονεμέ μου, είμαι εγώ ο ίδιος πού έβανα με τούς σοσιατίδες μου τό άγα- πημένο σου άλογο. Ο άφέντης μου ο βασι- ληάς, όταν πήγα και τού τό είπα, δέν πιστε- ψε ότι από τη μεγάλη σου καλωσύνη θυσιά- σες τό άλόγο σου. Με πρόσταξε, λοιπόν, να έρθω στη χώρα σου και να ζητήσω τή βοή- θειά σου. Πώς λοιπόν τώρα, πού άναγνώρι- σα στο πρόσωπό σου τόν άνθρωπο, πού φροντίζει για τούς φτωχούς και τούς πεινα- σμένους, θ' άπλώσω χέρι στη «Χρυσή Βρο- χή»; Προτίμω να γυρίσω πίσω στόν άφέντη μου κι' άς μου πάρη τό δικό μου τό κεφάλι!

Ο υπασπιστής κατόπιν, άφού φίλησε με σεβασμό τό χέρι τού σουλτάνου, γύρισε στην πατρίδα του.

—Δέν σε βλέπω να γυρίζης χαρούμενος!

—Μπορώ να διαβάσω τί έχεις γράψει ως τώρα;

—Μάλιστα, κύριε, άποκρίθηκε ο Μάρκς και τού έδωσε υπέρφανα τήν κόλλα του.

Κι' ο δάσκαλος άρχισε να διαβάξη:

«Ο ιππότης άνέβηκε στο άλόγο του, πη- ρε τά γκέμια, χτύπησε με τό μαστίγιο του και φώναξε: "Αίντε, ντορή, αίντε ντορή, αίντε ντορή, αίντε ντορή..."

Και ή κόλλα γέμισε μ' αυτά τό τελευ- ταία λόγια.

—Τι είναι αυτές οι άποδές; ρώτησε τό- τε θυμωμένος τό Μάρκς ο δάσκαλος.

Κι' ο Μάρκς:

—Τι φταίω εγώ, κύριε, άφού τό άλόγο δέν προχωρούσε;...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμωρ

Ο Γιαννάκης πήγε για πρώτη φορά στο σχολείο. Όταν γύρισε στο σπίτι τόν ρωτάει ή μητέρα του:

—Πας σοφ φάνηκε ο δάσκαλος;

—Πολύ περίεργος άνθρωπος, καλέ μαμά! Τά πουλιά να κελαιάδαν ο θεός για σε έχει μάθει και για σένα δίνει τώρα

Τ' άνοιξιτικά του δώρα.

Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Γύρνα, κύτταξε άπ' τη γη μας έως τ' ουρανού τό βάθος

Τά πουλιά να κελαιάδαν ο θεός για σε έχει μάθει και για σένα δίνει τώρα

Τ' άνοιξιτικά του δώρα.

Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

του είπε ο βασιλιάς. Άσφαλώς ο σουλτά- νος θα σ' έδωσε άπ' τό παλάτι, χωρίς να σ' έλεήσει. Βλέπεις, λοιπόν, πού δέν ύπαρ- χει καλωσύνη στόν κόσμο;...

Και τότε ο υπασπιστής, άφού τού είπε τι είχε γίνει, πρόσθεσε:

—Όχι, πολυχρονεμέ μου. Ή καλωσύ- νη, ή δικαιοσύνη, ή γενναιοδωρία υπάρχουν βασιλιά ριζωμένες στην καρδιά τών ανθρώ- πων. Έγώ ήμουν εκείνος, πού άπ' όσα άκού- σα, είπα ότι ο σουλτάνος έμοιάζε με τό τού- μπιανο πού κάνει θόρυβο πολύ, ενώ μέσα εί- ναι κοίφιο. Τώρα όμως, άπ' όσα είδαν τά μά-τια μου, πρέπει να άμολογήσω ότι νικήσκα. Νικήσκα άπ' τήν καλωσύνη της καρδιάς τού σουλτάνου!...

Ο βασιλιάς λοιπόν συμφώνησε μαζί του.

—Θά γίνει κι' εγώ άμοιος με τη «Χρυσή Βροχή»; τού ύποσχέθηκε κι' από τήν ήμερα εκείνη κράτησε τό λόγο του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ή έκθεσι τού Μάρκς

Ο Μάρκς έχει πάρει από κακό μάτι τις έκθέσεις στο σχολείο και με κάθε τρόπο προσπαθεί να τις άποφύγη. Μία μέρα ό- μως ο δάσκαλός του τόν βάζει εμπρός στο διλημμα να γράφει μίαν έκθεσι ή ν' άποδλήθη άπ' τό σχολείο! Άλλά σάν να μην έφτανε αυτό για τόν δύστυχο Μάρκς, ο δάσκαλος τού ύρισε ν' αναπτύξη ένα πολύ δύσκολο θέμα: «Οι ιππότες και τά άλογα στο Μεσαίωνα».

Άφού έσπασε λοιπόν τό μυαλό του ο Μάρκς για κάμποση ώρα, άρχισε ξαφνικά να γράφει με καταπληκτική ταχύτητα. Πα- ραεχόμενος τότε ο δάσκαλος πλησίασε τό Μάρκς και τού είπε:

—Μπορώ να διαβάσω τί έχεις γράψει ως τώρα;

—Μάλιστα, κύριε, άποκρίθηκε ο Μάρκς και τού έδωσε υπέρφανα τήν κόλλα του.

Κι' ο δάσκαλος άρχισε να διαβάξη:

«Ο ιππότης άνέβηκε στο άλόγο του, πη- ρε τά γκέμια, χτύπησε με τό μαστίγιο του και φώναξε: "Αίντε, ντορή, αίντε ντορή, αίντε ντορή, αίντε ντορή..."

Και ή κόλλα γέμισε μ' αυτά τό τελευ- ταία λόγια.

—Τι είναι αυτές οι άποδές; ρώτησε τό- τε θυμωμένος τό Μάρκς ο δάσκαλος.

Κι' ο Μάρκς:

—Τι φταίω εγώ, κύριε, άφού τό άλόγο δέν προχωρούσε;...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμωρ

Ο Γιαννάκης πήγε για πρώτη φορά στο σχολείο. Όταν γύρισε στο σπίτι τόν ρωτάει ή μητέρα του:

—Πας σοφ φάνηκε ο δάσκαλος;

—Πολύ περίεργος άνθρωπος, καλέ μαμά! Τά πουλιά να κελαιάδαν ο θεός για σε έχει μάθει και για σένα δίνει τώρα

Τ' άνοιξιτικά του δώρα.

Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Γύρνα, κύτταξε άπ' τη γη μας έως τ' ουρανού τό βάθος

Τά πουλιά να κελαιάδαν ο θεός για σε έχει μάθει και για σένα δίνει τώρα

Τ' άνοιξιτικά του δώρα.

Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΔΑΣΑΡΧΗΣ Τόμας Κίργουντ, άντρε στη σπουδαιότερη ίσως δημόσια υπηρεσία που διατηρεί μέχρι σήμερα η Ινδική κυβέρνηση. Σ' αυτό το έργο του λούγαν και δασών. Ήταν πολύ λά χρόνια σ' αυτή τη δουλειά και την αγαπούσε. Κατοικούσε σ' ένα σπίτι, στις όχθες του ποταμού Κάντε, κάτω από τις από τους λόφους του Σιόνι. Σ' την απέναντη έκλεινη έρημη θά νύμισε και πώς ήταν άδύνατο να ζήσει κι' ένα μυρμηγκάκι. Κι' όμως την ήρεμία αυτή, έρχονταν συχνά να τη συνταράξει η κραυγή κάποιου α- γριμιού, που κατέβαινε τις κώπες να δροσιστεί στα ήσυχα νερά του γριμιού. Τέτοιες στιγμές οι Κίργουντ αναλογίζονταν τα φοβερά δράματα, που είχαν δει ως τότε τα μάτια του. Τά θηρία, έξαγριωμένα καμιά φορά, έμπαιναν στα γύρω χωριουδάκια και κατασπαράζαν τους ιθα- γένεις.

Ο Ρασμάν, ο Μωαμεθανός βοηθός του, τον υπηρετούσε πιστά. Οι δασοφύλακες ζούσαν στα βάθη της ζούγκλας και δεν παρουσιάζονταν παρά μονάχα, όταν κανένας τους πληγωνόταν από πέσιμο δέντρου ή από επίθεση αγριμιού. Τον υπόλοιπο καιρό ο Κίργουντ τον περνούσε δολομόναχος.

Μια νύχτα όμως έφτασε τρέχοντας ένας Ινδός και του ανήγειρε πέντε «λευκοί κύριοι» έρχονταν να τον επισκεφθούν. Ήταν ο Βάν Βόλγκερ, ο Ολλανδός διευθυντής του Βοτανικού Κήπου της Καλ- κούτας, ο Ουάλλας Σμιθ, διοργανωτής της Ινδικής αστυνομίας και ο αιδεσιμώτατος Αμπράχαμ Ρίτσαρσον, της εκεί αγγλικανικής εκκλη- σίας. Φίλοι του και οι τρεις.

Ο Κίργουντ χάρηκε με την επίσκεψή τους. Πήγαιναν για κυνήγι στις όχθες του ποταμού Βεγούγγα και πέρασαν να τον πάρουν μαζί τους. Ήταν να έτοιμασθε ο δασάρχης, οι επισκέπτες κάθισαν στη βεράντα πίνοντας το ούσκιο τους μέσα σε ξύλινες κούπες, που διατηρούσαν δρο- σερό το ποτό. Πάνω στην ώρα φάνηκε ο Ρασμάν, που τους ανήγειρε ότι ένας δασοφύλακας βρέθηκε σκοτωμένος κοντά στους λόφους του Σιόνι. Το κρανίο του ήταν σπασμένο σαν τσόφλι αυγού.

Η είδηση αυτή χάλασε το κέφι τους. Ο Κίργουντ όμως, που ήταν περισσότερο συνθησιμένος σε κάτι τέτοια, διάταξε το βοηθό να το έτοιμασει την καραμπίνα του. «Υστερα γύρισε στην συντροφιά του.

— Πάμε να κυνηγήσουμε το φονιά! τους είπε. Κάποια μά βρομάδα τώρα τριγυρίζει στους λόφους για θύμα. Είναι ένας τεράστιος τίγρης κοκκινωτρίχης...

Οι τέσσερις φίλοι ξεκίνησαν άμέσως. Είχαν καλά και γερά ντυμέ- κια. Η νύχτα εκείνη το 1898 ήταν παράδειση αιωπλή. Πάνω από τους λόφους του Σιόνι, το φεγγάρι φώτιζε πένθιμα την έρημη της πανά- ρχης ζούγκλας.

Η απόσταση ήταν τουλάχιστον δύο ώρες και για να φτάσουν ως το σημείο που έγινε ο φόνος, έπρεπε να περάσουν από πολλά επικίνδυνα μο- νοπάτια, που μόνο ο δασάρχης τα γνώριζε. Οι φίλοι του τον ακολουθού- σαν μ' εμπιστοσύνη. Σε κάθε κουβέντα τους, χαμηλώναν ασυναίσθητα τη φωνή. Μικρά και μεγάλα σέρνονταν ανάμεσα στα πόδια τους και πελώριες αράχνες τους έφραζαν το δρόμο. Κανείς όμως δεν στα- ματούσε.

Ξαφνικά, σ' ένα φαλακρό σημείο των λόφων, διέκριναν ένα κοπάδι από λύκους. Η παρουσία τους εκεί πάνω κάθε άλλο παρά ήταν απροσδό- κητη. Σ' ολοκληρή σχεδόν την περιοχή, τα φοβερά αυτά αγρίμια είχαν σκόρπες τις μονιές τους. Οι τέσσερις φίλοι ετοίμασαν τις καραμπίνες τους. Ο κίνδυνος της ύπουλης επίθεσής τους ήταν μεγάλος. Οι λύκοι των Ινδιών δεν μοιάζουν καθόλου με τους άλλους λύκους, που επιτίθενται μόνο όταν είναι πεινασμένοι. Αυτοί εδώ σε κατασπαράζουν από έκδικτοι θαρρείς, επειδή είσαι άνθρωπος! Πολλές φορές γίνονται τα πιο επι- κίνδυνα θηρία της ζούγκλας.

Είμαι βέβαιος πως κάτι περίεργο συμβαίνει εκεί πάνω, είπε ο Κί- ρουντ στους συντρόφους του. Πολύ σπάνια οι λύκοι συγκεντρώνονται ό- λοι μαζί, όπως τώρα. Το νου σας μη μ' έσ κυκλώσουν. Έγω θα προσπα- θώ να τους πλησιάσω όσο μπορώ περισσότερο.

Την ίδια στιγμή, πίσω από τα δέντρα φάνηκε ο Ρασμάν με καμιά είκοσριά Ιθαγενείς. Ο Κίργουντ απόρησε που τον είδε εκεί, γιατί ήξερε πως ο νεαρός βοηθός του δεν ημιζόταν για την παληκαριά του. Όταν τόν ρώτησε τι τρέχει, ο υπέρβητος του εξήγησε χαμηλόφωνα ότι στους λόφους φάνηκε «το παιδί με το ποιδεράσιο». Ήταν μαζί με τους λύκους και το κυνήγησαν για να το πάρουν. Μά δεν τα κατάφεραν. Τους έφυγε όπως πάντα.

— Τι λέει; ρώτησε γελώντας ο Ουάλλας Σμιθ. Ποιό είναι αυτό το παιδί με το περιδέραιο; Μήπως έννοι το λυκόπαιδο των λόφων του Σιόνι; Αυτό όμως είναι σω- στο παραμύθι!... Από τότε που χάθηκε τ' αγροάκι του Μωριάκ, η φαντασία των Ιθαγενών οργιάζει!... Παν- τού το βλέπουν συντροφιά με τους λύκους...

Ο Ζάν Μωριάκ ήταν ο Γάλλος πρόεδρος της Καλ- κούτας στα 1882. Κάποτε το παιδί του —που ήταν τό- τε μόλις δύο χρόνων— χάθηκε από την έξοχική τους επαυλή, στο Τάρρας. Μερικοί είπαν πως το έκλεψε κά- η γυναίκα απέδειξε γρήγορα πως ήταν άθωα. Βε- από τα ρούχα το παιδί στα δόντια του και να φεύγει κατά τα συμπεράσματά τους, το αγρίμι έπρεπε να το. Οι Ευρωπαίοι δεν πίστευαν κι' όχι να το πάρει μαζί του, πως οι λύκοι έχουν πολλές φορές μια παράξενη αδυ- κλέβουν για να τ' αναθρέψουν καθόλου η τα τους συντηρεί!...

Φυσικά ο μικρός Μωριάκ δεν βρέθηκε ποτέ. Και με Ιθαγενείς έχαστηκε το θλιβερό εκείνο γεγονός. Οι με τ' αγρίμι. Πολλοί κυνηγοί αρκίζονταν ότι το εί- δυό του πόδια, σαν άνθρωπος. Άλλα έλεγαν με τα φορούσε ένα περιδέραιο από ρουμπίνια, που έδινε την υπόθεσή. Γιατί όταν ο μικρός Μωριάκ εξαφανίστηκε, φορούσε μόνο το χρυσό του σταυρουδάκι.

Όπως κι' αν είχε το ζήτημα, ο Κίργουντ δεν αμφέβαλλε διόλου για όλες εκείνες τις διαδόσεις. Τώρα όμως του βινόταν η ευκαιρία να δια- πιστώσει μια για πάντα την αλήθεια. Αν το μυστηριώδες παιδί βρι- σκόταν πραγματικά πάνω στους λόφους, μαζί με τους λύκους, δεν είχαν παρά να πάνε ως εκεί να το δουν. Ίσως καταρθώσαν ακόμη και να

το συλλάβουν, αν τους βοηθούσε η Τύχη.

Πήγαιναν αντίθετα προς τον άνεμο για να μην τους μυριστούνε τα αγρίμια. Είχαν φτάσει πιά πολύ κοντά τους κι' άκουγαν το τρίξιμο των δοντιών τους και τη βαρεία σκυλιάσια τους ανάσα. Κι' έξαφνα εί- δαν το ξέλι: «Ένα αγόρι ως δεκάξη χρόνων περιπατούσε υπερήφανα ανάμεσα στους λύκους. Μερικοί απ' αυτούς του έγλειφαν τα χέρια. Τα μαλλιά του ήταν κατασάνθα κι' έπεφταν κυματιστά στους ώμους του. Στό λαϊμό του φορούσε ένα περιδέραιο με διπλές σειρές ρουμπίνια. Τόσο ανάλαφρα ήταν η περπατησιά του, που σχεδόν δεν ακουγόταν. «Ο- λοι κύτταξαν κατάπληκτοι την άπιστευτη εκείνη σκηνή, χωρίς να μπο- ρούν ν' αρθρώσουν λέξη. Μά η εκπλήξη τους μεγάλωσε ακόμη περισσό- τερο, όταν είδαν μια στιγμή το «λυκόπαιδο» να σηκώνει ψηλά το κε- φάλι του και να ούρλιαζε προς το φεγγάρι...

Μ' όλο που δεν έκαναν τον παραμικρό θόρυβο, το παιδί σαν να τους μυριστήκε ξαφνικά, διέκοψε απότομα το τρομαχτικό του ούρλιαχτο. Οι λύκοι προχώρησαν τότε όλοι μαζί με την ουρά στα σκέλια, μ' άναση- κωμένα τ' αυτιά τους κι' έτοιμοι να δρμήσουν.

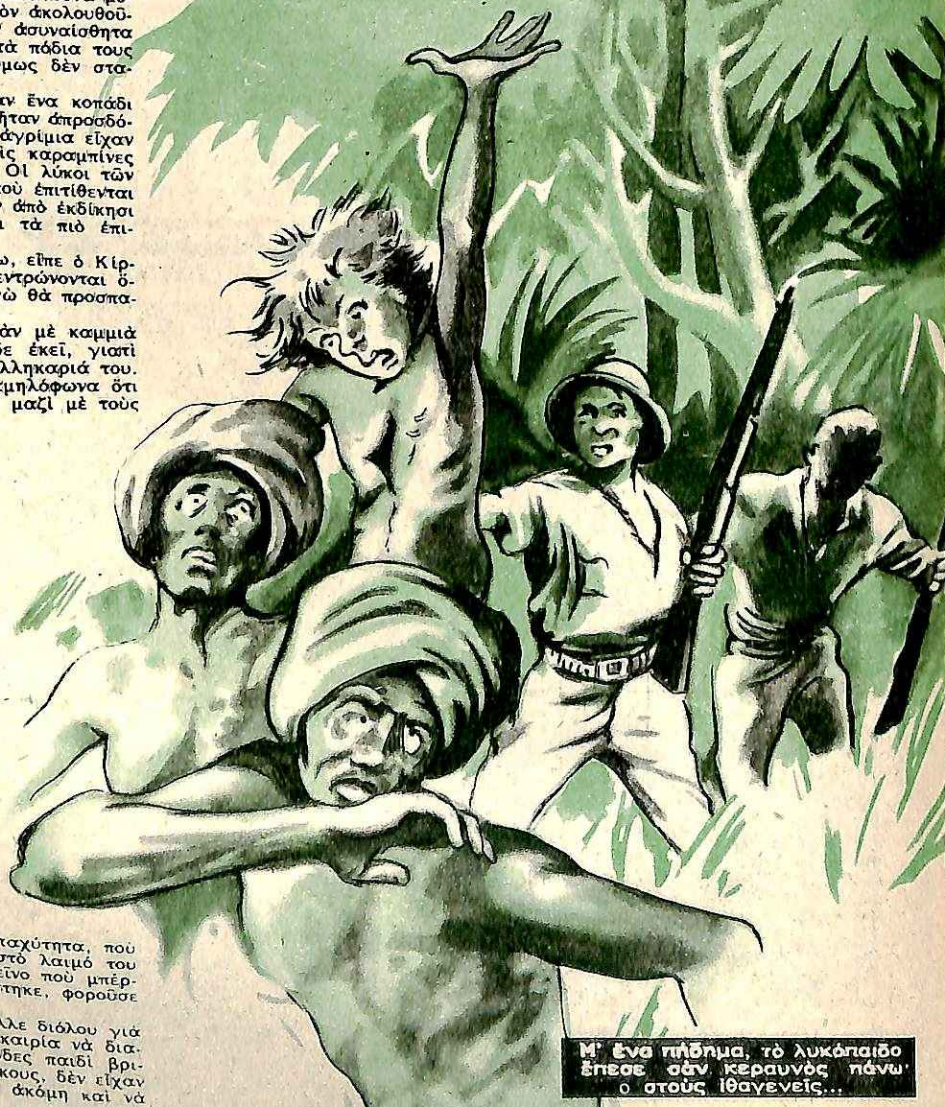
Γρήγορα πρόσταξε ο Κίργουντ. «Αδειάστε τις σφαίρες σας. Πρό- σέχετε μόνο το παιδί...

Η ζούγκλα αντιτάχθηκε ολόκληρη από τους πυροβολισμούς. Οι λύ- κοι υπεχώρησαν άτακτα. Μά το αγόρι έμεινε ακίνητο στη θέση του, κυτ- τάζοντας δεξιά και αριστερά με το ζωηρό βλέμμα του. Μερικοί ίθα- γενείς έπελκρησαν να το πλησιάσουν. Τότε όμως ένα καινούργιο ούρ- λιαχτο βγήκε από το στήθος του. «Ορρώσε το κορίμ του. Και μ' ένα πήδημα τέλει υπολογισμένο, έπεσε σαν κεραυνός πάνω τους. Μεθυ- σμένοι από το αίμα, πετιόταν από τον ένα στον άλλο. Με μια δαγκωνιά άνοιξε το λαϊμό του πρώτου. «Υστερα του δεύτερου, του τρίτου...

Οι Ινδοί ωστόσο προσπάθησαν ν' αντισταθούν. Το «λυκόπαιδο» βρέ- θηκε αντιμετώπι με όλους. «Ακόμη και με τον Κίργουντ και τους συν- τρόφους του, που προσπαθούσαν να το κυκλώσουν και να το συλλάβουν. Μάταιος κόπος! Ο μικρός εκείνος δαίμονας της ζούγκλας απόφευγε επιτήδεια τα χτυπήματά τους κι' έσπερνε παντού τον τρόμο και την κα- τατροφή. Τότε έσπεσε ο παλικός. Οι Ιθαγενείς άρχισαν να φεύγουν τρομαγμένοι, διακαλώντας με δυνατές κραυγές την εμφάνισή του «Κα- κού Πνευματός»... Το ανθρώπινο εκείνο αγρίμι τους κυνήγησε για λίγο, ώπου χάθηκε πίσω από τα δέντρα της ζούγκλας, ούρλιαζοντας.

Από τότε το «λυκόπαιδο» έκανε πολλές φορές την εμφάνισή του στους λόφους του Σιόνι. Μερικές ομάδες Ευρωπαίων κυνηγών, που πήγαν να το αιχμαλωτίσουν, δοκίμασαν τις πιο άπιστευτες περιπέτειες. Μά το ά- ποτέλειμά ήταν να μην κατορθώσουν ποτέ να το συλλάβουν...

ΡΑΥ-ΜΟΝΤ ΚΝΟΥΥ

Μ' ένα πήδημα, το λυκόπαιδο έπεσε σαν κεραυνός πάνω στους Ιθαγενείς...

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΟΥΝΝΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο μηχανικός Μάκ Ρόλλερ έχει αναλάβει την πραγματοποίηση έ- νος τολμηρού σχεδίου του Λονδρέ- ζου εφοπιστού Τζάκ Ντάβεν- πορτ: να συνδέσει την Εύρωπη και την Αμερική σιδηροδρομικά, μ' ένα υποβρύχιο τούννελ. Μά ο εφο- πλιστής αναγκάζεται να τον απο- μακρύνει, γιατί έχει έρωτευθεί την κόρη του Νινίτι, για την οποία αυτός έχει μεγαλύτερα όνειρα. Τον βάζει λοιπόν μηχανικό στο γιότ του «Στρήμ», που κάνει μακρινά ταξίδια. Σ' ένα απ' αυτά, το γι- ώτ λαδώνει ένα απελπισμένο μή- νυμα με τον ασύρματο από κάποιο άγνωστο πλοίο που ναυάγησε απ' τη φοβερή τρικυμία. Το ίδιο μήυ- μα μιλάει για κάποιο τεράστιο τεχνικό έργο που κινδυνεύει. Το «Στρήμ» πηγαίνει να διασώσει τους ναυαγούς. Το πλοίο αυτό λέ- γεται «Ζάν», βρισκόταν δε πάνω σ' αυτό ο Γάλλος μηχανικός «Αν- τριέν Ζάν, που είχε καταστρέψει ένα σχέδιο ίδιο με το Ντάβεν- πορτ κι' είχε μάλιστα άρχισει να το πραγματοποιεί, με την οικονομι- κή ένισχυση μιας μεγάλης αμερι- κανικής εταιρείας.

Ο 'Αντριέν Ζάν λοιπόν είχε έπινοήσει μια μέθοδο για να ύ- περικήση το σοβαρό αυτό έμπόδιο.

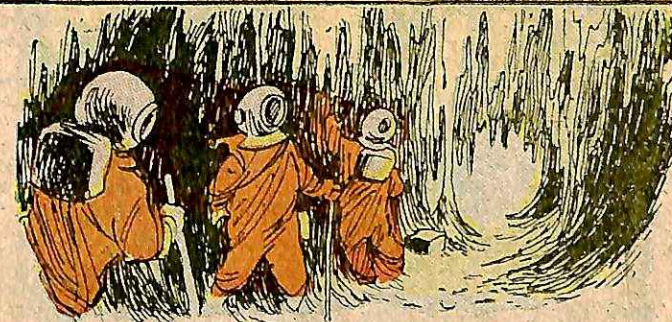
Όταν συμπληρώθηκαν τέλος οι προετοιμασίες, άρχισαν οι εργασίες σε μια άκρη της νή- σους Μανχάτταν. Όσοι τις έ- βλεπαν, υπέθεσαν πως έπρόκει- το για ένα τοπικό συγκινη- νιακό έργο της Ν. Υόρκης.

Στην πραγματικότητα όμως, τα συνεργεία των δυτών τοπο- θετούσαν τους σωλήνες με κα- τεύληση προς τον ώκεανό. Οι σωλήνες αυτοί ήσαν πελώριοι, και ντυμένοι εξωτερικά με τσι- μέντο για να προστατεύονται απ' το θαλασσινό νερό. Τερά-στιες βίδες τους ένωσαν τον ένα με τον άλλο, κατά τέτοιον τρόπο ώστε να μη μπορεί να είσχωρησι καθόλου νερό ανά- μεσά τους.

Συγχρόνως, άλλα συνεργεία έγκαθιστούσαν πάνω απ' το σωλήνα ένα στερό μετάνινο δίχτυ, προωρισμένο να συ- κρατή τα πλοία που θα μπο- ρούσε να βουλιάζουν από τρι- κυμία στα μέρη εκείνα. Δεν έ- πρεπε να μείνι τίποτε το ά- πρόβλεπτο στο γιγάντιο αυτό έργο, που η τυχόν καταστροφή του θα σήμαινε τη χρεωκοπία τόσων Αμερικανών Κροίσων και την ανεργία για χιλιάδες έργοζομένους.

Τα κυτήρια της εταιρείας, που βρίσκονταν κοντά στους καταρράκτες του Νιαγάρα, κα- τασκεύαζαν αδιάκοπα σωλήνες. Τα στόμια των φούρνων τους άφιναν να βγαίνουν κάθε στι- γμή φλόγες πελώριες, ζέστη ά- σφυκτική και καπνοί, έτσι που βάλεγε κανείς πώς βρισκότανε στο μυθικό εργαστήριο του 'Η- φαίστου. Οι κρότοι των μηχανι- κικών σφυριών άναγκατευονταν με τον πάταγο του νερού που ποταμού.

Όταν ο σωλήνας έφτασε στην άκρη μιας ζώνης βάθους 200 μέτρων περίπου, που πε- ριδάλλει τις άκτες της Βο- ρείου Αμερικής, άρχισαν να προχωρούν τα ειδικά πλοία, το

ένα μετά το άλλο.

Κι' οι εργασίες συνεχίσθη- καν έτσι επί 3 χρόνια σχεδόν, δίχως καμιά διακοπή. Τα συ- νεργεία του πλοίου κατέβαζαν προς το βυθό τους σωλήνες, κρεμασμένους σε άσφαλμένα συρματόσχοινα. Εκεί, τους πα- ραλάμβαναν οι δύτες και τους προσάρμοζαν στην άκρη του μετάνινου «φειδιού» που είχε ήδη έτοιμασθε.

Κάθε κομμάτι ήταν κλειμέ- νο στην εξωτερική άκρη του μ' ένα μετάνινο τοίχωμα. Αφού λοιπόν το εφόρμισαν στη θέση του και το βίδωναν καλά, ά- δειαζαν με άντλίες το νερό που υπήρχε στο έσωτερικό του. 'Υ- στερα έσπαζαν το τοίχωμα του προηγούμενου κομματιού, ώστε να το ένωσουν με το καινούρ- γιο. Και το τούννελ προχωρού- σε σιγά - σιγά, κάτω απ' το νερό, δίχως κανένα άπρόσδοτο. Συγχρόνως με το έσωτερικό του περιβλήμα, γίνονταν κι' οι έσωτερικές εγκαταστάσεις του. Ο Γάλλος μηχανικός είχε αναλάβει την τεχνική διεύθυν- σι του έργου. Η οικονομική διεύθυνσι της έπιχειρήσεως είχε

άνατεθι σε κάποιον Μπούρνε, που είχε πάρει τον τίτλο του «Βασίλεως του Χάλυδους».

Επιτέλους όμως, παρουσιά- σθηκαν τα έμπόδια που είχε προβλέψει ο μηχανικός.

Σύμφωνα με τα σχέδια του, το τούννελ θα σχημάτιζε ένα τόσο κύκλο, για ν' αποφύγη ώρισμένους βράχους που βρι- σκόταν στο δρόμο του. Στη διαδρομή του όμως αυτή, έφτα- σε σε σημεία όπου το βάθος του ώκεανού ήταν πολύ μεγά- λο. Εκεί λοιπόν έπρεπε να τρο- ποποιηθούν οι μέθοδοι εργα- σίας.

Ο Γάλλος μηχανικός έφαρ- μοσε τότε την ιδέα του, για ν' αποφύγη τη μεγάλη πίεσι του νερού: Κρεμούσε δηλαδή το σω- λήνα, με χαλύβδινα καλώδια σκεπασμένα με καουτσούκ, ά- πό τεράστιες μετάνινες «κά- σες» έρμητικά κλειστές από παντού και βυθισμένες μέσα στο νερό, σαν μόνιμες ασμα- δούρες. Έτσι, το τούννελ ά- ποτελούσε ένα είδος κρεμαστής γέφυρας, σε ώρισμένο βάθος, όχι υπερβολικά μεγάλο.

Μικρές Ιστορίες

Ο καιρός και οι νεόνυμφοι

Ένα ζευγάρι νεόνυμφων παρουσιάσθηκε σ' ένα γραφείο, που επί πληρωμή, προλέγει τον καιρό.

— Πρόκειται να κάνουμε το ταξίδι του μέλιτος, είπαν. Μά θέλουμε να πάμε σε μια όμορφη έπαρχία, όπου ο καιρός για ένα μήνα τουλάχιστον να είναι καλός...

Ο αρμόδιος υπάλληλος τους υπέδειξε το κατάλληλο μέ- ρος και το ζεύγος, αφού πληρώσε πήγε κατ' ευθείαν στο σταθμό για τα εισιτήρια.

Όταν λοιπόν τελείωσε ο μήνας του μέλιτος, οι νεόνυμφοι δεν παρέλειψαν στο γυρισμό τους να περάσουν πάλι απ' το ίδιο γραφείο.

— Έδω κι' ένα μήνα πήραμε από δώ μια πληροφορία για τον καιρό... Σας ζητήσαμε ήλιο και δεν συναντήσαμε τίποτ' άλλο από βροχή...

— Δυστυχώς... μισθύρισε ο υπάλληλος.

— Μά δεν περάει, συνέχισε το ζευγάρι. Πάρτε και αυτά τα λεπτά. Σας ευχαριστούμε πολύ...

Ο υπάλληλος έμεινε άναυδος.

— Αντί για ήλιο, συναντήσαμε βροχή!... Ο ένθουσια- σμός, έφερε, ήταν απεριγρίπτος. Όλη την ημέρα μέναμε κλεισμένοι στο δωμάτιο του ξενοδοχείου...

— Και αυτό σας ένθουσίασε; τόλμησε να ρωτήση ο υπά- λληλος.

— Βέβαια! αποκρίθηκε η σύζυγος.

— Μά δεν μπορώ να καταλάβω, συνέχισε ο υπάλληλος, γιατί μάς ζητήσατε τότε ένα μέρος που ναχη συνεχώς ήλιο...

— Άπλουστατα, απάντησε ο σύζυγος, ξέρουμε πολύ καλά ότι οι προβλέψεις σας για τον καιρό, είναι πάντα αντίθετες!... Ο υπάλληλος δεν τόλμησε να πη τίποτα!

Ο θρίαμβος του μηχανικού φαινότανε πιά βέβαιος.

Μά ο ώκεανός, εξεργασμένος άσφαλώς γιατί οι άνθρωποι του επέβαλλαν την κυριαρχία τους, σήκωσε ξαφνικά μια φο- βερή, πρωτοφανή τρικυμία! Οι εργασίες σταματήσαν προσω- ρινά. Οι βάρκες με τις άντλι- ες ανέλκυσθηκαν και κρεμάσθη- καν στο πλοίο. Τα μικρότερα βοηθητικά σκάφη σπίκωσαν τις άγκυρές τους κι' έτοιμάσθηκαν για ν' αντιμετώπισουν την έ- πιθεση των στοιχείων της φύ- σεως.

Μά ή μανία της τρικυμίας δεν άργησε να τα διασκορπίση και να τα παρασύρη προς διά- φορες διευθύνσεις. Τού κακού προσπάθησαν να μείνουν κον- τα στο μεγάλο πλοίο, που στα- θμευε στην περιοχή του τούνελ. Τού κακού έπιχειρήσαν ν' αγω- νισθούν με την τρικυμία, μ' ό- λη τη δύναμη που μπορούσαν ν' άναπτύξουν οι μηχανές τους.

Επειτα από μια σύντομη πά- λη, αναγκάσθηκαν να παραπι- θούν πιά και ν' ατίσουν να τα παρασύρη ο άνεμος, για να μη βουλιάξουν.

Μόνο το «Ζάν» έμεινε στη θέση του, άπομονωμένο μέσα στην ομίχλη και στη θύελλα. Οι κολοσιαιές διαστάσεις του κι' η δύναμη των μηχανών του του έπέτρεπαν προσωρινά ν' άψηφηση την τρικυμία.

Μά τα πελώρια κύματα το χτυπούσαν αδιάκοπα, σαν να- θέλαν να το κομματιάσουν. Ο 'Αντριέν Ζάν έκρινε πως θάταν τρέλλα να μένη ακόμη στη θέ- σι εκείνη και να περιφονηθή τη μανία του Ποσειδώνος. Έδωσε λοιπόν διαταγή να κατευθυν- θούν προς τις Άζορες νήσους, την κοντινότερη δηλαδή στεριά, με την έλπίδα πως θα συναν- τούσαν εκεί και τον υπόλοιπο στολισκό.

Επί επτά μέρες συνέχισε τις έρευνές του, αλλά δίχως ά- ποτέλεσμα. Φαινόταν πως ο ώ- κεανός είχε καταπιή εκείνους που είχαν βελήσει να παραδί- ασουν τα άπρόσιτα βάθη του...

Ξαφνικά, μια νύχτα, το σκά- φος τραντάχθηκε ολόκληρο. Φανές τρόμος άκούσθηκαν, απ' την πρόμη ως την πόρτα:

— Κάπου χτυπήσαμε!

— Χαθήκαμε! Πέσαμε πάνω σε βράχο!

— Όχι. Συγκρουσθήκαμε μ' άλλο πλοίο!...

Οι άπελπισμένοι αυτές κραυ- γές άνακατευονταν με τα σφυ- ρίσματα του ανέμου και τα μουγκρήτα της βύσσας. Το πλοίο άρχισε να κινή νερά...

Αξιομνηστικοί, ναύτες, έργα- τες, όλοι μαζεύθηκαν στη γέφυ- ρα. Τού καίου ο 'Αντριέν Ζάν προσπαθούσε να συγκρατήση το ξετρελλανμένο πλήθος, με το κολό ή με φθόγους. Οι πανι- κόλητοι εκείνοι άνθρωποι τον παρεστύραν, τού άρπαξαν το ρε- βόλβερ που είχε βγάλει για να τους άπελπίση. Υστερα έπιχει- ρησαν να ρίξουν τις βάρκες στη θάλασσα, παρ' όλη την τοικυ- μιά, για να εγκαταλείψουν το

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙV

Τὰ λόγια του βρῆκαν ἐπὶ τέ-
λους ἀπήχησι. Καὶ ὁ ἀσურμα-
τιστὴς τοῦ πλοίου ἔστειλε τὸ

BOVARY

για να χαρητε
τα φιλια

ANT. ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 73
ΤΗΛ. 24.197.

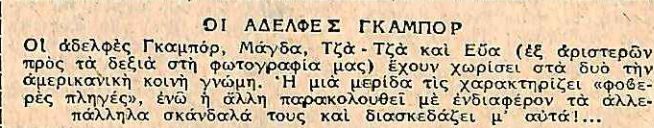
Βγήκε στο διάδρομο, βου-
τώντας ως τη μέση στο νερό
και κατέρωθε να φτάση στη
σκιά που ώδηγούσε στη γέ-
φυρα.

Γαντζωμένοι πάνω του, κάμ-
ποροι ναυαγοὶ προσπαθοῦσαν
μ' ὅλες τὶς δυνάμεις τοὺς νὰ
τὸ ξεχωρίσουν ἀπ' τὸ «Ζάν»,

NEASON

Μέσα στην ίδια έπταετία
είχαν σημειωθεί πάνω από 5
τέτοιες συγκρούσεις υπέρωκες
ναυάγια. Σε τέτοια δ

πῶς μπορούμε νὰ συνηθίσουμε;

— Τὸ ξέρω! "Ουι ὅμως κι'

λίγη σκιά, ἔψαχναν μ' ἀνησυ-

γία τὸν δρίζοντα. Μὰ δὲν ἔ-

βλεπαν τίποτε...
Βράδυσα καὶ πάλι ἡ θά-
λασσα ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη
ἔρημη. Βγήκε τὸ φεγγάρι, ὡ-
ραὶόπως καὶ τὸ προηγουμένο
βράδυ. Φαινόνταν νὰ χαμογε-
λῶν εἰρωνικά στοὺς δυστυχι-
σμένους ναυαγούς.

Ὡστόσο, ἡ νυχτερινὴ δρο-
σιὰ τοὺς ἀνακούφισε κάπως,
ὑψότερα ἀπ' τὴ ζέση ὅλης τῆς
ἡμέρας.

Κύλησαν ἔτσι ἄλλα τέσσερα
μερόνυχτα, ὅμοια τὸνα μὲ τ'
ἄλλο...

Ἡ ἀπελπισία γέμιζε σιγὰ-
σιγὰ τὴν καρδιά τους. Δὲν μι-
λοῦσε κανεὶς τους.

Ὁ Ἀντριέν Ζάν, καθισμένος
στὴν πλώρα, ἔμενε βυθισμένος
σὲ σκέψεις, ἢ ἐν κεφάλι του
ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Ὁ
Σνόμπς, ποὺ ἦταν ἄλλοτε τόσο
εὐγλωττος, δὲν μιλοῦσε πιά
παρὰ μὲ μονοσύλλαβα.

Σ' ὅλες τὶς ψυχὲς βασιλεῦε
ὁ τρόμος. Ἐνοίχον ὅλοι πῶς
ἦταν καταδικασμένοι σ' ἓνα
θάνατο φοιχτό, πάνω στὸ πλω-
τὸ ἐκεῖνο «νησί» ποὺ τοὺς συγ-
κρατοῦσε ἀκόμη, ἀλλὰ ποὺ θὰ
βούλιαζε μὴ μερὰ ἀπ' τὴν ἀρ-
γὴ φθορὰ τοῦ νεροῦ.

Μετὰ τὰ μερόνυχτα ὠστόσο,
τὸ φεγγάρι χάθηκε πίσω ἀπὸ
βαρεῖα σύννεφα, καὶ τὸ ἐλαφρὸ
ἀεράκι δὲν ἀργῆσε νὰ γίνῃ δυ-
νατός ἀνεμος.

Ἡ ἐλπίδα ξαναγύρισε στὶς
καρδιὲς τῶν ναυαγῶν.

— Ποιὰς ἔχει... ψιθύρισε ὁ
μηχανικός. Ἰσως αὐτὸς ὁ ἄ-
νεμος μᾶς βγάλῃ ἀπ' τὸ ἀδιέ-
οδο.

Φωσφατίνη
FALIERES
ΙΔΕΩΔΗΣ
ΠΑΙΔΙΚΗ
ΤΡΟΦΗ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρε-
στοελαίων καὶ αποτελεσματικὴ
θεραπεία πτώσεως μαλλίων.
Συμβουλευτὴ δωρεάν.
Αἰσθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1^{ος} ΟΡΟΦΟΣ-ΤΗΛ. 28-407

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

τῆς ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευ-
νῶν. Βραβεῖον τηλεπαθείας μα-
κρᾶς ἀποστάσεως Μετσόβου
19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ.
καὶ 5—7 μ. π. Τηλ. 663-673

— Ἄς τὸ ἐλπίσουμε, κύριε.

ἀπάντησε ὁ Σνόμπς.

— Νοιώθετε πῶς κουνιέται

κι' ὅλας τὸ ναυάγιο;

— Ναι, ναι!

— Φτάνει νὰ ξαναμποῦμε

στὸ ρεῦμα τοῦ Γκόλφ-Στρήμ!

Θὰ προτιμοῦσα μιά ἀγρία τρι-
κυμία ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ
γαλήνη.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, κύριε.

Ἡ γαλήνη δὲν μᾶς βοηθεῖ κα-

θόλου.

— Ἐνῶ ὁ ἀνεμος μπορεῖ νὰ

μᾶς τραβήξῃ ἔξω ἀπ' αὐτὴ τὴ

νεκρὴ θάλασσα.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ! Ἀλ-

λοιῶς, δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ γί-
νουμε κι' ἐμεῖς ἓνα εἶδος ναυα-
γῶν τῆς «Μεδοῦσης».

Ξαφνικά, φάνηκε μιά μακρυ-

νὴ φωτεινὴ λάμψη. Ὅλοι πῆ-

δισαν ἀμέσως ὀρθοί, κι' ἔφα-

ξαν μ' ἀγωνία τὸ σκοτάδι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V

— Εἶναι σινιάλο! εἶπε ὁ

μηχανικός, ἀφοῦ κύτταξε ἓνα

λεπτό.

— Σινιάλο; Πιστεύετε λοι-

πὸν πῶς πέτυχαν τόσο καλὰ τὰ

ραδιογραφήματά σας;

— Μαὺ φαίνεται βέβαιον πῶς

κάποιο πλοῖο φάγναι γιὰ μᾶς.

— Ἀπ' τὸ στόμα σας καὶ

στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί!

— Μὰ τί παραπάνω θέλετε

γιὰ νὰ πεισθῇτε; Ποιὸν ἄλλο

λόγον θὰ εἶχε αὐτὸ τὸ πλοῖο νὰ

σημειώσῃ ἔτσι τὴν παρουσίαν

του μὲ τὸ φῶς τοῦ προβολέως

του; Θέλει σίγουρα νὰ προκα-

λέσῃ τὴν προσοχὴν μᾶς ἢ νὰ

μᾶς εἰδοποιήσῃ ὅτι πλησιάζει.

— Ὡστε σωθήκαμε λοιπόν;

— Μὴ βιάζεσθε τόσο! Κα-

νεῖς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ ποτέ

τί μᾶς ἐπιφυλάσσει τελικὰ τὸ

πεπρωμένο.

Τὴν ὑπόλοιπὴ νύχτα, οἱ ναυα-

γοὶ εἶδαν δυὸ ἄλλους προβο-

λεῖς. Δὲν εἶχαν ὅμως τὰ μέσα

ν' ἀπαντήσουν μὲ τὸν ἴδιον

τρόπον.

Πῆραν λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν

νὰ φωνάξουν μ' ὅλη τους τὴ

δύναμιν. Μῆσα στὴν ἡσυχίαν καὶ

στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, οἱ φω-

νὲς τοὺς ἔφτασαν μακριὰ. Μὰ

δὲν πῆραν καμμιά ἀπάντησιν.

Πέρασε ἡ ὑπόλοιπὴ νύχτα μὲ

πυρετώδη ἀναμονή. Ἀκουμπι-

σμένοι ὅλοι στὴν κουπαστὴ, μὲ

τρελλὴ ἀγωνία, ὅλοι ἐκείνοι οἱ

δυστυχισμένοι προσπαθοῦσαν

νὰ μαντέψουν, ἂν ὄχι νὰ δια-

— Ἄν μπορούσαμε νὰ κά-

νουμε σινιάλα!

— Μὰ πῶς;

— Πρέπει νὰ σηκώσουμε

ψηλὰ κάτι τι ἄσπρο.

— Δὲν θὰ τὸ δοῦνε ἴσως.

— Τί προτείνετε λοιπὸν νὰ

κάνουμε;

— Ἄς περιμένουμε. Ἡ Τύ-

χη ποὺ μᾶς βοήθησε ὡς τώρα,

ἐλπίζω νὰ μᾶς ἐγκατα-

λείψῃ.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ βασι-

σθοῦμε σ' αὐτὴν μονάχα;

— Ἀσφαλῶς, ἀφοῦ δὲν μπο-

ροῦμε ἐμεῖς νὰ κάνουμε τίπο-

τε. Βλέπετε ὅτι, ὅπως τὸ πρό-

βλεπα, βγήκαμε τὴ νύχτα ἀπ'

τὴ θάλασσα τῶν Σαργκάς.

— Πραγματικά, δὲν βλέπω

πιά φύκια παντοῦ ὀλόγυρά

μας.

— Αὐτὸ δείχνει πῶς μᾶς

παρασύρει τώρα τὸ ρεῦμα τοῦ

Γκόλφ Στρήμ.

— Τόσο τὸ καλλίτερο! Ἀ-

φοῦ βγήκαμε ἀπ' τὸ νεκροτα-

φεῖο, θὰ συναντήσουμε ἀσφα-

λῶς κανένα περαστικό πλοῖο...

— Τὸ εὐχόμαι, γιὰ τὴν πε-

ρίπτωσιν ποὺ αὐτὸ ποὺ βλέπο-

με μακριὰ δὲν θάταν ὅτι ἐλπί-

ζουμε... Ἀ, τί ἄσχημα ἀπρόσ-

πτα ποὺ κρύβει ἡ θάλασσα!

Πόσο χρήσιμο καὶ πρακτικὸ

ἀποδεικνύεται τὸ ὑποβρύχιο

τουννελ! Σὲ δυὸ μέρες, θὰ πι-

γαίνει κανεὶς ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ

στὴν Ἀμερικὴ, χωρὶς νὰ φοβῇ

τὴν καθόλου τὶς φουρτούνες!

— Μά, ἂν καταστραφῇ τὸ

τουννελ σ' ἓνα σημεῖο;

— Ἀδύνατον! Μήπως κό-

πονται ποτέ τὰ ὑποβρύχια τη-

λεγραφικὰ καλώδια; Κι' ὅμως

δὲν συγκρατοῦνται ἀπὸ πλω-

τῆρες...

— Ναι, βέβαια.

— Ἀφοῦ λοιπὸν ἀντέχουν

αὐτὰ τὰ καλώδια σὺρματα

μὲ τὴν γουταπέρκα, πολὺ περισ-

σότερο θ' ἀντέξουν οἱ ἀσταλῆ-

νοι σωλῆνες μου, ποὺ θὰ τοὺς

συγκρατοῦνε οἱ τεράστιες «ση-

μαδούρες». Σὲ λίγο, θὰ περά-

σουν τὸν ὁκεανὸ οἱ πρῶτοι τα-

ξειδιωτὲς μέσα ἀπ' τὸ τουννελ.

— Ὅταν ἓνα γεγὸνος ἀλη-

θινὰ κοσμοϊστορικόν.

— Πιστεύω πῶς θὰ ἐνθου-

σιασθῇ ὅλη τὴν ὑφήλη. Ἡ ἀν-

θρωπότης δὲν μπορεῖ νὰ μὴν

ἐκτιμῇ τὴν ἐκτεταμένην ἐπι-

σκόπησην τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς

ἐκτεταμένης ἐκπαίδευσίνης.

— Σὰς εὐχαριστῶ μ' ὅλη

μου τὴν καρδίαν, κύριε. Δίχως

ἔσας, ἴσως θάμασσε χαμένοι.

— Καλλίτερα νὰ εὐχαριστή-

σετε τὸν ἀσύντητο καὶ τὴν τύ-

χη... Δυσκολευτήκαμε πολὺ γιὰ

νὰ σᾶς βροῦμε. Ἀφοῦ ψάξα-

με ἐπὶ ἡμέρας στὸ σημεῖο ποὺ μᾶς

εἶχατε ὑποδείξει, τραβήξαμε

πρὸς τὰ ἐδῶ, ἐντελὸς τυχαίως.

— Μὰ τέποτε μου, ἂν δὲν εἶ-

μαι ἀδίκαιος: Τὸ τηλεγρά-
φημά σας μίλουσε γιὰ κάποιο

τεράστιον ἔργο, τὸ μεγαλύτερον

τοῦ αἰῶνος μας, ποὺ κινδύνευε

νὰ καταστραφῇ ἀπ' τὸ ναυάγιόν

σας καὶ τὴν τρικυμία... Μήπως

κάνω λάθος;

— Καθόλου! Ὁ μηχανικός

Ζάν σᾶς εἶπε τὴν ἀλήθειαν, πρό-

φερε μὴ φωνὴν δίπλα τους.

— Ὁ Μάκ Ρόλλερ στράφηκε

κι' εἶδε τὸ Τζᾶν Σνόμπς, ἓνα

ψηλὸν καὶ ἀδύνατον τύπον, ποὺ ἡ

ὄψις του προκαλοῦσε μὲ τὴν

πρῶτὴ ματιὰ ἐμπιστοσύνη καὶ

φαίδροτητα.

Ὁ Ἀντριέν Ζάν χαμογέ-

λασε.

— Πάντα θάσαστε ἐνθουσιᾶ-

δης, ἔσείς! εἶπε στὸ Σνόμπς.

— Ὡστε τὸν σφύσησε στὸ

Μάκ Ρόλλερ καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Τὸν ἔχει στείλῃ ἡ «Ε-

ταιρεία τοῦ Τουννελ τοῦ Ἀτ-

λαντικού», γιὰ νὰ ἀσφαλίσῃ

τὴ ζωὴν μου καὶ νὰ ἐπιθεωρήσῃ

τὸ ἔργο μου, ποὺ ἔχει ἤδη ἀ-

σφαλισθῇ γιὰ ἓνα δισεκατομ-

μύριον δολάρια.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε!

διέκοψε ὁ Μάκ Ρόλλερ. Ποιὰ

ἐταιρεία εἴπατε;

— Τοῦ Τουννελ τοῦ Ἀτλαν-

τικού. Εἰν' αὕτη ποὺ ἀνέλαβε

τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχε-

δίου μου.

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, ἐρ-

γαζώσατε γιὰ τὴν κατασκευὴν

ἐνός τουννελ;

— Μάλιστα, κύριε. Ἐνὸς

ὑποβρυχίου τουννελ.

— Ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ ὡς τὴν

Εὐρώπην;

— Ἀκριβέστερα, ὡς τὴ Γα-

λίαν.

Ὁ Μάκ Ρόλλερ χλόμιασε,

σὰν νάχε δεχθῇ ἓνα χτύπημα

ροπαλοῦ στὸ κεφάλι.

Ὡστε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐ-

κείνος εἶχε καταστρώσει κι' εἶ-

χε ἀρχίσει νὰ πραγματοποιῇ

ἓνα σχέδιον σὰν αὐτὸ ποὺ εἶχε

συλλάβῃ ὁ Τζᾶκ Ντάβενπορτ

καὶ ποὺ τὸ κρατοῦσε αὐτὸς μυ-

στικὸν ἐπὶ τὸς ἀκρόασις. Ὅλα

τὰ ὄνειρά του λοιπὸν κατέρε-

αν, γιὰ τὸν εἶχε προλάβῃ

ἓνας ἄλλος, πλεονέκτημα καὶ

πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

καὶ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΤΩΜΑ

9ον — Όλες εκείνες τις ημέρες που βγαίνατε μαζί, μαλλώνουμε διαρκώς. Της είπα πως, αν παντρευότανε με το Χάας, θα τη σκοτώνα... Ύστερα, ανακάλυψε πως ήσαστε ντετέκτιβ. Κι' όταν γύρισε, μου είπε, ότι αν άπλωνά το χέρι μου πάνω της, θάχα να κάνω μαζί σας... κι' ότι ήσαστε έτοιμος να κάνετε ό,τιδήποτε για να την αποκτήσετε. Έφυγε ύστερα και δεν ξαναγύρισε πιά όλη τη νύχτα. Δεν ξέρω πού την πέρασε. Σε κανένα ξενοδοχείο, υποθέτω...

»Την άλλη μέρα, κατά τις 6. μου τηλεφώνησε στο «Κρέισμωρ» και μου ζήτησε να της φέρω στο θέατρο μία απ' τις βαλίτσες της. Άρχισαμε πάλι να μαλλώνουμε απ' το τηλέφωνο. Μου είπε πως σκόπευε να περάσει μαζί σας την έπομένη νύχτα και πως θα σας έλεγε, ότι την είχα απειλήσει... κι' ότι την ένοχλούσα με το κόρτε που της έκανα.

»Τη ρώτησα αν σας είχε ήδη μιλήσει για μένα. Μου είπε όχι, πρόσθεσε όμως πως ήταν άποφασισμένη να το κάνω. Την ικέτευα να μη μιλήσει, πριν ξαναϊδωθούμε για τελευταία φορά ιδιαιτέρως. Η παραμικρή υποψία εκ μέρους σας, θάταν ή καταστροφή μου.

— Γιατί; ρώτησα.

— Έχω κάποια παλιά κατ'όκη είν βάρος μου. Ήμουν μεθυμένος κι' έφυγα άφου σκότωσα κάποιον με τ' αυτοκίνητό μου. Με καταδίκασαν έρημην σε 10 έτών φυλάκιση.

— Νά γιατί δεν μπορούσε να εκδίκασε τη Τζόαν, είπα στη Μαϊάμι. Μολονότι εκείνη δεν θα τολμούσε να μεταχειρισθώ αυτό το άπλο, παρά μόνο σ' έυχάτη ανάγκη.

Η Μαϊάμι κούνησε το κεφάλι της.

— Ο κεύ! είπα στον Κλέμεντς. Και τί σου άπάντησε, όταν της ζήτησες να μη μου μιλήσει πριν ξαναϊδωθώ;

— Μου είπε πως δεν επρόκειτο να συναντηθώ, παρά μετά την παράστασι. Θάχαμε λοιπόν ως τότε την ευκαιρία να κουβεντιάσουμε... Μά πρόσθεσε πως είχε τελειώσει πιά το ζήτημα, άνάμεσα μας: Θά κρατούσε όλα τα λεφτά και θα παντρευότανε το Χάας. Κι' αν αυτό δεν μ' άρεσε, άς πήγαινα να κάνω τα παράπονά μου στον κληδονά! Μου είπε άκούω πως έφτανε μόνο να κουνήσει το δαχτυλάκι της, για ν' αναλάβετε σεις να μου βάλετε μυαλό...

»Παίν φύγω, λοιπόν, για το θέατρο, σκέφθηκα πολύ. Ήξερα πως, αν ήθελα να τη σταματήσω, έπρεπε να προλάβω, πριν σας μιλήσει για μένα.

— Τη σκότωσε, λοιπόν, με πρώτη ευκαιρία;

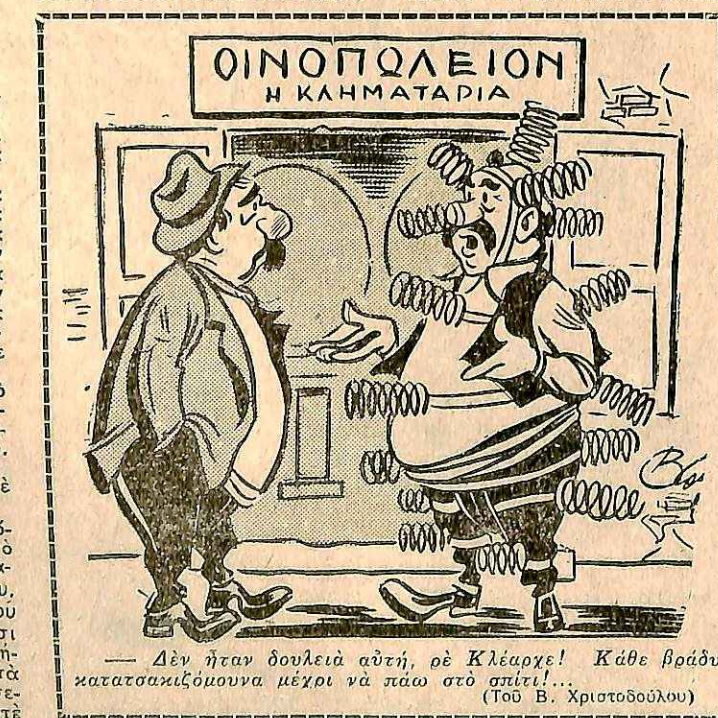
— Ναι. Το βράδυ εκείνο, όταν την είδα να μπαίνει στο κλουβί της, φόρεσα ένα ζευγάρι γάντια της δουλειάς μου, πήρα ένα απ' τα μαχαίρια του Τζέφερσον, έφυγα απ' τη θέση μου, σ' άριστερά, παρασκηνία, και πέρασα πίσω απ' τα κλουβιά. Κανείς δεν με πρόσεξε. Κανείς δεν προσέχει ποτέ

κανένα, την ώρα που άνοιγει ή αύλαία. Όταν έφτασα πίσω απ' το κλουβί της, είχα την πλάτη της άκουμπισμένη στο βάθος, πάνω στα κακάμια. Τη μαχαίρωσα, δίχως να με καταλάβει κανείς.

»Πήγα τότε ως τα δεξιά παρασκηνία και περίμενα ν' ανεβήσουν, ψηλά τα κλουβιά. Χρησιμοποίησα τότε το κουτί του ρολογιού μου, σαν καθρέφτη, για να στείλω μία φωτεινή δέση πάνω στο κλουβί της Τζόαν. Θέλησα έπειτα να ξαναγυρίσω στη θέση μου, περνώντας πίσω απ' το σκηνικό του βάθους, μα με είδε ο Ράουντ και με φώναξε για να τον άντικαταστήσω για μερικά λεπτά. Δεν μπορούσα παρά να υπακούσω και να περιμένα την επιστροφή του. Δίχως αυτή την κακοτυχία, δεν θα μ' άνακαλύπτατε ποτέ...

— Όλοι οι δολοφόνοι κάνουν κάποιο λάθος, άπάντησα. Μά άς μιλήσουμε λίγο για το δεύτερο λάθος σου, εκείνο που έκαμες

— Δεν ήταν δουλειά αυτή, οέ Κλέμεντς! Κάθε βράδυ κατασκευάζομουνά μέχρι να πάω στο σπίτι!... (Του Β. Χριστοδούλου)

προσά μου το Ράουντ, που άνέβαινε τη σκάλα. Μου είπε πως θέλατε να με δώτε στο καμαρίνι του Τζέφερσον. Άναγκάσθηκα να ξαναγυρίσω μαζί του. Κι' ήξερα πως είχε καταλάβει ή πως δεν θ' άργούσε να καταλάβει. Δεν είχα κανονικά καμιά δουλειά στο δεύτερο πάτωμα... κι' έξ άλλου θυμόταν πως μου είχε εμπιστευθί τη θέση του στο μικρόφωνο, τη βραδυά που δολοφονήθηκε ή Τζόαν... Άναγκάσθηκα λοιπόν να τον σκοτώσω κι' αυτόν.

— Καμιά άλλή έρώτησι; είπα στον Τσάιν.

— Ναι. Ποιος σας έστειλε τη βόμβα;

— Ο Κλέμεντς, άπάντησα. Είχα ρωτήσει το Ράουντ κι' αυτόν αν ήξεραν τη Μπέττυ. Άννα Μπήλ. Ο Κλέμεντς ήξερε πως, αν κατάφερα να βρω τη σχέση άνάμεσα στις δυο ταυτότητες της Τζόαν ή Μπέττυ. Άννας, θάλωνα ατ'ουμάτος το πρόβλημα. Σωστά, Κλέμεντς;

— Ναι. Δεν άσκολεύθηκα πολύ να σκαρώσω μία βόμβα. Ένας ρεζίσιος πρέπει να τα ξερω όλα. Πέρασα όλη μου τη ζωή φτιάχνοντας ένα σωρό πράγματα με τα μέσα που διέθετα. Θά μπορούσα, στην άνάγκη, να φτιάξω ένα κανόνι μ' ένα σωλήνα της θερμότητας!

— Βλέπετε τί έννοουσα, μιλώντας για τη ματαιοδοξία που έχουν οι δολοφόνοι; είπα στον Τσάιν μ' ένα μορσάκο άηδίας.

— Ασφαλώς. Μά, αν νομίζετε πως το άνακαλύψατε εσείς πρώτος, είσαστε γελασμένος.

— Έξω έλαμπαμ άμέτρητα άστέρια στο νυκτερινό ουράνιο του Σικάγου. Η Ρούντυ κι' έγω σκοντάψαμε έπανελιμμένως στο άνώμαλο δρομάκι, πριν να βγούμε στην όδο Μονρόε. Το ένα χέρι της Ρούντυ ήταν χαμένο στην τσέπη του παλτού μου.

— Είμαι εύτυχισμένη που τελείωσαν όλα. Μπάο, μου ψιθύρισε.

— Κι' ένώ το ίδιο της έσφίξα το χέρι και πρόσθεσα:

— Γρήγορα θά τα ξεχάσω όλα, με τη βοήθειά σου.

— Ξέρεις πώς θά φύγει ο θίσος σε μία βδομάδα;

— Ναι, τ' άκούω.

— Αυτό σημαίνει πως δεν θα βλέπωμστε για πολύν καιρό άκόμ.

— Εύτυχώς για σένα!

— Μά μπορεί να ξαναγυρίσω μιά μέρα...

— Ύστερα ή Ρούντυ πρόσθεσε, αλλάζοντας θέμα:

— Πάντως, άπόψε θέλω να γλεντήσουμε!

— Σύνφωνοι! Τί θάλεγες για μία μπρετίλια σαμπάνια;

— Χι! Δεν μου κάνει γούστο...

— Ο κεύ! Τότε τί θάλεγες για δυο τιά Μαρίνι στο «Λατινικό Χωρό»;

— Έν τάξει! φώνηξε ή Ρούντυ μ' ένθουσιασμό. Ύστερα θ' άνεβούμε στο σπίτι σου να πιούμε ένα καφέ...

— Και τα λοιπά! συμπλήρωσα, χαμνώνοντας πονηρά.

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Μια πρόχειρη έρευνα άνάμεσα στα διπλώματα εύρεσιτεχνίας, που χορηγούνται κάθε χρόνο σ' όλο τον κόσμο, άποδεικνύει ότι ένας άπίστευτος αριθμός «εφευρετών» καταβάλλουν φιλότιμες προσπάθειες για να κάνουν πιά άνετη κι' ευχάριστη τη ζωή των συνανθρώπων τους... Άλλες απ' τις εφευρέσεις αυτές είναι λογικές και πρακτικές, ενώ άλλες θά μπορούσαν να διεκδικήσουν ρεκόρ... έξωφρενικότητες! Αυτές οι τελευταίες, λοιπόν, συναντώνται με μεγαλύτερη άναλογία — όπως είναι φυσικό — στη χώρα των εκκεντρικών παραδοξοτήτων, στις Ηνωμ. Πολιτείες.

Έτσι, άνάμεσα στις 40.000 περίπου εφευρέσεις, που πήραν διπλώματα εύρεσιτεχνίας στην Αμερική στο διάστημα του 1953, υπήρχε ένα βαλίστακι εφωδισμένο με μάλλινα γάντια για τις κρύες χειμωνιάτικες μέρες, ένα στήριγμα του κεφαλιού που παίζει μουσική για την άνακούφιση του πονόδοντου, ένα ρόπτρο της εξωπορτας προωρισμένο για... το σκύλο του σπιτιού, κλπ.

Η πιά ένδιαφέρουσα ίσως απ' τις περιέργες αμερικανικές εφευρέσεις της περασμένης χρονιάς ήταν ή «διπλή γκαμπαρντίνα» που έπινόησε κάποιος Χόουαρντ Ρός. Όταν αυτός που τη φορεί φάνη μαζί με τη φίλη του σ' ένα ποδοσφαιρικό μάτς, δεν ξεχωρίζει σε τίποτε απ' όλους τους άλλους καλοντυμένους άντρες που βρίσκονται εκεί. Στο έσωτερικό όμως της γκαμπαρντίνας του, έμπρός και πίσω, έχει προσαρτημένα κάτι πρόσθετα «φύλλα» που δεν διακρίνονται καθόλου απ' έξω.

«Αν, λοιπόν, πιάση εαφνικά βροχή, τ' άνοίγει, έτσι ώστε να γίνη ή γκαμπαρντίνα πολύ φαρδύτερη, και σκεπάσει μ' αυτήν και τη νάμα του. Καθένας τους χρησιμοποιεί τότε ένα τμήμα του γιανιά και το ένα μανίκι, ενώ τα δυο χέρια τους βρίσκονται στο έσωτερικό της γκαμπαρντίνας. Έπίσης ή μία τσέπη άνηκει σ' εκείνον κι' ή άλλη σ' εκείνη.

Ο Ρός παρουσιάζει την εφευρέσι του ως το μόνο πρακτικό συνδυασμό «ένος ρούχου εύρησπου, έλαφρού, καθόλου ένοχλητικού στο περπάτημα και προστατευτικού για δυο άτομα σε περίπτωση βροχής».

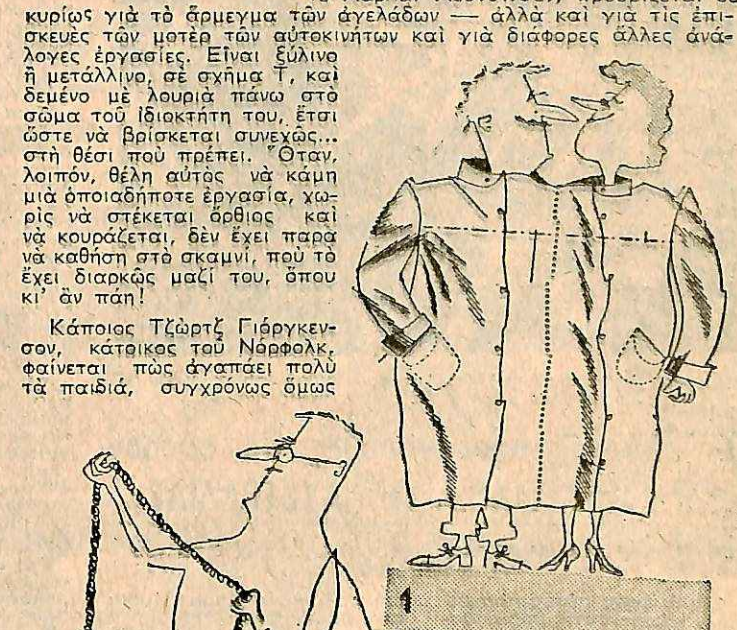
Νά και τα παπούτσια για να περπατάη κανείς στο νερό! Τα έπινόησε ο Νεοϋρκέζος Λουντβίγκ Γκέιγκερ. Έχουν διπλά τοιχώματα αεροστεγή, από καουτσούκ ή άλλο έλαφρό υλικό, κι' είναι κούφια έσωτερικά, έτσι ώστε σε κάθε βήμα συμπιέζεται ο άέρας που περιέχουν. Σε μία τροποποίηση αυτής της εφευρέσεως, ο συμπιεζόμενος άέρας χρησιμοποιείται για να κουνάη κάτι πλευρικά «κουτιά», που δίνουν στα παπούτσια ώθηση προς τα έμπρός, περίπου όπως οι τροχοί που κινούσαν τα πρώτα ατμόπλοια...

Τα παπούτσια αυτά συνιστώνται απ' τον εφευρέτη τους, όχι μόνο για διασκέδασι, αλλά και για διάφορα τεχνικά έργα (γέφυρες, κλπ.) που γίνονται μέσα στο νερό, καθώς και για τη διάβασι ποταμών από μονάδες του πελίκου.

Ο Νάθαν Προύπις, από το Σήτλ, φρόντισε να εξυπηρετήσει την πολυπληθεστάτη τάξη των κυνηγών, μεταβάλλοντας τον καθένα τους σε... κινητό φάρο! Πράγματι, το «φωτεινό καλνυμα της κεφαλής», για το οποίο πήρε διπλώμα εύρεσιτεχνίας, είναι ένα καπέλλο από καστόρι, εφωδισμένο στην κορυφή του μ' ένα διαφανή κόκκινο βόλο, που περιέχει ένα δυνατό φώς! Το φώς αυτό τροφοδοτείται με το ηλεκτρικό ρεύμα μιάς στήλης που έχει ο κυνηγός στην τσέπη του. Βρίσκεται δε τοποθετημένο άρκετά ψηλά, ώστε να τον βλέπουν οι άλλοι συντροφικοί του από μακριά, για να μη του ρίξουν κατά λάθος.

Το ειδικό «μπαστούνι του γκόλφ», που εφεύρε κάποιος Έμάνουελ Μέραν, απ' το Μπρούκλιν, έχει διαφορετικό προορισμό. Ο εφευρέτης του έκαμε τη σωστή σκέψη, ότι οι παίκτες του γκόλφ διψάνε γρήγορα, από τη γυμναστική που κάνουν τρέχοντας εδώ κι' εκεί σ' ένα άνώμαλο γήπεδο. Μπορούν, λοιπόν, νάχουν μαζί τους ένα μικρό «ανάψυκτριο», σε σχήμα και μεγέθος μπαστούνιου του γκόλφ, για να τοποθετήται μέσα στο σάκκο μαζί με τ' άλλα και να χρησιμοποιηθή την κατάλληλη στιγμή.

Το πλατύ άκρο του μπαστούνιου αυτού είναι κούφιο έσωτερικά και περιέχει ένα ποτήρι από πλαστική ουσία, από κείνα που κλείνουν για να πίνουν λιγότερο χαμνός. Έξ άλλου, ή λαβή του μπαστούνιου, κούφια κι' αυτή και βουλωμένη στην άκρη μ' ένα φελλό, είναι γεμάτη με νερό... ή με ούισκυ — άναλόγως της προτίμησής του ιδιοκτήτη του μπαστούνιου!

Η «διπλή γκαμπαρντίνα»

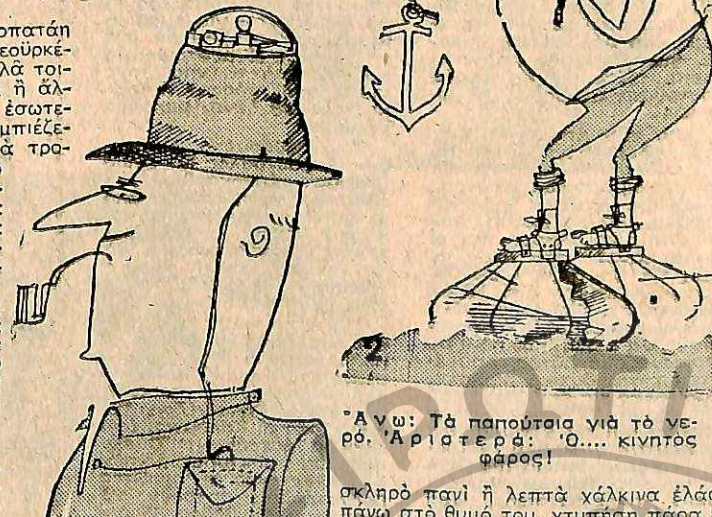
έχει τη γνώμη, ότι... το έυλο βγήκε απ' τον παράδεισο κι' ότι πρέπει να διατηρηθή ως μέσον σωφρονισμού στην παιδαγωγική. Το πάν είναι μόνο να χρησιμοποιηθή για το έυλο κατόχημα κάτι που δεν υπάρχει κίνδυνος να κάνει πολύ κακό στο παιδί. Κι' αυτό το «κάτι» έπινόηθηκε απ' το Γιόργκενσεν.

«Έχει πλατεία και στρουγυλή άκρη, για να έρχεται σ' έπαφή με άρκετα μεγάλη περιστροφή των... ψαχνών του μικρού άτακτου. Η λαβή του αποτελείται από δυο κομμάτια, ένωνμένα μεταξύ τους με μία άρθρωση, που τη διατηρούν άνοιχτή λουριδες από σκληρό πανί ή λεπτά χάλκινα έλάσματα. Άν λοιπόν ο πατέρας πάνω στο θυμό του, χτυπήσει πάνω πολύ δυνατά τον νεαρό βλαστό του, υποχωρούν αυτοί οι σύνδεσμοι, ή λαβή κλείνει και το «μπερντάχι» σταματά άναγκαστικά!

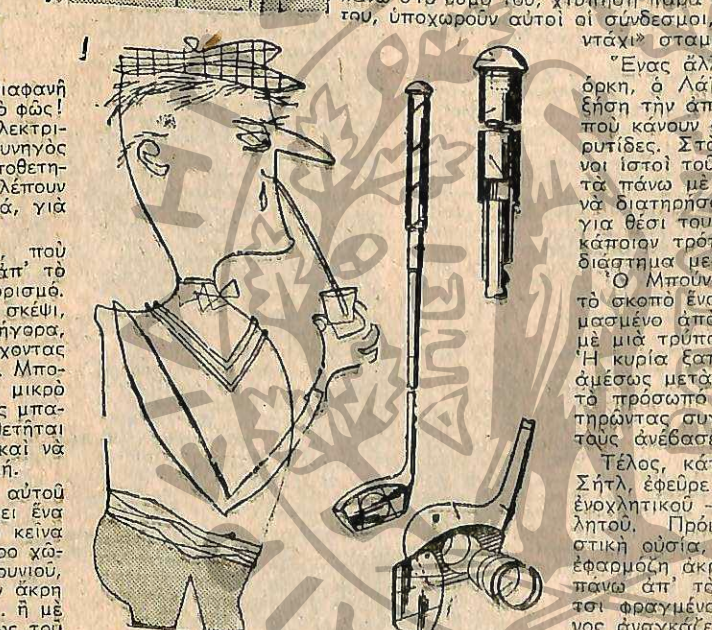
Ένας άλλος εφευρέτης απ' τη Νέα Υόρκη, ο Λάιτον Μπουντ, φρόντισε να αύξησει την άποτελεσματικότητα του μασσάζ που κάνουν οι μεσοκόπτες γυναικες για τις ρυτίδες. Στο μασσάζ αυτό, οι χαλαρωμένοι ίστοι του προσώπου απλώνονται προς τα πάνω με τις άκρες των δαχτύλων. Για να διατηρηθούν όμως μόνιμα την καινούργια θέση τους, πρέπει να συγκολληθούν με κάποιο τρόπο σ' αυτήν, επί ένα χρονικό διάστημα μετά το μασσάζ.

Ο Μπουντ, λοιπόν, έπινόησε γι' αυτό το σκοπό ένα ειδικό μικρό «στρώμα», κρεμασμένο από ένα μεταλλικό σκελετό, και με μία τρύπα για τη μύτη και το στόμα! Η κυρία έσπλώνεται μπρούμυτα σ' αυτό, άμέσως μετά το μασσάζ, άκουμπάει πάνω το πρόσωπό της και το ξεκουράζει, διατηρώντας συγχρόνως τους ίστους εκεί που τους άνέβασε το μασσάζ.

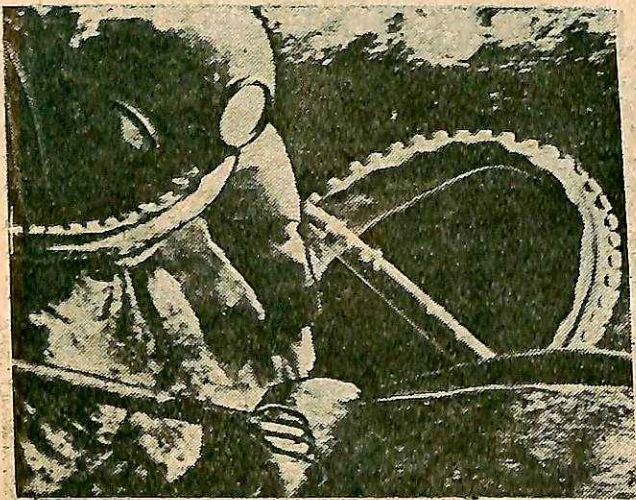
Τέλος, κάποιος «Έλσα Λέπις, απ' το Σήτλ, εφεύρε ένα μέσο θεραπείας του τόσο ένοχλητικού — για τους άλλους — ροχαλήτου. Πρόκειται για ένα κομμάτι πλαστική ουσία, τέτοιου σχήματος, ώστε να έφαρμάχη άκριδώς πίσω απ' τα χείλη και πάνω απ' τα δόντια. Το στόμα μένει έτσι φραγμένο, κι' έπομένως ο κοιμισμένος άναγκάζεται ν' άναπνήσει μόνον απ' τη μύτη και δεν μπορεί ποτέ να ροχαλήσει για να ένοχλήσει τους διπλανούς του...

Άνω: Τα παπούτσια για το νερό. Άριστερά: Ο... κινητός φάρος!

Το ειδικό μπαστούνι του γκόλφ.

Έλληνας βουτηχτής ξεκολλάει ένα σφουγγάρι από το βυθό, ενώ ένα μεγάλο χταπόδι βρίσκεται κοντά του...

Οι Έλληνες σφουγγαράδες θα σώσουν τα μαργαριτάρια της Αυστραλίας;

Οι Καλύμνιοι είναι καλύτεροι βουτηχτές από τους Γιαπωνέζους

Τις ημέρες αυτές προκειμένου να αρχίσουν τις βορειοδυτικές ακτές της Αυστραλίας μια πρωτότυπη έκστραση: Δέκα Έλληνες ψαράδες από την Κάλυμνο θα επιχειρήσουν να κατακτήσουν τους βυθούς των θαλάσσιων βουτώντας σε βάθος είκοσι οργάνων. Τα μέρη αυτά της βορειοδυτικής Αυστραλίας είναι γνωστά ως τα πιο μαργαριτοφόρα του κόσμου. Χιλιάδες οστράκα βρίσκονται κρυμμένα σε διάφορα σημεία του βυθού και πολλά από αυτά τα οστράκα έχουν μέσα τους τα πολύτιμα και τόσο περιζήτητα στο εμπόριο μαργαριτάρια...

Οι δέκα αυτοί ψαράδες διαλέχθηκαν από εκατοντάδες συμπαιρωτές τους, έδω και ένα περίπου μήνα, στο άγονο νησί της Κάλυμνου. Η δε Διεθνής Επιτροπή Μεταναστεύσεως βοήθησε να ταξιδεύουν δωρεάν στην απομακρυσμένη Αυστραλία...

Μόλις φτάσουν στο λιμάνι του Ντάρβιν, οι Έλληνες ψαράδες θα επιβιβασθούν σε ένα αλιευτικό πλοίο της 'Εταιρείας (Χαρίτος Μπρόντσερ) και θα σαλπάρουν για τα μαργαριτοφόρα μέρη της Αυστραλίας. Τρεις από τους τομάρους αυτούς Καλύμνιους θα εργαστούν ως 'βουτηχτές', άλλοι τρεις θα είναι οι 'κοραιοζιερπιδές' τους, τρεις θ' αποτελούν το πλήρωμα του σκάφους και ο τελευταίος θα κάνει χρέη μηχανικού.

Οι έμποροι μαργαριταρίων του Ντάρβιν θα παρακολουθούν με αγωνία τους Έλληνες 'βουτηχτές' στους οποίους σπρώχνουν όλες τους τις ελπίδες για την ανάσχεση της βιομηχανίας μαργαριταρίων, που απειλείται με καταστροφή...

Πριν από καιρό ο στόλος των 'μαργαριταράδικων' πλοίων — όπως τα ονομάζουν — απέλειτο από 300 σκάφη, που είχαν ως πληρώματα δύο χιλιάδες περίπου Άσιατες.

Ο πόλεμος, όμως, είχε ως αποτέλεσμα να διαλυθούν αυτός ο 'μαργαριταρένιος' στόλος κι' αυτό γιατί οι Άπλωνες είχαν καταφέρει να

επικρατήσουν προπολεμικά στη βιομηχανία μαργαριταρίων. Μόνο οι Γιαπωνέζοι ούτως μπορούσαν να κατέβουν στο βάθος, που έπρεπε, για να βρουν μαργαριτάρια. Μερικές δε φορές βουτούσαν σε βάθος 20 οργάνων.

Από την εποχή, ακόμη, του πολέμου η Αυστραλία, νη κυβερνήσι προσάθεσε να χρησιμοποιήσει λευκούς — και όχι 'Ασιατές' — βουτηχτές, αλλά χωρίς επιτυχία. 'Ακόμη και οι Μαλαισιανοί δεν ήταν σε θέση να βουτήξουν σε βάθος μεγαλύτερο από 12 ως 14 οργάνων. Τον περασμένο χρόνο η Αυστραλία αναγκάστηκε να δεχθεί και πάλι 35 Γιαπωνέζους δύτες, που έστειλε στη δυτική περιοχή, παρ' όλες τις επιβέσεις που της έδιναν από την αντιπολίτευση και τις εφημερίδες. Οι βουτηχτές από το Κόε-παγκ και τα 'Νησιά της Πέμπτης' κατώρθωσαν να μαζέψουν τόσα οστράκα, όσα χρειαζόντουσαν μόνο και μόνο για να κρατούν στη ζωή τη βιομηχανία μαργαριταρίων.

Τα οστράκα έχουν γίνει σήμερα περιζήτητα στην Αυστραλία και στην 'Αμερική'. Ένας τόννος από οστράκα κοστίζει σήμερα 700 λίρες Αυστραλίας. 'Αλλ' εκτός από την εμπορική σημασία, του πράγματος αν οι δουλειές της βιομηχανίας μαργαριταρίων πάνε καλά, θα μπορούσε να συντηρηθεί όλος εκείνος ο κόσμος, που ζει σήμερα στη βορειοδυτική πλευρά της απομακρυσμένης αυτής χώρας.

Στην περιοχή αυτή της Αυστραλίας, που έχει έκταση 950 περίπου τετραγωνικών χιλιομέτρων ζουν σήμερα λιγότεροι από 7000 λευκοί. Το περισσότερο μέρος αυτής της γης κατακλύζεται από μεγάλα κοπάδια αγελάδων και προβάτων. 'Ο πραγματικός, όμως, πλούτος του καθυστερημένου αυτού τόπου βρίσκεται κάτω από το έδαφος. 'Υπάρχουν πλούσια κοιτάσματα ψευδαργύρου, μολύβδου, χαλκού και σιδήρου, καθώς επίσης και σπανιωτέρων μετάλλων. 'Υπάρχουν επίσης στην ίδια περιοχή μεγάλα

κοιτάσματα πετρελαίου και ουρανίου.

Η Αυστραλία γνωρίζει ότι για να αξιοποιήσει αυτή τη πλούσια ακατοίκητη γη, πρέπει να στείλει εκεί πληθυσμό.

Τον περασμένο χρόνο η κυβέρνηση της Αυστραλίας ξεσηκώθηκε για να διεκδικήσει τα δικαιώματά της πάνω στη μαργαριτοφόρο περιοχή που από καιρό έδωγαν τα οστράκα τα νησιωτικά πλοία.

Αν οι δέκα Έλληνες σφουγγαράδες, που βρίσκονται τώρα στην Αυστραλία επιτύχουν από έργο που θα τους αναθέσουν, θα προσκληθούν εκεί κι' άλλοι βουτηχτές από τη Κάλυμνο. 'Ισως αυτή η επιτυχία των πρώτων Έλλνων δυτών στο ψάρεμα των μαργαριταρίων να σημάνει το τέλος των προβλημάτων του άγονου νησιού της Κάλυμνου.

Οι 15 χιλιάδες Έλληνες που ζουν στο γεμάτο βράχους αυτό νησί της Δυτικής Αυστραλίας έχουν ένα μόνο εισόδημα: Τα σφουγγάρια. 'Από πολλούς αιώνες οι σκληραγυρημένοι αυτοί νησιώτες διπλοαλάνουν βγαζόντας σφουγγάρια απ' το βυθό της Μεσογείου.

Έξ αιτίας όμως, της κρίσεως στο εμπόριο των σφουγγαρίων οι Καλύμνιοι βρέθηκαν στην ανάγκη κατά τα δύο τελευταία χρόνια να σκεπάζονται για ομαδική μεταναστεύση. Σήμερα 500 από αυτούς είναι έτοιμοι να φύγουν από το νησί τους για να αναζητήσουν την τύχη τους σε ξένα, μακρινά μέρη.

Τον περασμένο Σεπτέμβριο ο Αυστραλός Ευγένιος Γκόρμαν έπεσε κενός το ελληνικό νησί, ύστερα από σχετικές συνουσίες που είχε στη Γενεύη με την 'Επιτροπή Μεταναστεύσεως, για να δει από κοντά και να γνωρίσει τους Έλληνες σφουγγαράδες.

Στους νησιώτες με τους οποίους πήρε 'επαφή υπέβαλε μόνο δύο 'ερωτήσεις: Μπορούν οι Καλύμνιοι να 'βουτούν' τόσο καλά όσο και οι Γιαπωνέζοι; 'Εχουν ιδέα οι Καλύμνιοι από ψάρεμα οστράκων; 'Ο Αυστραλός πράκτορας λοιπόν διαπίστωσε ότι οι νησιώτες βουτηχτές μπορούν να κατέβουν σε βάθος 35 οργάνων και ότι είναι πολύ εύκολο γι' αυτούς να μάθουν τον τρόπο με τον οποίο ψαρεύονται τα μαργαριτοφόρα οστράκα.

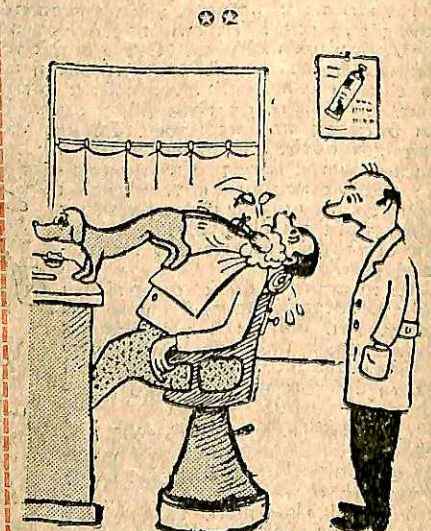
‘Ο Γκόρμαν ωστόσο ηρεμήσε τους νησιώτες ότι η ζωή στη βορειοδυτική Αυστραλία θα είναι μονότονη και σκληρή. 'Αλλ' οι κάτοικοι της Κάλυμνου ξέρονταν καλά τη σημασία αυτών των δύο λέξεων. Ζούν σ' ένα προσηνέμο βραχώδη τόπο. 'Ακόμη και την άνοιξη είναι δύσκολο να βρουν νερό κι' ένα πράσινο κομμάτι γης, πάνω στο οποίο στεγνώνουν άδονους λόφους της Κάλυμνου.

Αν πετύχουν στην ποσάγνισή τους να αναζωογονήσουν τη βιομηχανία μαργαριταρίων της Αυστραλίας τότε η Δικαιοκρατική 'Επιτροπή Μεταναστεύσεως για την Ευρώπη θα βοηθήσει τους Καλύμνιους — εσους θέλουν — να μεταναστεύσουν μαθαίνοντας σ' αυτούς την αγγλική γλώσσα δωρεάν στην Αυστραλία όπου υπάρχει εκπαιδευμένο πεδίο για να εργασθούν και να κερδίσουν αρκετά χρήματα.

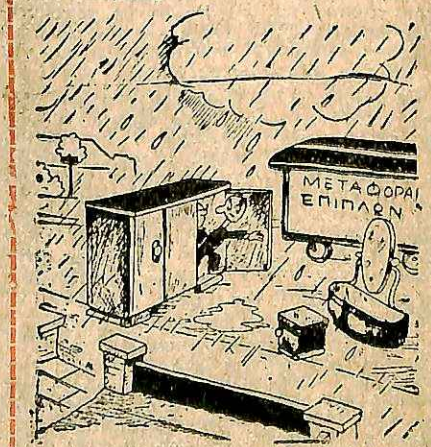
ΤΖΩΝ ΛΩΡΡΕΝΣ

Μπεμπέμα, φέρε μου, σε παρακαλώ, μιά άλλη πατασούρα! (Του 'Αρχέλαου)

‘Ο βοηθός μου πήρε άδεια, κύριε Γιάννη, κι' ανέλαβε ο 'Αζώρ το παπούτσι...

Σταμάτησε η βροχή, Κώστα! Μπορούμε πια να βγούμε!...

Όταν οι βασιλείς ΕΦΤΙΑΧΝΑΝ ΤΗ ΜΟΔΑ

Για να μούψουν τις ατέλειες και τις αναπηρίες τους

Η βασική επιδίωξη των σημερινών δικτατόρων της μόδας είναι το να μπορούν να επωφεληθούν όλοι απ' αυτήν. Δεν φτιάχνουν μοντέλα για ένα μόνον τύπο ανθρώπων, αλλά για όλους. 'Ο δικός τους τύπος είναι ο μέσος άνθρωπος. Αυτών θέλουν να εξυπηρετήσουν.

‘Αλλά δεν γινόταν πάντοτε έτσι. Στά παλιά χρόνια, τη μόδα την έφτιαχναν οι βασιλείς κι' οι βασίλισσες. Και την έφτιαχναν σύμφωνα με το δικό τους, το προσωπικό καλούπι. 'Όλοι οι άλλοι τους έμιμούσαν άμέσως, ακόμη κι' όταν ή νέα μόδα δεν τους πήγαινε ή τους στενοχωρούσε.

‘Αλλά να μερικά παραδείγματα, παρμένα από την ιστορία:

‘Ο βασιλιάς της 'Αγγλίας 'Ερρίκος Πλανταζενέ είχε παραμορφωμένα τελείως τα δάχτυλα των ποδιών. Για να κρύψει αυτή την ατέλεια, έπενόησε τα παπούτσια με τις μακρές και ανασχηματισμένες μύτες, που έγιναν άμέσως της μόδας! 'Εκείνοι που δεν είχαν διωγμένα δάχτυλα, δυσκολεύονταν στο περπάτημα, γιατί τα πόδια τους 'έπλεαν' μέσα σ' αυτά τα παπούτσια. Κι' ωστόσο, τα φορούσαν κι' ήταν εύτυχεις γιατί μπορούσαν να μιμηθούν τον ήγεμόνα.

Στη Γαλλία, οι κόρες του Λουδοβίκου 9ου, είχαν πολύ μεγάλα και κακοφτιαγμένα πόδια. 'Επενόησαν, λοιπόν, τα φορέματα με σούρες, που τα έκρυβαν τελείως.

Οι ανασχηματισμένοι δαντελωτοί γιακάδες ήταν, έξ' άλλου, εμπνεύσεις της 'Ελισάβετ της Αυστρίας, που είχε χοιράδες στο λαιμό. Οι γιακάδες αυτοί έκρυβαν την πάθησή της.

Κατά το 1461, ο δούκας της Βουργουνδίας Φίλιππος ο 'Αγαθός, έπαβε 'μια κακή ασθένεια με μεγάλο πυρετόν', πιθανότατα κάποιο εξανθηματικό νόσημα. Οι γιατροί διέταξαν τότε να του ξυρίσουν το κεφάλι. 'Αλλά τα μαλλιά του δεν ξαναφύτρωσαν κι' ο δούκας, όταν έγινε καλά, ντρεπόταν να εμφανισθεί με αυτό το γυμνό κεφάλι.

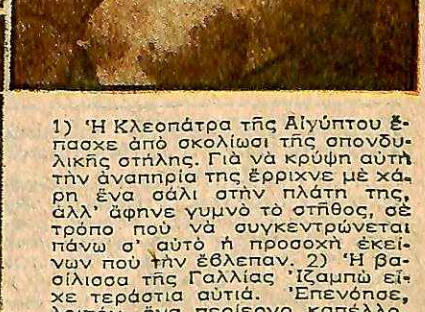
‘Εβγαλε, λοιπόν, μία διαταγή, που όριζε ότι όλοι οι ευγενείς έπρεπε να ξυρίσουν με τον ίδιο τρόπο το κεφάλι τους. Οι ευγενείς αντιστάθηκαν. Συνεστήθησαν τότε ειδικά σώματα, που τους έπιαναν και τους υποχρέωναν με τη βία να υποβληθούν στο ξύρισμα του κεφαλιού. Περισσότεροι από 5000 ευγενείς έχασαν μ' αυτό τον τρόπο τα μαλλιά τους. 'Εγιναν τότε της μόδας τα πολύ πλατιά καπέλλα, που έκρυβαν ολόκληρο το κεφάλι. 'Εκείνοι που τα φορούσαν, δεν τα έβγαζαν ποτέ, ακόμη και μέσα στα σπίτια τους.

Στο μεταξύ, η μόδα των ψηλών δαντελωτών γιακάδων, που είχε έπινονθή από την 'Ελισάβετ της Αυστρίας, είχε περάσει. 'Αλλά, τον επόμενο αιώνα, στην εποχή του 'Ερρίκου 2ου, οι βασιλικές πριγκίπισσες της Γαλλίας έπασχαν όλες από εξώφθαλμο βρογχοκήλη. Οι ψηλοί γιακάδες ξαναγίναν τότε της μόδας.

Τα κρινολίνα, έξ' άλλου, έπενόησαν κατά την εποχή του Καρόλου του 'Ωραίου και χρησίμευαν για να κρύβουν την έγκυμοσύνη. Τον επόμενο αιώνα, ξαναγίναν της μόδας, χάρις σε μία βασιλική πριγκίπισσα της 'Ισπανίας, που ήταν έγκυφοισμένη.

Στον αιώνα του Φραγκίσκου 2ου, οι άνδρες βρήκαν, ότι η μεγάλη κοιλιά έκανε επίβλητη

4) Η Μαρία των Μεδίκων είχε το πίσω μέρος του κρανίου ολόγιο και κακοφτιαγμένο. Για αυτό έπενόησε τους γιακάδες σε σχήμα βεντάλιας που τα έκρυβαν. 5) Τα μανίκια 'βεντούφ' έπενόησαν από την αυτοκράτειρα 'Ιωσήφίνα, που ήθελε να κρύψει τους αδύνατους και γυροτούς ώμους της. 6) Το στομάχι κι' η κοιλιά της αυτοκράτειρας Ευγενίας προεξείχαν. Οι μοδίστες της εποχής έπενόησαν, λοιπόν, φορέματα που άφηναν ακάλυπτο όλο το επάνω μέρος του στήθους κι' έκρυβαν κάτω από αναρίθμητους πλισσέδες το στομάχι και την κοιλιά.

1) Η Κλεοπάτρα της Αιγύπτου έπασχε από σκολίωση της σπονδυλικής στήλης. Για να κρύψει αυτή την αναπηρία της έριχνε με χάρη ένα σάλι στην πλάτη της, αλλά άφηνε γυμνό το στήθος, σε τρόπο που να συγκεντρώνεται πάνω σ' αυτό η προσοχή εκείνων που την έβλεπαν. 2) Η βασίλισσα της Γαλλίας 'Ιζαμπή είχε τεράστια αυτιά. 'Επενόησε, λοιπόν, ένα περιεργό καπέλλο, που τα έκρυβε ολόκληρα. 3) Η 'Ελισάβετ της Αυστρίας έπενόησε τους ψηλούς δαντελωτούς γιακάδες για να κρύψει τις χοιράδες που είχε στο λαιμό.

«τρομερότη της γκιλλοτίνας» Σαιν-Ζυστ, που έπασχε από χοιράδες.

Αυτός φορούσε πάντα μία πελώρια γραβάτα, που την έβγαζε μόνο όταν κοιμόταν.

Οι γιακάδες σε σχήμα βεντάλιας, έπενόησαν, έξ' άλλου, από τη βασίλισσα της Γαλλίας Αικατερίνη των Μεδίκων, που ήθελε μ' αυτό τον τρόπο να κρύψει το πίσω μέρος του κρανίου της, γιατί, σύμφωνα με όσα γράφουν σχετικά μ' αυτό το ζήτημα οι προσεβύτες της 'Ισπανίας και της Αυστρίας, το κεφάλι της ήταν σ' αυτό το μέρος ολόγιο και κακοφτιαγμένο.

Τα μανίκια 'μπουφάν', έξ' άλλου, οφείλονται στην αυτοκράτειρα 'Ιωσήφίνα, που, όταν άρχισε να προχωρήσει η ηλικία, θέλησε από φιλαρέσκεια να κρύψει μ' αυτά τους αδύνατους ώμους της.

Όπως βλέπετε, στα παλιά χρόνια, άρκοσε ένα καπρίτσιο ή μία αναπηρία ενός ήγεμόνα ή μιας βασίλισσας, για να δημιουργηθεί μία καινούργια μόδα. Τα πράγματα δεν γίνονται σήμερα έτσι. Όμως, σημαίνει, όμως, ότι γίνονται καλύτερα...

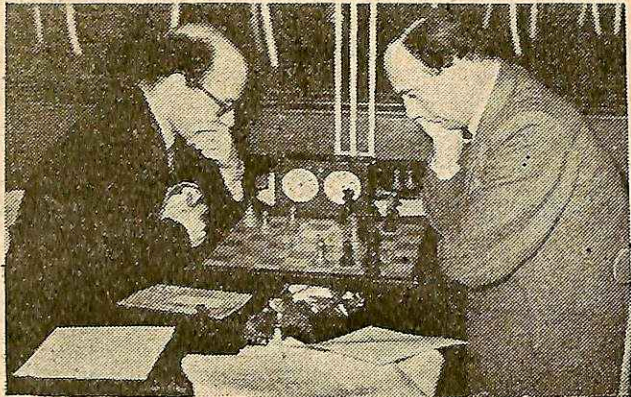
Στην εποχή μας οι βασιλιάδες είναι ελάχιστοι και δεν έχουν, άλλωστε, τη δύναμη να επιβάλλουν στη μόδα τις θελήσεις τους. 'Όμοιοι σ' αυτό το ζήτημα με τους κοινοί θνητούς, υποτάσσονται πρόθυμα στις βελήσεις και τις επιταγές της.

‘Αλλά τη θέση των έχουν πάρει άλλοι. Προκειμένου για τη γυναικεία μόδα, είναι αναμφισβήτητη η επιδραση των αστέρων του κινηματογράφου. Κάθε μία από τις μεγάλες βεντέτες έπβαλε την εποχή της λαμψέας της στη μόδα τις ατομικές προτιμήσεις και τα καπρίτσια της. Και το ίδιο γίνεται πάντοτε.

Η εποχή μας διεμόρφωσε όμως κι' ένα είδος γενικού στρατηγείου της μόδας, που είναι η περίφημη Ρυ ντε Λα Παί στο Παρίσι. Τα προστάγματα του ίσχυαν ως προχτές ακόμη για όλη τον κόσμο. 'Αλλ' από κάμποσο καιρό, η επιδραση των μεγάλων παρισινών ραπτόν, δεν είναι τόσον απόλυτη, όπως στο παρελθόν. Πολλές χώρες, όπως η 'Αγγλία, οι 'Ηνωμένες Πολιτείες, η 'Ιταλία κλπ., αγωνίζονται σήμερα για να δημιουργήσουν δική τους μόδα.

‘Ετσι η μόδα δεν οφείλεται πια σε καπρίτσια και προσωπικές προτιμήσεις όπως στο παρελθόν. 'Εγινε, τούναντιον, περισσότερο καθολική.

‘Ο σκοπός της είναι να εξυπηρετήσει το σύνολον κι' όχι ωρισμένα μόνον άτομα.

Ο 'Αλεξάντερ και ο Μπροστάιν κατά τη διάρκεια του αγώνα τους.

ΕΝΑΣ ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΚΑΚΙΟΥ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Κράτησε 13 ώρες και 35 λεπτά

Ένας σκληρός, άλλ' είρηνικός, εύτυχως, αγώνας έγινε πριν από λίγον καιρό στην πόλη Χέιστινγκς της Νοτίου Αγγλίας. Αντίπαλοι του πεισματικού αυτού αγώνα, που διήρκεσε 13 ώρες και 35 λεπτά ήταν ο διάσημος Ρώσος σκακιστής Μπροστάιν και ο 'Αγγλος πρωταθλητής 'Αλεξάντερ. Ποιος τώρα βγήκε τελικά νικητής από τον διεθνή αυτόν αγώνα σκακιού, θα το δούμε παρακάτω στη περιγραφή του.

Το σκάκι είναι ένα από τα πιο παλιά παιχνίδια και έχει τις ρίζες του βαθιά μέσα στη βρετανική ζωή. Η βασίλισσα 'Ελισάβετ Α' λάτρει αυτού το υπομονητικό παιχνίδι, με το οποίο περνούσε τις περισσότερες ώρες της. Οι ιστορικοί αναφέρουν επίσης ότι το 1787 υπήρχαν στην 'Αγγλία 26 οικογένειες, που είχαν στοίχισι τα οικόσημά τους με θέματα από το σκάκι.

'Αλλά και σήμερα ακόμη είναι πολυάριθμοι οι λάτρεις αυτού του παιχνιδιού. Υπαρχουν, όμως, αρκετοί που εξακολουθούν να θεωρούν το σκάκι ως «παιχνίδι του σαλονιού».

Το σκάκι μπορεί να πη κανείς ότι είναι από τα λίγα παιχνίδια, που δεν έχουν παίκτες επαγγελματίες. Σήμερα υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός σπουδαίων παικτών, που θεωρούνται «άσσοι» στους διεθνείς αγώνες, παρ' όλα όμως αυτά δεν υπάρχουν επαγγελματίες κίνησι σ' αυτό το παιχνίδι, αξία ν' αναφερθώ. 'Η κατάστασι δέ του σκακιού στο πινάκα άθλο-

παιδιών της 'Αγγλίας δικαιολογείται από το γεγονός ότι τα Πανεπιστήμια της 'Οξφόρδης και του Καίμπριτζ δίδουν βραβεία στους παίκτες του.

Στη Ρωσία όμως το σκάκι είναι εθνικό παιχνίδι και θεωρείται σαν μια ανώτερη, εκδήλωση πνευματικής καλλιέργειας. Στους διάσημους δε σκακιστές και στους δυναμικούς ερασιτέχνες, δίνουν και τον καιρό και τα οικονομικά μέσα που τους επιτρέπουν να καλλιεργούν το ταλέντο τους. Ο Νικολάι Μπονδίνικ που ήταν παγκόσμιος πρωταθλητής από το 1948 κάνει διαλέξεις στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας, και μπορεί συγχρόνως ν' αφιερώσει το μισό του χρόνο αποκλειστικά στη μελέτη του σκακιού. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι από τους 30 περίπου τίτλους «Γκραντ Μάστερ», που έχει δώσει η διεθνής 'Ομοσπονδία Σκακιστών σε ισάριθμους παίκτες, τους 16 πήραν οι Ρώσοι.

Ενώ, όμως, το θάρρος των Ρώσων παικτών είναι αναμφισβήτητο, είναι επίσης γεγονός ότι κατά τα τελευταία χρόνια... διάτασαν να παρουσιασθούν στην 'Αγγλία. Όταν προσκλήθηκαν να λάβουν μέρος στο πρώτο αγώνα του Διεθνούς Συμβουλίου Σκακιστών, που έγινε στο Χέιστινγκς της Νοτίου 'Αγγλίας, όλοι περίμεναν ότι θ' αρνηθούν και πάλι, γιατί είχαν περάσει 19 χρόνια από τότε που οι Ρώσοι δεν είχαν λάβει μέρος σ' ένα τέτοιο αγώνα.

Οι 'Αγγλοι παίκτες λοι-

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Είναι φρόνιμο να γνωρίζεις τ' αδυνατά σου σημεία. Δεν πρέπει όμως να επιτρέπεις να τα γνωρίζουν και οι άλλοι.

Ποτέ δεν θα έχω μια καλή τύχη ή άνδρας που έχει μια κακή γυναίκα.

Τα νεύρα δεν είναι μια χρονική διάρκεια ζωής, αλλά μια διανοητική κατάσταση. Δεν είναι κόκκινα μάγουλα, κοκκινά χείλη κι' ευλύγιστα γόνατα. Είναι μια ιδιοσυγκρασία της θελήσεως, μια ιδιότητα της φαντασίας, ένα σφόνδυλο των συγκινήσεων. Είναι μια δροσερότης των μεγάλων σκιρτημάτων της ζωής. Νεύρα σημαίνουν μια από ιδιοσυγκρασία επικρατούμενη του θάρρους επί της δειλίας, της δίψας για περιπέτειες αντί της άνετης ζωής. Αυτό συνήθως ορίζεται σ' έναν άνθρωπο πενήτα χρόνων παρ' ό'τι ένα παιδί είκοσι χρόνων. Κανείς δεν γεννιέται επειδή ζή έναν αριθμόν ετών. Οι άνθρωποι μεγαλώνουν από την εγκατάλειψιν των ιδανικών τους.

Το μεγαλύτερο από τα λάθη είναι να μην έχεις συνείδησι κανέναν.

Καρλάλ

πόν, που ανυπομονούσαν ν' απολαύσουν τους εξακουστούς Ρώσους σκακιστές, ευχαρίστησαν εξαιρετικά, όταν έμαθαν ότι επρόκειτο να έρθουν δύο, ο Ντάβιετ Μπροστάιν, ηλικίας 29 ετών, που κάνει διαλέξεις για το σκάκι στο 'Ινστιτούτο Ξένων Γλωσσών της Μόσχας και ο 'Αλέξανδρος Τόλους, ηλικίας 42 ετών, που είναι ραδιοφωνικός ανταποκριτής στο Λένινγκραντ. Και οι δύο αυτοί είχαν λάβει τον τίτλο του «Γκραντ Μάστερ».

Τ'ας δούμε τώρα πώς έγινε ο αγώνας του Χέιστινγκς.

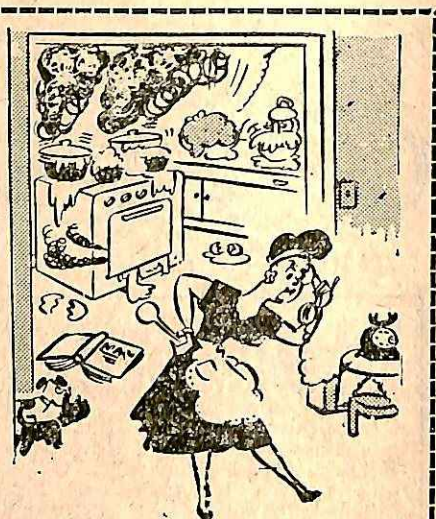
Μετάξυ των δέκα παικτών που έλασαν μέρος, ο κύριος αντιπρόσωπος της 'Αγγλίας ήταν ο συνταγματάρχης 'Αλεξάντερ, ηλικίας 44 ετών, υπαλλήλος του Φορέιν 'Οφίς. Ο σκακιστής αυτός ήταν άλλοτε καθηγητής σ' ένα από τα καλύτερα σχολεία του 'Ηνωμένου Βασιλείου. Κατά το διάστημα της πολυάσχολης ζωής του έπιδρασε ως ερασιτέχνης και διεκρίθηκε για το άριστο παίξιμό του. Το 1938 κέρδισε τον τίτλο του πρωταθλητού της 'Αγγλίας και άξιζει να σημειώσω ότι κατά το 1946 νίκησε το διάσημο Ρώσο σκακιστή Μπονδίνικ.

Πριν από τον αγώνα του Χέιστινγκς, όλες οι αγγλικές εφημερίδες έγραψαν κολακευτικά σχόλια για το ταλέντο του Μπροστάιν, για τον όποιον πολλοί στοινιατίζαν ότι θα κέρδιζε. 'Ολόκληρα άρθρα των πιο σοβαρών εφημερίδων αναφέρονταν στη σιδερένια επίμονη και το εξαιρετικά επιθετικό στυλ του Ρώσου σκακιστού, καθώς και στη μεγάλη του πείρα και το πνευματικό του σθένος, που όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της λεπτής και δύσκολης μελέτης που έχει κάμει πάνω στο σκάκι.

Αντίθετα, οι εφημερίδες αφιέρωσαν ελάχιστα σχόλια στον ερασιτέχνη 'Αλεξάντερ, ο οποίος μπορεί να «προπονηθεί» μόνο τις ώρες, που του αφήνει ελεύθερος η δουλειά του. Το αποτέλεσμα όμως ήταν καταπληκτικό. Ο 'Αλεξάντερ μοιράστηκε τις μεγαλύτερες τιμές με τον Μπροστάιν. Κάθε ένας τους έφτασε από 6 1/2 βαθμούς. Ο Βρετανός σκακιστής νίκησε τόσο τον Μπροστάιν όσο και τον Τόλους. Και χρειάστηκαν 120 κινήσεις κατά τον αγώνα αυτόν, που, όπως αναφέραμε πιο πάνω, κράτησε 13 ώρες και πλέον. Στο παιχνίδι με τον Τόλους ο 'Αλεξάντερ νίκησε με 28 κινήσεις.

Οι Ρώσοι σκακιστές κατά τη διάρκεια του αγώνος συμπεριφέρθηκαν με μεγάλη ευγένεια και κατέπληξαν τους άλλους παίκτες, τόσο για αθλητικό τους πνεύμα, όσο και για την αποφασιστικότητα τους. Ο 'Αλεξάντερ μίλησε κολακευτικά για τη γοητεία και τα φιλικά αισθήματα του Μπροστάιν.

Σήμερα σε πολλά κράτη το σκάκι διδάσκεται και στα σχολεία. Κι' αυτό, γιατί το θεωρούν ως ένα από τα ευγενή σπορ που «ακονίζει» τη κρίσι και καλλιεργεί την υπομονή και την ευστροφία του πνεύματος των μαθητών.

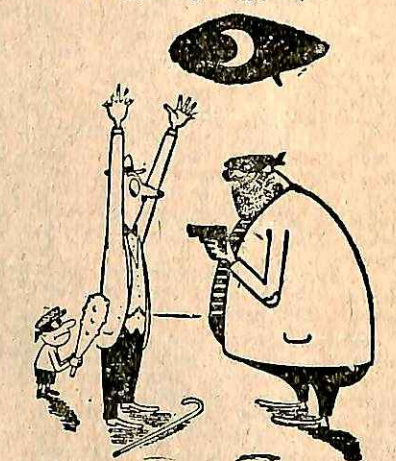

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

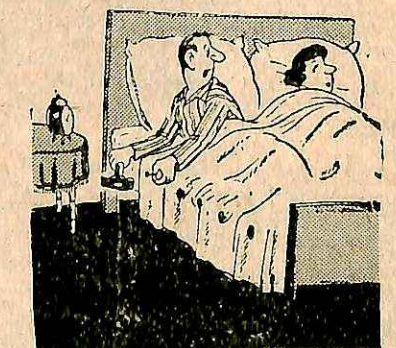
Χρηστάκη, και σήμερα θα φάμε στο εστιατόριο!

Κόμωσις... χήνας!

Μη φοβάσαι! Είναι ο μικρός. Του μαθαίνω τη δουλειά...

Ο σύζυγος: 'Η ιδέα σου, αγαπή μου! Ποιος μπορεί να καρφω- νη αυτή την ώρα;

Τρογική Πρωτομαγιά

Με σκυφτό το κορμί και κουρασμένο βήμα κατέβηκε ο κύρ-Γιώργης φλεράκης από το λεωφορείο και τράβηξε για το Δαφνί.

Εκεί μέσα, πίσω απ' αυτά τα παρθένα, είναι κλεισμένη, από δυο χρόνια, η κόρη του Ρηνούλα. Ένας αναστεναγμένος φούσκωσε τα στήθη του. Κιττάζε το ρολόι του. Δύο η ώρα. Ήταν νωρίς ακόμα για την επίσκεψι και αντί να περιμένει έξω από την πόρτα, απλώσε το μαντίλι του πάνω στο πεζούλι της εκκλησούλας, που βρίσκεται εκεί κοντά, και κάθισε για να περάσει λίγο η ώρα. Αφής τη μαρτιά του να πλανηθεί αφηρημένα στο ήσυχο τοπίο.

Μαζί με τη ματιά του, όμως, πλανήθηκε γοργά και η σκέψι του στα περασμένα. Μια ζωή όλο πίκρες και παραπονο, από τον καιρό που πέθανε η γυναίκα του, αφήνοντας στη Ρηνούλα δώδεκα χρόνων κοριτσάκι, γλυκό και άμορφο σαν αντίδοτο. Γι' αυτό το κοριτσάκι θυσίασθηκε και δεν ξαναπαντρεύτηκε ο κύρ-Γιώργης φλεράκης.

Κουράστηκε πολύ ως πού να τη μεγαλώσει τη Ρηνούλα του, προσματώντας να μη της λείψι τίποτα. Της έχτισε μαλίστα κι' ένα ωραίο σπίτι για προίκα της. Τέλος την αρραβώνιασε μικρή για να μην την αποκαρδίσει, μ' ένα νέο που τον αγαπίσε εκείνη. 'Ετσι η ευτυχία κοριτσιού του τον έκανε να ξεχάσει τον στερημένο εαυτό του από χνάρα της ζωής.

Σήμερα Πρωτομαγιά. Γύρισαν από τα Παθία και οι τρεις τους. 'Εκείνος, η Ρηνούλα και ο αρραβωνιστός της. Χαρούμενοι τραγουδούσαν «του Μαγιού ζημερώνει η δούλη», φορτωμένοι λουλούδια και αγνή, ένα μεγάλο στεφάνι καμωμένο μ' ένα βιοτέχνη και τριαντάφυλλα, από Περνώντας, στάθηκαν έξω από το Περνώνιο σπίτι, που ήταν έτοιμο και να φωνάσει το έρωτευμένο ζευγάρι.

Το καμάρωσαν, μπήκαν μέσα, άναψαν όλα τα φώτα και το γέλιο γέμισε τις άδειες κάμαρες.

Τη σκάλα, να κρεμάσωμε το «Μάν» μας, ξεφώνισε η Ρηνούλα. Με πόση χαρά κουβάλησε κι' άκουμπησε τη σκάλα, ο κύρ-Γιώργης στην πρόσοψι του σπιτιού! Με πόση χαρά άρπαξε το στεφάνι ο αρραβωνιστικός της Ρηνούλας! Φηλά! Πιο ψηλά, αγάπη μου! φώναζε εκείνη στον αγαπημένο της. Ένα σκαλι ακόμα και θάφτανε να κορφώσει ψηλά το κορμί.

Πότε γλυστόρησε η καταραμένη σκάλα και πώς βρέθηκε ο Σίμος στα πόδια τους νεκρός, δεν πρόφτασαν να το καταλάβουν! Ένα μόνο θυμάται ο Γιώργης φλεράκης: Το σπαρακτικό κλάμα και γέλιο μαζί της Ρηνούλας που θ' άνηψι σ' αυτή του, ως την τελευταία του νύνη.

Αναίσθητη την κουβάλησε στο σπίτι, ενώ άλλοι πανηγυρίζε- της Πρωτομαγιάς, γειτόνοι, μαζύ μ' έναν άστυφύλακα, φρόντισαν να μεταφέρουν το νέο στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών κι' από εκεί στο σπίτι του, για να τον κλάψι ή μπτε-

ρα του. Μή μήπως κι' αυτός δεν θρήνησε και δεν κλαίει αδιάκοπα δυο ολόκληρα τώρα χρόνια, την ακριβή του Ρηνούλα, το λατρευτό του κοριτσάκι με το χαμένο λογικό του; Χτές το είχε τηλεφωνήσει ο γιατρός από το ψυχιατρείο πώς τον ήθελε. Με την ψυχρή γεμάτη ανησυχία πήρε το συνθηδόμενο μπουκέτο, που της πηνάινε κάθε φορά - βιοτέχνης και τριαντάφυλλα - και τράβηξε για το Δαφνί.

Σκούπισε τα θολωμένα από τα δάκρυα ματιά του και σηκώθηκε.

Ήταν παραμονή Πρωτομαγιάς όπως και τότε. Λουλούδια λουλούδια κι' έπειτα αίμα... Ήξερε πως τα λουλούδια ήταν η χαρά της. Κι' όταν της τάφανε ο πατέρας της, έπλεκε χαρούμενη με τα λεπτά δαχτυλά της το «Μάν». Αυτή ήταν η τρέλλα της. Να μη μιλά και να πλέκει στεφάνια μ' ό,τι ευρίσκε.

Ο φλεράκης προχώρησε προς το ψυχιατρείο με την καρδιά ραγισμένη από τον πόνο. Μια νοσοκόμα τον έμπασε στο γραφείο του Διευθυντού. Με την αγκαλιά γεμάτη από λουλούδια, στάθηκε στο κατώφλι και κίτταζε το γιατρό.

Περάστε, κύριε φλεράκη, του είπε εκείνος μ' ένα χαμόγελο. Έχω ευχάριστα νέα...

Τα πόδια του κύρ-Γιώργη λύγισαν και τα λουλούδια σκορπίστηκαν στο πάτωμα. Ο γιατρός με το νοσοκόμα τον έβαλαν να καθίσει σε μια πολυθρόνα.

Δεν χρειάζονται, σήμερα λουλούδια, κύριε φλεράκη! Δεν θα σας τα ζητήσω η Ρηνούλα σας... Χτές βράδυ έγινε κάποιο θαύμα! Κάτι τέτοιες στιγμές περιμένουμε εμείς οι γιατροί!

Ο κύρ Γιώργης έκανε το σταυρό του, και κίτταζε το γιατρό σαν να μην πίστευε σ' αυτά του.

Χτές το βράδυ, συνέχισε ο γιατρός - κάναμε ένα μικρό πείραμα. Της δώσαμε αρκετά λουλούδια στα χείρα. Τα πήρε με χαρά. 'Αρχισε, πάλι, να πλέκει το «Μάν» της, όταν οι νοσοκόμες άρχισαν να τραγουδούν «του Μανιού ζημερώνει η αγνή»... Ξαφνικά, η Ρηνούλα σταμάτησε το πλέξιμο των λουλουδιών, κίτταζε γύρι της και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Ήταν η πρώτη φορά που έκλαινε. Έπειτα λιποθύμησε. Όταν συνήλθε, ζήτησε τον πατέρα της...

«Γι' αυτό σας τηλεφώνησα, κύριε φλεράκη. 'Η κόρη σας έχει συνέλθει... Κλαίει που και πού, αλλά μπορεί και να μιλεί... Για να είμαι ακόμα πιο βέβαιος, την έβαλα να μου διηγηθώ τι θυμάται από το έπεισοδιο. Και μέσα σε αναφυλλήτα, δεν παρέλειψε την παραμικρή λεπτομέρεια. Είναι λυπημένη, αλλά δεν είναι πια τρελή! Μπορείτε να την πάρετε, γιατί έφαγε πια να ξεχωρίσει από μας. Έχει ανάγκη από την παρηγοριά σας... Το περιβάλλον εδώ είναι επικίνδυνο πια γι' αυτήν, ενώ το σπίτι της θα την απασχολήσει, και η συντροφιά σας θα της ησυχάσει την ψυχή...

Και γυρίζοντας στη νοσοκόμα: Πηνάινε να τη φέρω, της είπε. Ο Γιώργης φλεράκης περίμενε όρθιος στη μέση του γραφείου. 'Η πόρτα άνοιξε σε λίγο κι' η Ρηνούλα, ντυμένη, έτοιμη, στάθηκε στο κατώφλι.

Πατέρα! φώναξε, όλησέ με.

Κι' έπεσε στην αγκαλιά του με τα ίδια λόγια αυτά που του έλεγε άλλοτε. Εκείνος τη φίλησε, της μίλησε, τη χαίδεψε και με τα μάτια βουρκωμένα πατέρας και κόρη αποχαιρέτησαν το γιατρό, που χαμογελούσε ικανοποιημένος. Πάμε στο σπίτι, πατέρα, του ψιθύρισε φειδωμένα.

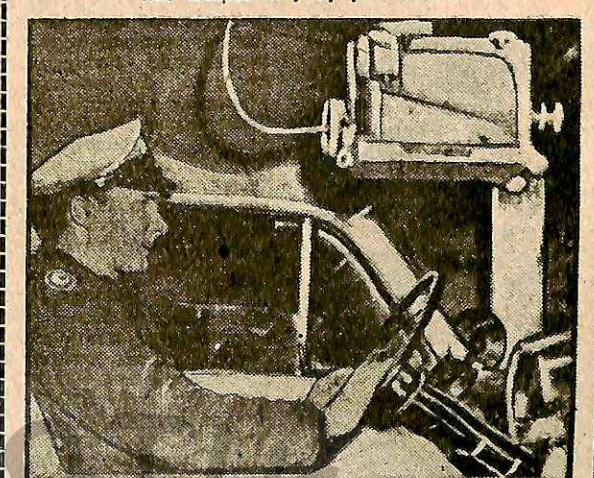
Ναι, Ρηνούλα μου! Το σπίτι σε περιμένει δυο χρόνια τώρα!

Με το κεφάλι ακουμπισμένο στον ώμο του η Ρηνούλα, μέσα στο ταξί που τους πηνάινε σπίτι τους, δεν έπαψε να σιγοκλαίει. Ξαφνικά σαν να την πλημμύρισε και πάλι οι ανυμνήσεις ψιθύρισε: Αύριο είναι Πρωτομαγιά, πατέρα! Θα πλέξω το στεφάνι του «Μάν» και θα το κρεμάσω στο σταυρό πάνω στον τάφο του... 'Εκείνος την έσφιξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε, δίχως να πη τιποτα, ΜΙΡΑΝΤΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ ΠΕΚ

Στο δρόμο Παρισιού-Τουκέ, παρ' ό'τι γόνιμα σκοτωθή την περασμένη βδομάδα ένα από τα πιο λαμπρά αστερία του κινηματογράφου: ο Γκρέγκορυ Πέκ. Μετά το δυστύχημα, από το οποίο βγήκε ως εκ θαύματος σώος και άδελφής, ο Γκρέγκορυ κυττάζει το τελευταίο κατεστραμμένο αυτοκίνητό του, που οδηγούσε ο ίδιος και άπορεί πώς τη γλύτωσε!...

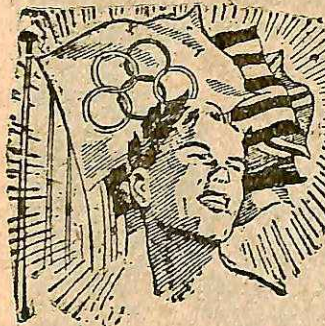
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΒΑΤΩΝ

Στην Πολιτεία Ουάσινγκτον της 'Αμερικής, η τροχαία εφοδίασε τα αυτοκίνητά της με κινηματογραφικά μηχανήματα λήψεως, που φιλιάρουν κάθε παράβασι και την προβάλλουν κατόπιν στον παραβάτη, που δεν παραδέχεται το σφάλμα του, όταν κληθώ να πληρώσει το αμολογούν πρόστιμο. Ο αδιάφευκτος αυτός μάρτυς θα κάνει πολλούς οδηγούς αυτοκινήτων να λοικευθούν και να προσέχουν στο μέλλον τους κανονισμούς της τροχαίας.

ΦΑΡΜΑΚΟ ΓΙΑ ΚΑΛΟΥΣ

Αν έχετε κάλους, αναφέρει ο 'Αμερικανός γιατρός Χ. Χάρρισον, που δεν έχουν προχωρήσει πολύ σε βάθος και σε όγκο, μπορείτε να τους βγάλετε με τον εξής απλούστατο τρόπο. Τοποθετείτε πάνω στον κάλο μια λεπτή φέτα από λεμόνι και την προσκολλάτε εκεί με λίγο λευκόπαστι, για να κοιμηθείτε μ' αυτή όλη τη νύχτα. Αν το κάνετε αυτό δυο τρεις φορές, την τεταρτή μέρα θα βγάλετε τον κάλο σας με μεγάλη ευκολία και πρό παντός τελειώς αναδύνα.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΘΛΗΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΒΕΡΝΗΣ

Θα μετάσχουν πρωταθλη-
ται από 29 ευρωπαϊκές
χώρες

Το Πανευρωπαϊκό Άθλη-
τικό Πρωτάθλημα, που θα
γίνει από τις 25 μέχρι τις
29 Αυγούστου του 1954 στο
στάδιο Νόυφελντ της Βέρ-
νης, συγκινεί τους φιλά-
θλους όλου του κόσμου από
τις ημέρες αυτές. Θάνα-
σχέδον σαν μία μικρή "Ο-
λυμπιάδα". Άσους του παγ-
κόσμιου αθλητισμού απ' όλη
την Ευρώπη, θα διεκδική-
σουν με μεγάλο πείσμα το
στεφάνι του νικητού και η
άμιλλα για την επιτυχία
νέων ρεκόρ, θάνα πραγμα-
τικά συναρπαστική.

Σ' ένα εμπνευσμένο πρό-
λογο του, ο πρόεδρος της
Διεθνούς "Αθλητικής Ομο-
σπονδίας, Λόρδος Μπάκλεϋ
που οι Έλληνες φιλάθλοι
είχαν την ευτυχία να τον
δουν ν' αγωνίζεται στο
Στάδιο μας στο δρόμο 400
μ. μετ' εμπόδιων με τον
«Αχιλλέα» του Λονδίνου,
γράφει:

«Ξέρω πόσον περίπλοκη
είναι η διοργάνωση των
Πανευρωπαϊκών Άθλητικών
Αγώνων, ξέρω όμως έ-
πίσης πόσον οι Έλβετοι
φιλοι μας είναι ικανοί να
φέρουν σε πέρας αυτή τη
μεγάλη προσπάθεια.

«Μέσα σ' ένα κόσμο
πάντα διηρημένο σε αντί-
μαχόμενα στρατόπεδα, ο
αθλητισμός είναι το μο-
ναδικόν στάθμην συνεν-
νόησης. Γι' αυτό, εμείς
οι άθληταί έχουμε να
διαδραματίσουμε σπου-
δαίο ρόλο.

«Τα μάτια όλων των
φιλάθλων του κόσμου
θάνα στραμμένα προς τη
Βέρνη κατά την εβδομά-
δα του Πρωταθλήματος
και χωρίς στα σύγχρονα
μέσα τηλεοπτικής, η
εκατομμύρια ανθρώπων
θα γνωρίσουν τη συγκί-
νηση και των ενδοστα-
σμών των αγώνων αυτών.

«Τελικά, όταν οι νικη-
ταί θα χειροκροτηθούν,
θα μπορέ, νομίζω, να πώ
και με δίκαια, ότι ο νέος
δεσμός αμοιβαίας κατα-
νόησης σφηνωλάτηθηκε
ανάμεσα στους λαούς
που αγαπούν τα σπορ».

Η Έλλάς, κοίτις του
αθλητισμού και «μητέρα
των χρυσαστεφάνων α-
θλων», όπως είπε και ο
Πίνδαρος, θα ευφανίσθ

Ο Διεθνής ΣΗΜΒΟΛ

στη Βέρνη αθλητική ομάδα
ανταξία των παραδόσεων
και της σημερινής θέσεως
της στον ευρωπαϊκό αθλητι-
κό στίβο. Ο Πετράκης, ο
Σίλλης, ο Δεπάστας, ο
Κωνσταντινίδης, ο Θεοδωρά-
κης, ο Καμπάδης, ο Σμυρ-
νιώτης, ο Ρουμπάνης, ο Ευ-
σταθιάδης, ο Γιαταγάνης, ο
Παπαγεωργίου, ο Μαρσε-
λος και πολλοί άλλοι ως τό-
τε, θα θέσουν υποψηφιότη-
τα για την κατάκτηση θέσε-
ων στην εθνική μας ομάδα, που
θα εκπροσωπήσει τα έλλη-
νικά χρώματα στους Πανευ-
ρωπαϊκούς.

Βέβαια, όσοι κατέχουν
τον ευρωπαϊκό αθλητισμό,
δεν μπορούν να περιμένουν
νίκες από τους αθλητάς μας.
Θάνα καλή κατάκτηση αν
οι επίλεκτοί μας καταρθώ-
ναν να προχωρήσουν στους
ημιτελικούς, και εξαίρετική
επιτυχία αν δυο-τρείς του-
λάχιστον αξιωθούν να λά-
βουν μέρος σε τελικούς α-
γώνες. Άνεξάρτητα όμως
απ' τις επιτυχίες στους α-
γώνες, η συμμετοχή μας εί-
ναι επιβεβλημένη και η εμ-
φάνισή μας στο στίβο της
Βέρνης απαραίτητη.

Η διοργανωτική επιτρο-
πή των αγώνων έστειλε
προσκλησεις στην Έλλάδα,
στην Ελβετία, στη Μεγάλη
Βρετανία, στη Ρωσία, στη
Γερμανία, στην Γαλλία, στη
Φινλανδία, στην Αυστρία,
στο Βέλγιο, στη Δανία,
στην Ισπανία, στην Ουγ-
γαρία, στην Γιουγκοσλαβία,
στην Ιρλανδία, στην Ιτα-
λία, στην Ισλανδία, στη

Ο Βασίλης Σίλλης, έλπιδα της Έλλάδος
στο δρόμο 400 μ., που θα μετάσχει στους
Πανευρωπαϊκούς αθλητικούς αγώνες της
Βέρνης, σε μία ωραία εκκίνηση.

Νορβηγία, στην Όλλαν-
δία, στην Πολωνία, στην
Πορτογαλία, στη Ρουμανία,
στη Σουηδία, στην Τσεχο-
σλοβακία, στην Τουρκία,
στο Σάαρ, στο Λουξεμβούρ-
γο, στο Λιχτενστάιν, στη
Βουλγαρία, στην Άλβανία.

Όσοι από τους αθλητάς
αξιωθούν της τιμής να λά-
βουν μέρος στους Πανευρω-
παικούς, θα χαρούν την Έλ-
βετία στην καλύτερη της έ-
ποχή και θα περάσουν ένα
αξέχαστο δεκάημερο στη
Βέρνη.

Πολλοί εμπειρογνώμονες
θα πάνε ειδικά για να πα-
ρακολουθήσουν και τα μεγά-
λα συνέδρια, που θα διεξα-
χθούν με την ευκαιρία των
αγώνων. Από τις 19 Αυ-
γούστου, θα συνέλθουν Συν-
έδρια και συμβούλια ειδικά
για τους κανονισμούς, τα
ρεκόρ, τον γυναικείον αθλη-
τισμό, το βάδην, τους Ευ-
ρωπαϊκούς Αγώνες και την
Διεθνή Άθλητική Συνομο-
σπονδία, που προβλέπεται
να διαρκέσουν μέχρι τις 25
Αυγούστου.

Οι Έλληνες φιλάθλοι,
που παρακολουθούν πάντα
μ' ενδιαφέρον τις αθλητικές
σπής μας, θάβελαν να μά-
θουν αν οι προκριματικοί α-
γώνες είναι κατά το σύστη-
μα που εφαρμόζουμε συνη-
θως στην Έλλάδα, ή έχουν
καθορισθί από την επιτρο-
πή ώριμμένες επιδόσεις, σε
ώριμμένα αγωνίσματα, βέ-
βαια, που πρέπει να ξεπε-
ράσουν οι αθληταί για να
μπορέσουν να προχωρήσουν
στους αγώνες.

Λοιπόν, όσοι επιτύχουν
πάνω από 14,50 στη σφαι-
ροβολία, 45 μ. στο δίσκο,
63 μ. στο άκοντιο, 51 μ.
στη σφύρα, 1,90 μ. στο
άλμα εις ύψος, 7,10 μ. στο
άλμα εις μήκος, 4,05 μ. στο
άλμα επί κοντώ και 14,50
μ. στο τρίπλούν μέσα σε 3
προσπάθειες, θα προχω-
ρήσουν.

Οι γυναίκες, αν θα ξε-
περάσουν τα 12,30 στη
σφαίρα, 40 μ. στο δίσ-
κο, 40 μ. στο άκοντιο,
1,50 μ. στο άλμα εις ύ-
ψος και 5,30 μ. στο άλ-
μα εις μήκος, μόνο τότε
δικαιούνται να λάβουν
μέρος στους τελικούς α-
γώνες.

Ο Μαραθώνιος δρό-
μος θ' αρχίσει απ' το
στάδιο του Νόυφελντ
προς την πόλη Λωπέν με
επιστροφή, δηλαδή 42,
195 μέτρα.

Από τις λεπτομέρειες
πούγιναν γνωστές, είναι
φανερό πως οι Έλβετοι
θα προσπαθήσουν στο
διοργανωτικό μέρος να
ξεπεράσουν κάθε προη-
γούμενο.

Για τους αθλητάς και
για τους συνοδούς των
ετοιμάζουν μεγάλες πε-
ριποιήσεις, αλλά και
για τους ξένους που θά-
βελαν ν' απολαύσουν την
επισημοαχία, θα προσφέ-
ρουν πολλές διευκολύν-
σεις. Ευτυχώς, λοιπόν,
όσοι καταρθώσουν να
χαρούν τη Μικρή Ολυμ-
πιάδα της Βέρνης.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Σταυρέλεξο με χρυμμένη λέξη
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΑΛΑΜΑΝΑ — ΡΩΜΥΛΙΑ. 3) ΜΠΑΛΑ-
ΡΙΝΑ — ΑΚΡΟΝ. 5) ΤΡΟΦΗ — ΟΡΑ-
ΤΟΣ. 7) ΔΙΚΑΩ — ΡΗΓΑΣ. 9) ΟΝΟ-
ΜΑ — ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ. 11) ΙΜΑΛΑΪΑ — Α-
ΝΑΤΟΛΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΑΣΜΑΤΑ — ΠΟΔΙ. 3) ΑΠΑΛΟΣ —
ΣΟΔΑ. 5) ΑΝΑΦΗ — ΙΚΑΝΑ. 7) ΑΡΙ-
ΖΟΝΑ — ΜΙΑ. 9) ΡΕΑ — ΑΡΩΜΑΤΑ. 11)
ΜΥΑΛΟ — ΡΑΤΣΑ. 13) ΛΥΡΑ — ΑΓΟΥ-
ΡΟ. 15) ΑΝΝΑ — ΑΣΠΙΛΗ.

Μικρά προβλήματα.
1) Υπάρχουν 7 τρόποι. Μπορεί να δώση
α) 1X10.000 και 2X1000. β) 1X5000 και
7X1000. γ) 2X5000 και 2X1000. δ) 12X
1000. Μπορεί όμως να δώση επίσης ε) 2X
10.000. στ) 3X5000 ή ζ) 1X10.000 και 1X
5000 και να ζητήσει να του δώσουν μέσας.

2) 39 μήλα. Ο πρώτος πήρε 20, ο δεύ-
τερος 10 και ο τρίτος 5.

3) Ο ένας γεννήθηκε το 1896 και ο άλ-
λος το 1904. Ο πρώτος όμως δεν έωρτασε
τα γενέθλιά του το 1900 γιατί το έτος αύ-
τό δεν ήταν δίσεκτο.

4) 28 όδες το * και 12 το άλλο.
(X + 4) = 3 (Ψ - 4) και (X + 4) = 2
(Ψ + 4).

5) Ο Κάρλος στο ποδόσφαιρο, ο Άν-
δρέας στην πυγμαχία, ο Πέτρος στο τένις,
ο Γιώργος στην κολυμβησι και ο Μάριος
στην ποδηλασία.

Τι είπε;
Ο άστυνόμες κύτταξ ή χαρτονομίμα-
τα και είπε: «Είναι πλαστά και συλλαβό-
να τον κάτοχο τους». Ο άγνωστος, μη ξέ-
ρυντας από πού προέρχονταν τα χρήματα,
έσπυσε να πασαδεχθί πως δεν ήσαν δικά
του, για να γλυτώση τη φυλακή.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 481

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ — ΠΕΡΑΜΑ. 2) ΒΑ-
ΘΥΣ — ΠΕΡΟΝ — ΡΕΝΑΝ. 3) ΑΔΩΝΙΣ
— ΔΡΟΣ — ΑΙΡΑ. 4) ΤΙΣ — ΔΑΣ
— ΝΟΒΑΚ — ΣΑΕ. 5) ΟΡ — ΔΩΡΟΝ — ΣΑ-
ΜΑΡΕΙΑ. 6) ΜΑΡΟΚΟΝ — ΣΑΛΩΣ. 7)
ΜΗΚΟΣ — ΤΙΣ — ΤΑΚ — ΤΟ. 8) ΤΕ-
ΛΟΣ — ΦΑΚΙΡΑΙ — ΓΑΡ. 9) ΑΛΑΣ
— ΧΟΡΗΓΟΣ — ΣΟΦΑ. 10) ΜΑΣ — ΚΑ-
ΝΑΤΑΣ — ΚΩΝΟΣ. 11) ΕΣ — ΣΑΜ
— ΖΑΝ — ΠΑΡΟΣ. 12) ΑΙΤΙΑ — ΣΟΛΑ-
ΝΟΣ. 13) ΛΟΝΔΙΝΟΝ — ΣΩΧΟΣ —
ΛΑ. 14) ΑΝΑ — ΑΙΣΙΑ — ΤΟΝ — ΜΑΝ.
15) ΝΟΤΑ — ΑΜΑΡΑ — ΣΙΝΕΜΑ. 16)
ΟΜΟΡΑ — ΑΤΟΝΑ — ΚΑΛΠΗ. 17) ΣΑ-
ΛΑΜΙ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΑΒΑΤΟΣ — ΤΑΜΕΡΑΝΟΣ. 2) ΝΑ-
ΔΙΡ — ΜΕΛΑΣ — ΟΝΟΜΑ. 3) ΑΘΩΣ
— ΜΗΛΑΣ — ΑΝΑΤΟΛ. 4) ΕΥΝ — ΔΑΚΟΣ
— ΣΙΔ — ΑΡΑ. 5) ΙΣΙΔΩΡΟΣ — ΚΑ-
ΤΙΑ — ΑΜ. 6) ΣΑΡΟΣ — ΧΑΜΙΝΙΑ.
7) ΕΠ — ΣΟΚ — ΦΟΝ — ΑΟΣΜΑ. 8) ΝΕΑ
— ΝΟΤΑΡΑΣ — ΝΙΑΤΑ. 9) ΗΡΩΝ
— ΝΙΚΗΤΑΣ — ΑΡΟΝ. 10) ΣΟΡΟΣ — ΣΙ-
ΓΑΝΟΣ — ΑΝΑ. 11) ΝΟΒΑΣ — ΡΟΣ
— ΛΩΤ — ΑΣ. 12) ΣΑΜΑΤΑΣ — ΠΑΧΟΣ
13) ΕΡ — ΚΑΛΑΙ — ΚΑΝΟΝΙΚΑ. 14)
ΡΕΑ — ΡΟΚ — ΣΩΡΟΣ — ΝΑΣ. 15)
ΑΝΙΣΕΣ — ΓΟΝΟΣ — ΜΕΛΙ. 16) ΜΑ-
ΡΑΙ — ΤΑΦΟΣ — ΛΑΜΠΟ. 17) ΑΝΑΣ-
ΤΟΡΑΣ — ΔΑΝΑΗΣ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 482

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΚΑΪ-ΦΑΦΑ — ΧΡΙΣΤΟΣ. 2) ΑΙ-
ΩΡΑ — ΩΡΑΙΑ — ΡΟΥΠΙ. 3) ΣΜ — Α-
ΚΙΜ — ΛΙΑΝ — ΟΓ. 4) ΤΑΚ — ΑΜΑΓΚ
— ΑΙΑ. 5) ΑΡΟΝ — ΤΤ — ΟΥ — ΑΓΑΝ.
6) ΡΙΣ — ΕΝΑ. 7) ΔΑΙΚΑ — ΔΡΑΜΑ —
ΚΑΛΑΙ. 8) ΑΝΟΣΙΣ — ΕΝΤΑΣΙΣ. 9)
ΑΝ — ΔΑΔΙ — ΙΑΣΤ — ΤΙ — ΣΙΑΜ — ΓΑΡ
— ΣΠΑΠ — ΑΑΡ. 11) ΡΟΙΑ. 13) Α-
ΜΩΣ — ΣΕΠ — ΝΕΑ — ΣΤΥΛ. 14) ΥΕΝ
— ΛΗΡΟΣ — ΑΛΑ. 15) ΡΑ — ΕΝΙΑ —
ΤΕΩΣ — ΑΤ. 16) ΟΠΕΡΑ — ΤΙΜΑΙ —
ΤΑΓΚΟ. 17) ΣΤΗΘΡΙΑ — ΑΝΑΝΤΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΚΑΣΤΑΝΑ — ΣΤΑΥΡΟΣ. 2) ΑΙ-
ΜΑΡ — ΔΑΝΟΙ — ΜΕΛΠΙ. 3) ΙΩ — ΚΟ-
ΡΙΝ — ΛΑΚΩΝ — ΕΤ. 4) ΑΡΑ — ΝΙ-
ΚΟΔΗΜΟΣ — ΕΡΗ. 5) ΦΑΚΗ — ΣΑ-
ΣΑ — ΟΝΑΡ. 6) ΙΔΙΚΟ — ΡΣ — ΑΓΑΠΗ.
7) ΠΑΝΑΓΙΑ — ΡΩΜΗ. 8) ΜΕ — ΤΡΑ-
ΝΟ. 11) ΧΑΛΚΟΜΑΝΙΑ — ΕΣΤΙΑ. 12)
ΤΑΜΑΡΑ. 13) ΙΡΑΚ — ΕΚΑΣ — ΦΩΤΑ.
14) ΣΟΝ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΣΑΝ.
15) ΤΥ — ΑΓΑΛΙ — ΑΠΑΤΑ — ΓΤ. 16) Ο-
ΠΟΙΑ — ΑΣΤΡΑ — ΥΑΑΚΗ. 17) ΣΙΓΑ-
ΝΟΙ — ΠΙΛΑΤΟΣ.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΟΝΑ 'ΕΛΒΙΡΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Τη δόνα 'Ελβίρα ντί Καστανιέντα
έναν μόνον άνθρωπο τη φίλησε
εκτός από τον άντρα της. Κι' αυτός
ο άνθρωπος έπεσε νεκρός.

Όσοι ο δόνα 'Ελβίρα έζησε
και πέρασε στο δωδεκάτο αιώνα και
έκείνος που πληρώσε με τη ζωή
του την αναιδία του, ήταν ένας
Γάλλος αξιωματικός που είχε πάει
στην Ισπανία κατά τις αρχές του
δεκάτου ένατου αιώνα, όταν ο Να-
πολέων Βοναπάρτης κατέκτησε αύ-
τη τη χώρα.

Οδοβάμι ότι θα με νομίζετε για
τρελλό. Κι' όμως σας αφηγούμαι
μία αληθινή ιστορία.

Μπήρονα στην είσοδο του παρεκ-
κλησιού του Άγιου Ιωάννου, που
δρίοκεται μέσα στον περίβολο της
μτροπόλεως του Τολέδου, ύψων-
τι ένα περίεργο αγαλμα. Για την
ακρίβεια, δεν είναι ένα, αλλά δυο
αγάλματα πάνω στο ίδιο βάθρο.

Το σύμπλεγμα αυτό παριστάνει
τη δόνα 'Ελβίρα και τον άντρα της,
τον δόν Ρουί ντί Καστανιέντα, που
ήταν μαγιорδόμος της Καστίλλης,
την εποχή του βασιλιά Σανέζ.

Όμοια αγάπη ανά την δική τους
δεν έγινε ποτέ, αναφέρουν οι πα-
λαιο χρονικογράφοι. Η δόνα 'Ελβί-
ρα πέρασε πολύ νέα. Μία έβδομάδα
αργότερα την ακολουθούσε κι' ο δόν
Ρουί στον τάφο.

Κάποιος γλυπτής σκέφτηκε τότε
ν' αποθαναιών αυτό το αγαπημένο
ζευγάρι. Και να πως τους παρέστη-
σε: Η δόνα 'Ελβίρα, που λάμπει α-
πό νεύατα κι' όμορφη, στέκεται με
ένωμένα τα δάκτυλα των χειρών,
σαν να προσεύχεται. Το αγνελικό
πρόσωπό της είναι τόσο εκφραστικό
κι' ο μαρμαρινός χιτώνας της τόσο
αρτοτεχνικά φτιαγμένος, που νο-
μίζει κανείς πως βλέπει μία ζωντα-
νή νέα που είναι έτοιμη να μπη στο
ναό. Πλάι της, με το κορμί γυμμένο
προς το μέρος της, στέκεται ο δόν
Ρουί. Το δεξί του χέρι ύψωνεται πά-
νω από το κεφάλι της δόνας 'Ελβί-
ρας σαν για να την προστατεύσει.

Η δόνα 'Ελβίρα είχε μείνει ορ-
φανή από πατέρα. Και την είχε πα-
ρει κοντά του ο δόν Ρουί ντί Κα-
στινιέντα, που ήταν θετός της.
Ο δόν Ρουί την ανέθρεψε σαν
να ήταν κόρη του κι' όταν μεγαλώ-
σε τις παρουσίασε έξη νέους που
ανήκαν στις μεγαλύτερες οικογέ-
νειες της Καστίλλης, λέγοντάς της
να διαλέξει ποιόν απ' αυτούς ήθελε
για σύζυγο, γιατί και οι έξη την α-
γαπούσαν.

Μα η δόνα 'Ελβίρα ξέσπασε σε
λυγμούς κι' απάντησε πως δεν ήθε-
λε κανένα. Την άλλη μέρα έκοψε
γνωστό στο θείο της πως είχε απο-
φασίσει να κλεισθί σε μοναστήρι.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση
οποιοδήποτε θέματος του παρόν-
τος τεύχους άνευ της έγγραφου α-
δείας της Διευθύνσεως του «Θη-
σαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ
άρθρω 6 § 7 του Ν. Α. Ν. 1092)
1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥ-
ΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ»
— Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία.

Διαχειριστής εταιρείας: ΔΗΜ.
ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θη-
σαυρού»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ,
Παστέρ 14, Αθήνα. Υπεύθ. τυ-
πογραφείου: Σπ. Μπέλας οδός
Δυσσεως, Νέον Ήρακλειόν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Έτησια Δρχ. 340.000
Εξαμηνιος » 170.000
Τρίμησιος » 85.000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Έτησια ε 6. — § 24
» Φρ. Γαλλικά 5.980
» Βελγικά 1.100

Εμδάσματα Εσωτερικού διά τα-
χυδρομική επιταγή και Εξωτε-
ρικού διά τραπεζική τιαστήτη
προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥ-
ΡΟΥ και Σία Σανταρόζα 5
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΟΛΦΟΣ ΜΠΕΚΕΡ

Στενοχωρήθηκε ο δόν Ρουί.
Η δόνα 'Ελβίρα, όμως, δεν ήθελε
ν' ακούσει τίποτε.

Ο θεός της τότε παρακάλεσε το
Βασιλιά να της μιλήσει για να μπο-
ρέση να τον κάμη ν' αλλάξει γνώ-
μη. Κι' ο δόν Σανέζ της κάλεσε
στο ανάκτορο του και της μίλησε
ώρα πολλή.

Στο τέλος, η 'Ελβίρα του όμολο-
γησε κλαίγοντας την αλήθεια. Η-
θελε να κλεισθί σε μοναστήρι για-
τι μία άτυχη αγάπη είχε φωλιάσει
μέσα στην καρδιά της. Άναπούσε
το θείο της!

Κι' ο δόν Ρουί την αγαπούσε έ-
πισης. Μα όπως ήταν κόρη του α-
δελφού του κι' αυτός την περνού-
σε πάνω από είκοσι χρόνια, είχε πα-
ρει την απόφαση να πνιχθί μέσα στην
καρδιά του αυτό το αίσθημα. Γι'
αυτό άρνθήθηκε, όταν ο βασιλιάς
του υπέροτεινε να κάμη γυναικά του
την ανεψιά του. Ο καλός δόν Σα-
νέζ του είπε τότε:

—Σάν θεός της έχεις κρέος να
την προστατεύσεις. Και, για να εί-
ναι αποτελεσματικότερη η προστα-
σία σου, σε διατάσσω να την κάμη
γυναικά σου.

Ο δόν Ρουί υποτάχθηκε στη βα-
σιλική διαταγή, αφού, άλλωστε, ο-
πως σας είπα, αγαπούσε κι' αυτός
τη δόνα 'Ελβίρα.

Ο παλινός θρύλος τελειώνει λέ-
γοντας πως ποτέ σύζυγοι δεν ήταν
πιο ευτυχισμένοι απ' αυτούς.

Και να γιατί ο παλινός καλλιτέ-
χνης έβαλε τα αγάλματά τους το
ένα πλάι στο άλλο. Και να ακόμη
γιατί παρέστησε τον δόν Ρουί με ύ-
ψωμένη τη γροθιά του. Κρέος του
ήταν όχι μόνο ν' αγαπάη τη γυναι-
κά του, αλλά και να την προστα-
τεύει.

Πέρασαν, σιγά-σιγά, τα χρόνια κι'
οι αιώνες. Και, μία μέρα, οι στρα-
τιές του Ναπολέοντα μπήκαν στην
Ισπανία...

Άνέμεσα στους αξιωματικούς που
έφτασαν στο Τολέδο βρισκόταν ο
έναν νεαρός υπολοχαγός, ο 'Εγ-
κρεμόν ντε Σωσούρ.

Απόγονος μιας παλαιάς οικογενεί-
ας ευγενών, είχε γυμνηθεί από την
σίγλη του Ναπολέοντα κι' είχε τρέ-
ξει να καταταχθί κάτω από τις ση-
μαίες του.

Αυτός ο ντε Σωσούρ, λοιπόν, που
είχε ψυχή ευαίσθητη κι' ευγενική,
έρωτεύθηκε παράφορα τη δόνα 'Ελ-
βίρα.

Μην βιασθήτε να νελάσετε. Για-
τί, αν ψάξετε την ιστορία, θα ιδή-
τε πως πολλοί άνθρωποι αγάπησαν
αγάλαμα.

Ο ντε Σωσούρ, λοιπόν, ήταν έρω-
τευμένος μ' ένα αγάλαμα. Με το α-
γάλαμα της όμορφης 'Ελβίρας ντε
Καστανιέντα. Περνούσε κάθε μέρα
ώρες ολόκληρες μέσα στον περίβο-
λο της μτροπόλεως κι' ήταν πολ-
λο που τον είχαν ιδεί να στέκεται
έκστατικός μπροστά στο ψυχρό α-
γάλαμα της και να της φιθυβρίζει λό-
για αγάπης...

Εκείνο το απόγεμα, παρασύρθη-
κε τόσο πολύ από την όνειροπόλη-
σί του, που νύχτωσε χωρίς να το
καταλάβει.

Και τότε μία περίεργη επιθυμία
τον κυριεύσε. Κάτω από το τρε-
μουλιαστό φως των αστεριών, ανέ-
θηκε στο βάθρο, έσκυψε ευλαβικά
κι' άγγιξε με τα φλεγόμενα χείλη
του το ψυχρό στόμα της δόνας 'Ελ-
βίρας...

Μα, ξαφνικά, αισθάνθηκε ένα δυ-
νατό πόνο στο κεφάλι κι' έπεσε α-
νάσκελα πάνω στο πλακόστρωτο της
αυλής. Το κεφάλι του δυστυχιομέ-
νου άνοιξε τότε και το μυαλό του
κτύπησε έξω...

Μπορεί, βέβαια, αυτό να έγινε α-
πό το βίαιο χτύπημα πάνω στις πλά-
κες. Μα οι κάτοικοι του Τολέδου
δεν είχαν την παραμικρή αμφιδο-
λία πως τα πράγματα ξετυλίχθηκαν
διαφορετικά. Τη στιγμή που το χεί-
λη του υπολοχαγού κολλούσαν πά-
νω στο ψυχρό στόμα του αγάλαμα-
τος, είπαν, το χέρι του δόν Ρουί κι'
νήθηκε με όρη κι' η μαρμαρένια
γροθιά του έπεσε πάνω στο κεφάλι
του Γάλλου αξιωματικού, που είχε
τολμήσει να βεβήλωση με την άνι-
ερη επαφή τη γυναικά του...

Μπορεί αυτή η έγγρηση να βο-
σκειται πιο κοντά στην αλήθεια. Αύ-
το, όμως, δεν μπορώ να σας το βε-
βαιώσω.

Βλάβες από φάρμακα

Στο περασμένο φύλλο του «Θησαυρού» γράφαμε για
βλάβες του δέρματος που προκαλούνται από την τοπική
χρήση φαρμάκων. Πείδ συχνά παρατηρούνται βλάβες από
φάρμακα που τα παίρνει κανείς από μέσα ή σε ένεσεις.
Βέβαια δεν προκαλούνται οι βλάβες αυτές σε όλους ο-
σοι παίρνουν φάρμακα, μα σε πολύ λίγους, και πολλές
φορές βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση ο γιατρός να δια-
γνώσθι μία δερματοπάθεια, που προελάθη από φάρμακα.
Χρειάζεται σωστή διάκριση για να μπορέση να βρή την
αίτια που προκάλεσε την άρρώστεια. Σε μερικά προβλα-
τειμένα άτομα και μικρή ακόμη δόση από ένα φάρμακο
μπορεί να προκαλέση μία δερματίτιδα. Πείδ συχνά όμως η
μακρά χρήση προκαλεί αντίδραση στο δέρμα.

Οι δερματικές βλάβες που προκαλούνται από τα διά-
φορα φάρμακα μοιάζουν πολύ με ώριμμένες δερματοπά-
θειες ως λ. χ. έκζεμα, κνίδωση, ακμή, πορφύρα, θυλακί-
τιδες, κοκκινίλες ή μελανώσεις του δέρματος. Άλλοτε
πάλι, προκαλούνται έλκώσεις ή έλκωσθησεις στο δέρμα.
Εκτός από τις δερματικές αλλοιώσεις σπάνια παρατη-
ρούνται και γενικά φαινόμενα λ. χ. ναυτία, έμετος, διάρ-
ρροια, πυρετός και γενική κακουχία. Συχνά με τις δερμα-
τικές βλάβες παρατηρείται και δύνατη φαγοφύρα.

Για κάθε αλλοίωση του δέρματος, που προκαλείται με-
τά από χρήση οιοδήποτε φαρμάκου, πρέπει να συμβου-
λευθήτε το γιατρό σας, ο οποίος θα σας καθοδηγήση αν
πρέπει να εξακολουθήσετε το φαρμακό σας ή όχι.
Θα σας γράψω μερικές αντιδράσεις του δέρματος που
προκαλούνται από τα πείδ συνηθισμένα φάρμακα. Χρειά-
ζονται πολλά φύλλα για να δομασώ όλα τα φάρμακα που
προκαλούν αλλοιώσεις στο δέρμα.

Οι σουλφαμίδες προκαλούν αλλοιώσεις που μοι-
άζουν με λιαρά ή δισπρακία ή κνίδωση ή δερματίτιδες με
ερυθρότητα, φυσαλίδες και ύφουραση, οίδημα κι' απολέ-
πιση. Ο ήλιος διευκολύνει την έκδηλωση των δερματικών
βλαβών.

Η κινίνη προκαλεί συχνά κνίδωση, έρυθσημα, φυσα-
λίδες, πομφόλυγες και γενικά έκζεματοειδείς βλάβες με
δύνατη απολέπιση. Τα εξανθήματα της κινίνης προκα-
λούν δύνατη φαγοφύρα.

Το άρσενικό και οι διάφορες σκευασίες, που πε-
ριέχουν άρσενικό, προκαλούν σε μικρές δόσεις αντιδρά-
σεις του δέρματος σε προδιατεθειμένα άτομα, σε άλλους δε
ύστερα από μακρά χρήση του φαρμάκου. Οι αλλοιώσεις
του δέρματος είναι έρυθσημα, πλατίδες, φυσαλίδες, πομ-
φύλες και μεγάλη απολέπιση. Οι βλάβες μπορεί να
είναι στο πρόσωπο και στα χέρια, μα μπορεί να καταλά-
βουν ολόκληρο το σώμα. Ο κνίσμος είναι πολύ δύνα-
τός. Πολλές φορές παρατηρούνται πόνοι στην κοιλιά, διάρ-
ρροια, πόνοι στα άκρα, πυρετός. Τα βλεφάρια, τα δάκτυλα
και τα πόδια πρήζονται. Οι παλμίες και τα πέλματα
παρουσιάζουν μεγάλη πάχυνση της επιδερμίδος και γενικά
έντονη υπερκεράτωση. Οι βάλοιμοι των τριχών παρουσιάζ-

Η κούνια του Ζαχαρία.